

DE STER

98E JAARGANG NUMMER 8 DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • AUGUSTUS 1998

DE STER

ZIE BLZ. 10

OP DE OMSLAG:

Shannon Walker (voorslag) en Hunter Lansing (achteromslag) zijn illustratief voor de vele heiligen der laatste dagen die hun tijd en energie steken in dienstbetoonprojecten. Zie 'Een zaterdag vol dienstbetoon', blz. 10. Fotoğraf: Janet Thomas.

OMSLAG DE KINDERSTER:

Ornela en Yanina Rostelli uit Godoy Cruz (Argentinië) wisten de vragen die hun vriendin had over de kerk, goed te beantwoorden. Zie 'Een jonge zendeling', blz. 10. Fotoğraf: DeAnne Walker.

ARTIKELEN

- 2 BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUUM: HET GELOOF VAN EEN KIND
PRESIDENT THOMAS S. MONSON
- 7 EVELYNE PÉREZ: DE GEDULDIGE OOGST THIERRY CRUCY
- 14 OP U KOMT HET AAN: 'IN DE DIENST VAN UW NAASTEN'
- 16 DE PROFEET AAN HET WOORD
- 18 'GIJ ZULT NIET ECHTBREKEN' W. JEFFREY MARSH
- 24 DANK JE WEL, NORA! ALBA STELLA CAÑAVERAL BLANDÓN
- 25 HUISBEZOEKBOODSCHAP: 'DIE GEEST DIE U AANSPOORT GOED TE DOEN'
- 30 PIONIERS OP DE MOOIE BAHAMA'S JANET THOMAS
- 44 KOM EN ZIE OUDERLING JEFFREY R. HOLLAND

VOOR DE JONGEREN

- 10 EEN ZATERDAG VOL DIENSTBETOON JANNA NIELSEN
- 26 VRAAG EN ANTWOORD: HOE KAN IK MIJN THUIS GELUKKIGER EN
GEESTELIJKER MAKEN?
- 36 EEN PARADIJS GEVONDEN LISA M. GROVER
- 40 TRIOMF
- 42 VERSTERK JE GEVOEL VAN EIGENWAARDE
- 43 EEN VERKEERDE EERSTE INDRUK OMAR ABRAHAM AHOMED CHÁVEZ

DE KINDERSTER

- 2 VAN VRIEND TOT VRIEND: OUDERLING JACK H GOASLIND
- 4 PARTICIPATIEPERIODE: JE AAN JE BELOFTE HOUDEN SYDNEY REYNOLDS
- 6 VERHAAL: CHRISTINE'S LIEDJE HEIDI KLUMB
- 8 DE GELOOFSARTIKELEN — MEMORY CORLISS CLAYTON
- 10 OP JEZUS GAAN LIJKEN: EEN JONGE ZENDELING
DEANNE WALKER
- 12 JOSIA, EEN GELOVIG MAN UIT DE SCHRIFTEN
VIVIAN PAULSEN
- 14 'BLIJF RUSTIG' JOB ABRAM GOLDRUP,
VERTELD AAN RAY GOLDRUP

ZIE BLZ. 40

ZIE BLZ. 36

AUGUSTUS 1998 98e jaargang Nummer 8
DE STER 98988-120
Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van
Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium:
Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

Raad der Twaalf:

Boyd K. Packard, L. Tom Perry, David B. Haight,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott,
Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Editeur: Jack H. Gosslind

Adviseurs: Jay E. Jensen, John M. Madsen

Directie afdeling leerplannen:

Hoofdredacteur: Ronald L. Knighton
Directeur planning en redactie: Brian K. Kelly
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Laybore

Redactie:

Hoofdredacteur: Marvin K. Gardner
Adjunct-hoofdredacteur: R. Val Johnson
Redacteur: David Mitchell, DeAnne Walker
Adjunct-redacteur: Jennifer Greenwood
Rooster: Beth Dayley
Assistent publicaties: Connie Shakespear

Afdeling vormgeving:

Leidingsgemaal on-redacteur: M. M. Kawasaki
Art-director: Scott Van Kampen
Vormgeving: Sharris Cook
Productie manager: Jane Ann Peters
Productie: Reginald J. Christensen, Denise Kirby,
Jason L. Mumford, Todd R. Peterson
Digitale voorbewerking: Jeff Martin

Vertaling:

CPB Vertaalgroep
Heschepod 1, NL-5341 GS Oss
Telefoon: 0412-690490
Fax: 0412-690266

Nieuwsredactie:

Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann
Craevastra 64
7608 HN Almelo
Telefoon: 0546 865984
Kopij liefst op diskette aanleveren.

Abonnementadministratie:

Administratie: R. de Kock-Goudberg
Festus 224, NL-3430 AE Nieuwegein
Telefoon: 030-6053804
Fax: 030-6000502

Abonnementsprij:

Nederl.: NLG 22,00 België: BEF 390,00. Het jaar-
abonnement kan elk gewenst moment ingaan en wordt
automatisch verlengd. U ontvangt een acceptatiekaart
(België: stortings-/overschrijvingsformulier).

Stuur bijdragen en vragen, anders dan voor de ruiterik-
kerktijdschrift naar: International Magazines, 50 East North
Temple, Floor 25, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA.

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in
het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans,
Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees,
Smeets, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de
twee maanden in het Indonesisch en Thais; eens per
kwartaal in het Bulgaars, Cebuano, Fijisch, Gilbertes,
Hongaars, Islands, Pools, Roemeens, Russisch, Tagalog,
Tsjechoos, Oekraïens en Vietnamees.

Uitgever:

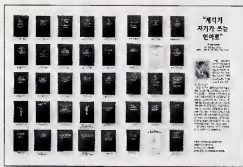
©1998 De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der
Laatste Dagen
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in de Verenigde
Staten van Amerika.

Informatie voor abonnees in de VS:

August 1998 vol. 98e no. 8. DE STER (ISSN 1044-3401)
is published monthly by The Church of Jesus Christ of
Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City,
UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year;
Canada, \$14.00. Periodicals Postage Paid at Salt Lake
City, Utah. Sixty days' notice required for change of
address. Include address label from a recent issue;
changes cannot be made unless both old and new
address are included. Send USA and Canadian subscrip-
tions and queries to Salt Lake Distribution Center, Church
Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-
0368. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit
card orders (Visa, MasterCard, American Express) may
be taken by phone.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,

POST

KRACHT DOOR MIDDEL VAN HET

BOEK VAN MORMON

Ik kreeg tranen in mijn ogen toen ik het
artikel 'In zijn eigen taal' in de *Songdo-ui Pot*
(Koreaans) van juni 1997 las. Toen ik naar
de foto's van de exemplaren van het Boek
van Mormon in al die verschillende talen
keek, werd ik herinnerd aan het getuigenis
dat mijn deel werd toen ik naar verschil-
lende landen reisde.

Ik ben in de gelegenheid geweest om
tempel- en kerkdiensten in verschillende
landen in Europa en Azië te bezoeken. Soms
heb ik van de leden een exemplaar van het
Boek van Mormon in hun taal gekregen.

Als ik soms ontmoetigd ben, denk ik
aan de leden die ik in die andere landen
heb leren kennen, en aan de eenheid die
we door middel van ons getuigenis van het
Boek van Mormon hebben. Het Boek van
Mormon is ongeacht de taal waarin we het
lezen voor ons allemaal een bron van
kracht.

*Myoung Yu,
Wijk Oh San
Ring Suwon (Korea)*

BOODSCHAPPEN VOOR DE WERELD

Als voltijdzending ben ik in de gele-
genheid om de *Liahona* (Spaans) te lezen,
en om anderen een exemplaar ervan te
verschaffen.

Op een dag werden mijn collega en ik
door een jongeman aangesproken die vroeg
of hij de exemplaren van de *Liahona*
mocht hebben die wij al hadden gelezen.

Hij vertelde dat hij graag de *Liahona* leest
omdat hij er veel uit kan leren.

Toen we een exemplaar voor hem
gingen halen, vroegen we bij welke wijk hij
hoorde. Hij antwoordde dat hij geen lid
van de kerk was, maar dat hij geregeld de
Liahona las, omdat hij soms exemplaren
van de leden kreeg. We vroegen of hij wat
meer over de kerk te weten wilde komen.
Uiteindelijk liet hij zich, na de zendelin-
genlessen te hebben gevolgd, dopen.

Deze nieuwe bekeerling blijft de *Liahona*
lezen, omdat volgens hem de woorden van
de profeten 'werkelijk in ons leven van
toepassing zijn.' De boodschappen in de
Liahona zijn niet alleen voor de leden
bestemd, maar voor iedereen.

*Broeder Moctezuma Meza
Zendinggebied Guadalajara (Mexico)*

HOOP

Als onderdeel van mijn roeping als
voltijdzending werk ik met minder-
actieve leden. Mijn collega en ik begonnen
heel enthousiast aan dat project. We lazen
een artikel in de *Liahona* (Spaans) van
augustus 1997 getiteld 'Terug in de kudde'.
Uit dat artikel hebben we duidelijk kunnen
leren wat de Heer van ons verwacht: hoop
bieden aan onze broeders en zusters die op
dit moment niet van alle zegeningen van
het evangelie gebruik maken.

*Broeder Rodriguez H.
Zendinggebied Barcelona (Venezuela)*

L.D.S. CHURCH
TRANSLATION DEPT. LIB.

Het geloof van een kind

President Thomas S. Monson

Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Wat is de tijd van de conferentie toch een heerlijke tijd van het jaar! Temple Square in Salt Lake City is de verzamelplaats voor tienduizenden die van ver zijn gekomen om het woord van de Heer te horen. De Tabernakel is overvol. De vriendschappelijke gesprekken zijn vervangen door de zang van het koor en de stemmen van hen die het gebed uitspreken en toespraken houden. Een sfeer van eerbied heerst alom. De algemene conferentie begint.

Als spreker is het een belevenis die nederig stemt, om zovelen in het gezicht te mogen zien en hun geloof en toewijding aan de waarheid te voelen.

Toen ik jaren geleden was opgestaan om in een conferentiebijeenkomst te spreken, zag ik op het balkon links een lief meisje van misschien tien jaar. Ik voelde me gedrongen mij tot haar te richten. Ik begon zo:

Lief kind, ik weet niet hoe je heet of waar je vandaan komt. Een ding weet ik echter wel: de onschuld van je lach en je lieve gezicht hebben me ertoe gebracht mij in het bijzonder tot jou te richten.

Toen ik een jongen van jouw leeftijd was, had ik ook een lerares op de

De boodschap was kort en de woorden bekend: 'Laat de kinderen tot Mij komen, verhindert ze niet; want voor zodanigen is het Koninkrijk Gods.'

zondagsschool. Ze had de gewoonte ons uit de Bijbel voor te lezen over Jezus, de Verlosser en Heiland van de wereld. Op een dag leerde ze ons hoe de kleine kinderen tot Hem werden gebracht, opdat Hij hun de handen kon opleggen en zegenen. Zijn discipelen bestrafden hen die de kinderen brachten. "Toen Jezus dat zag, nam Hij het hen zeer kwalijk en zeide tot hen: Laat de kinderen tot Mij komen, verhindert ze niet; want voor zodanigen is het Koninkrijk Gods."¹

Die les heb ik nooit vergeten. Jaren geleden ben ik opnieuw doordrongen van de betekenis en de kracht van die woorden. Mijn leraar was de Heer. Ik wil u graag laten delen in die ervaring.

Ver van Salt Lake City, ongeveer 130 kilometer van Shreveport in Louisiana woonde het gezin van Jack Methvin. Moeder, vader en de jongens zijn lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der

Laatste Dagen. En er was een lieflijke dochter die door haar aanwezigheid een sieraad voor dat gezin was. Ze heette Christal. Ze was nog maar tien jaar toen de dood een einde aan haar aardse leven maakte.

Christal hield ervan op de uitgestrekte boerderij van de familie Methvin hard te lopen en te spelen. Ze kon goed paardrijden en blonk uit op allerlei gebied, zo zelfs dat ze op de plaatselijke en landelijke jaarmarkten en tentoonstellingen altijd prijzen won. Er lag een geweldige toekomst voor haar open en het leven was heerlijk. Toen ontdekte men een vreemde knobbel op haar been. De specialisten in New Orleans stelden hun diagnose en spraken het vonnis uit: kanker. Het been moest worden geamputeerd.

ILLUSTRATOR: LARRY WINGDIE

Ongeveer 130 kilometer van Shreveport in Louisiana woonde het gezin van Jack Methvin. Er was een lieflijke dochter die door haar aanwezigheid een sieraad voor dat gezin was. Ze heette Christal.

Ze herstelde goed van de ingreep, leefde net zo opgewekt als tevoren en klaagde nooit. Toen ontdekten de doktoren dat de kanker zich naar haar tere longen had uitgebreid.

Haar toestand werd slechter. Het einde naderde. Maar haar geloof wankelde niet. Tegen haar ouders zei ze: "Denkt u dat de algemeen autoriteit die voor de ringconferentie komt me een zegen zou willen geven?"

Ondertussen vonden er in Salt Lake City gebeurtenissen plaats die losstonden van de gebeurtenissen in Shreveport. In het weekeinde waarin de ringconferentie in Shreveport in Louisiana zou plaatsvinden had ik een opdracht in El Paso in Texas. President Ezra Taft Benson riep me op zijn kantoor en legde uit dat een van de

andere broeders heel wat voorbereidend werk had gedaan voor de splitsing van de ring El Paso. Hij vroeg mij of ik er bezwaar tegen had als er een ander in mijn plaats naar El Paso gezonden werd. Natuurlijk waren er geen problemen. Het was mij hetzelfde. Toen zei president Benson: 'Broeder Monson, ik heb het gevoel dat u de ring Shreveport in Louisiana moet bezoeken.'

Ik aanvaardde de opdracht. De dag brak aan. Ik arriveerde in Shreveport.

Die zaterdagmiddag was een aaneenschakeling van vergaderingen — een met het ringpresidium, een met de priesterschapsleiders, een met de patriarch en toen nog weer een met de algemene leiding van de ring. Nogal bedeesd kwam ringpresident Charles F. Cagle mij vragen of ik misschien nog tijd had om een tienjarige meisje dat door kanker was aangetast een zegen te geven. Haar naam: Christal Methvin. Ik antwoordde dat ik het zou proberen en vroeg toen of ze op de conferentie aanwezig zou zijn, of dat ze in een ziekenhuis in Shreveport lag. Daar hij wist dat mijn tijdschema erg krap was, durfde president Cagle bijna niet te zeggen dat Christal thuis lag, vele kilometers van Shreveport.

Ik bekeek het vergaderschema voor die avond en de volgende morgen, en bekeek wanneer mijn vliegtuig terugging. Er was eenvoudig geen tijd voor. Er kwam een andere mogelijkheid in mij op. Konden we de kleine niet gedenken in onze gezamenlijke gebeden op de conferentie? De Here zou het beslist begrijpen. Op die basis gingen we verder met vergaderen.

Toen dit bericht het gezin Methvin bereikte, waren ze begripvol maar ook teleurgesteld. Het gezin bad vurig en vroeg om een laatste gunst; dat hun dierbare Christal haar verlangen verwezenlijkt mocht zien.

Op hetzelfde moment waarop het gezin Methvin knielde in gebed wees de klok in het ringgebouw 19.45 aan. De leidersvergadering was inspirerend geweest. Ik zocht mijn aantekeningen bij elkaar terwijl ik mij gereed maakte naar de lessenaar te stappen, toen ik een stem tot mijn geest hoorde spreken. De boodschap was kort en de

woorden bekend: 'Laat de kinderen tot Mij komen, verhindert ze niet; want voor zodanigen is het Koninkrijk Gods.' Mijn aantekeningen vervaagden. Mijn gedachten gingen uit naar een klein meisje dat een zegen nodig had. Op dat moment nam ik een beslissing. Het vergaderschema werd gewijzigd. Tenslotte zijn mensen belangrijker dan schema's. Ik wendde mij tot bisschop James Serra en vroeg hem de vergadering te verlaten en de familie Methvin in te lichten.

Het gezin Methvin was juist uit gebed opgestaan, toen de telefoon ging en de boodschap hun werd overgebracht dat wij zondagmorgen vroeg — op de dag des Heren — onder vasten en bidden naar het bed van Christal zouden reizen.

Ik zal mij altijd die reis naar de hemel bij het gezin Methvin thuis herinneren. Ik zal het nooit vergeten. Ik ben in heilige plaatsen geweest, in heilige huizen, maar nooit heb ik sterker de aanwezigheid van de Here gevoeld dan in het huis van de familie Methvin. Christal zag er tener uit, zoals ze daar vredig in dat grote bed lag. De kamer was helder en vrolijk. De zonneschijn die door het raam dat op het oosten uitzag naar binnenvulde de kamer met licht, terwijl de Here onze harten met liefde vulde.

Het gezin ging om het bed van Christal staan. Ik keek neer op het kind dat te ziek was om overeind te komen, en bijna te zwak om te spreken. Haar ziekte had haar blind gemaakt. De Geest was zo sterk dat ik op mijn knieën viel, haar zwakke hand in de mijne vatte en eenvoudig zei: 'Christal, ik ben hier.' Ze opende haar mond en zei: 'Broeder Monson, ik wist dat u zou komen.' Ik keek de kamer rond. Niemand stond. Iedereen was geknield. Ik sprak de zegen uit. Er gleed een flauw lachje over haar gezicht. Haar gefluisterde 'dank u' was een toepasselijk slotgebed. Zachtjes verlieten we de kamer.

Vier dagen later, op donderdag, toen de leden van de kerk te Shreveport hun geloof bij dat van het gezin Methvin voegden en de naam Christal in een bijzonder gebed tot een vriendelijk, liefhebbend Vader werd gebracht, verliet de reine geest van Christal Methvin

haar door zieke geteisterde lichaam en trad het paradijs van God binnen.

Voor ons die op die zondagmorgen in een zovovergoten slaapkamer knielden en in het bijzonder voor de vader en moeder van Christal, die dagelijks diezelfde kamer binnengaan en zich herinneren hoe Christal deze verliet, zullen de onsterfelijke woorden van Eugene Field [Amerikaans dichter en journalist, 1850–1895] dierbare herinneringen oproepen:

*Het speelgoedhondje zit onder het stof,
Maar het staat daar stoer en sterk;
En het speelgoedsooldaatziet rood van de roest
En houdt zijn musket in de hand.
Er was eens een tijd dat het hondje nieuw was
En de soldaat er goed uitzag.
En dat was in de tijd dat ons knulletje
ze kuste en daar neerzette.*

*'Ga nu niet weg voor ik terugkom,' zei hij,
'En maak geen kabaal!'
Met onvaste stappen ging hij naar zijn rolbed
En droomde van het mooie speelgoed.
En terwijl hij droomde zong er een engel
en maakte ons knulletje wakker —
De jaren, het zijn er veel en ze duren lang
Maar kleine speelgoedkameraadjes zijn trouw!*

*Ja, getrouw aan ons knulletje staan ze daar.
Elk op zijn oude vertrouwde plek,
Te wachten op de kleine hand,
De glimlach op het kindergezichtje.
Ze vragen zich af, na al die jaren wachten,
In het stof van dat kleine stoeltje,
Wat er van ons knulletje geworden is,
Sinds hij hen kuste en daar neerzette.²*

Wij hoeven ons niets af te vragen; wij hoeven nergens op te wachten. Heeft de Meester niet gezegd: 'Ik ben de

opstanding en het leven; wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven, en een ieder, die leeft en in Mij gelooft, zal in eeuwigheid niet sterven.¹³ Hij spreekt tot u, broeder en zuster Methvin: 'Vrede laat Ik u, mijn vrede geef Ik u; (. . .)¹⁴ En van uw geliefde Christal zou heel goed de troostende uitspraak kunnen komen: '(. . .) ik ga heen om u plaats te bereiden (. . .) opdat ook gij zijn moogt, waar ik ben.'¹⁵

Voor jou, mijn vriendinnetje op het balkon en voor de gelovigen overall elders geef ik mijn getuigenis dat Jezus van Nazaret de kinderen liefheeft, dat Hij naar jullie gebeden luistert en die verhoort. Inderdaad heeft de Meester deze woorden gesproken: 'Laat de kinderen tot Mij komen, verhindert ze niet; want voor zodanigen is het Koninkrijk Gods.' Ik weet dat dit de woorden zijn die Hij tot de menigte aan de oever van Judea sprak; want ik heb ze gelezen.

Ik weet dat dit de woorden zijn die Hij tot een apostel in Shreveport heeft gesproken, want ik heb ze gehoord.

Van deze waarheden getuig ik. □

NOTEN

1. Marcus 10:14.
2. 'Little Boy Blue', *Best-Loved Poems of the LDS People*, bezorgd door Jack M. Lyon en anderen (1996), blz. 50.
3. Johannes 11:25–26.
4. Johannes 14:27.
5. Johannes 14:2–3.

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

1. 'Laat de kinderen tot mij komen, verhindert ze niet; want voor zodanigen is het Koninkrijk Gods' (Marcus 10:14) instrueerde de Heer zijn apostelen aangaande kleine kinderen.

2. Onze Vader in de hemel en onze Heiland houden van kleine kinderen en beantwoorden hun gebed.

3. We dienen voor kleine kinderen te zorgen, ze te koesteren en te leren van hun geloof en vertrouwen.

EVELYNE PÉREZ

DE GEDULDIGE OOGST

Thierry Crucy

Toen Evelyne Pérez in 1969 in een boekenwinkel in Bayonne (Frankrijk) werkte, zag ze in de winkel af en toe twee beleefde jongemannen die keurig gekleed waren. 'Op een dag vroegen ze of ze een poster in de winkel mochten ophangen over een cursus Engels die zij gaven', herinnert ze zich nog. 'Ze zeiden dat

**Hoe lang moet een volgeling van Christus getrouw blijven totdat hij of zij gedoopt kan worden?
In het geval van zuster Evelyne Pérez uit Antibes (Frankrijk) was het antwoord: 22 jaar.**

AUGUSTUS 1998

ze zendelingen waren. Toen ze later bij mij thuis waren om les te geven, begreep ik dat ze De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen vertegenwoordigden.'

'De meeste dingen die ik over mormonen had gehoord waren niet zo positief. Maar een vriendin die in Zuid-Amerika had gewoond, zei tegen me: "De mormonen zijn de enige kerk in Zuid-Amerika die respect voor de plaatselijke cultuur heeft. Zij dringen hun manier van leven niet aan anderen op." Dat maakte veel indruk op me.'

EEN ZAADJE

Evelyne begon zoveel mogelijk over de kerk te lezen. Ze las over het heilsplan en was erg onder de indruk van de kerkelijke welzijnszorg, dat de mensen zelfredzaam leert, waardoor zelfrespect behouden blijft.

Toen ze voor het eerst in het Boek van Mormon begon te lezen, was ze teleurgesteld. Ze was altijd al geïnteresseerd geweest in de precolumbiaanse geschiedenis, maar wat ze in het Boek van Mormon las, 'kwam niet overeen met hetgeen ik had geleerd. Aan de andere kant vond ik de leringen wel erg interessant. Om de een of andere reden bleef ik de kerk onderzoeken.'

'DE OMMEKEER IN MIJN BEKERINGSPROCES'

De zendelingen gaven haar een aantal exemplaren van de *L'Etoile* (Frans). Daarin las ze over eenvoudige mensen die een zuiver leven leidden. 'Alleen al het besef dat zulke mensen bestonden, deed me uitermate goed. Ik was erg bezorgd over de aanvallen vanuit de maatschappij op het gezin', herinnert ze zich. In de verslagen van de algemene conferenties las ze de toespraken van de algemene autoriteiten. Ze had duidelijk het gevoel dat hun leringen uitsluitend bij Jezus Christus vandaan konden komen. Ze zegt: 'Dat was het keerpunt in mijn bekeringsproces. Ik besloot om de geboden te gaan onderhouden, ondanks het feit dat ik er nog niet aan toe was om Joseph Smith of het Boek van Mormon te aanvaarden.'

Haar laatste vragen werden beantwoord toen ze de boeken *Jezus de Christus*, *De artikelen des geloofs* en de *Leer en Verboden* las. Toen ze het Nieuwe Testament vanuit een andere invalshoek doorlas, kwam ze een zinsnede

tegen die duidelijk van toepassing was op de mensen en de leringen die ze bestudeerde: 'Zo zult gij hen dan aan hun vruchten kennen' (zie Matteüs 7:15-20).

Toen ze in gebed ging, groeiden haar getuigenis en haar liefde voor haar hemelse Vader. Met haar ontspruitende geloof besloot ze om nog een keer het Boek van Mormon te lezen — alleen nu niet als een geschiedenisboek, maar om Jezus Christus beter te leren kennen. Deze keer kwam er een verlangen uit voort om door middel van de doop de naam van Christus op zich te nemen.

Omdat haar man alle kerken wantrouwde, wilde hij haar geen toestemming geven om gedoopt te worden. Haar reactie was volledig in overeenstemming met het evangelie dat ze had aanvaard: 'Ik besloot dat ik hem niet moest proberen te veranderen, maar zelf een betere christen moest worden.'

'Helaas verhuisden we naar Antibes, ongeveer 700 kilometer verder, en ik verloor het contact met de kerk voor een tijdje. Maar ik had het gevoel dat ik contact moest houden met mensen die hetzelfde geloofden als ik. Uiteindelijk nam ik contact op met het zendingskantoor. Ik woonde een aantal kerkdiensten bij en kwam meer te weten over Gods liefde voor zijn kinderen, en leerde dat wij vergevingsgezind en tolerant ten opzichte van onze naasten moeten zijn.'

Evelyne was blij dat ze lid van een gemeente kon zijn: 'Ik werd met open armen ontvangen, en het viel me in de zustershulpvereniging op dat niemand een ander bekritiseerde.'

GELOOFSOOGST

In 1991 leidde haar jarenlange voorbereiding op lidmaatschap in de kerk eindelijk tot succes. Haar twintigjarige kleindochter Vanessa was bij haar op bezoek toen de zendelingen een keer langskwamen. De jonge vrouw werd uitgenodigd voor een activiteit en begon geregeld de kerk te bezoeken. Toen Vanessa besloot om zich te laten dopen en in het huwelijk te treden, kreeg Evelyn via de zendingspresident toestemming om ook gedoopt te worden. Ze liet zich in juni 1991 dopen. Vanessa in juli.

Evelyne Pérez (rechts), die net van een voltijdzending is teruggekeerd, bezoekt Juliene Resch, het oudste lid in hun gemeente.

Een paar jaar geleden overleed haar echtgenoot. Vlak voor zijn dood begon hij interesse voor de kerk te krijgen. Het geduld van zuster Pérez werd na 22 jaar wachten eindelijk beloond. Maar ze zegt dat haar dienstbetoon in de kerk nog lang niet voorbij is: 'Een bekeringsproces is

eigenlijk nooit helemaal afgerond. Er is altijd wel iets dat verbeterd kan worden. Maar ik weet nu in ieder geval zeker dat ik op de goede weg ben. Ik sta klaar om alles wat de Heer van mij verwacht te aanvaarden.'

In de jaren na haar doop en het overlijden van haar man heeft zuster Pérez er hard aan gewerkt om zich dienstbaar te maken, en om anderen in haar vreugde te laten delen. Ze is pas teruggekeerd van een voltijdzending in Bristol (Engeland). □

Een zaterdag vol dienstbetoon

Janna Nielsen

Het is zaterdagmorgen, en het is nog vroeg. Je hebt veel te doen — met je vrienden rondhangen, en misschien wat huiswerk doen. Dan gaat de telefoon en herinner je je weer dat het vandaag de zaterdag is dat de jeugd uit de wijk wat dienstbetoonprojecten op stapel heeft staan. Je kreunt en je wilt eigenlijk nog wel een uurtje langer in je bed blijven liggen.

Vergeet het maar. Opstaan is niet zo moeilijk als je lid bent van de wijk Richmond, in de ring Richmond (Virginia). En vandaag is de dag om voornamelijk voor niet-leden dienstbetoon te verrichten. Vandaag ga je met de zendingen op pad en zul je veel nieuwe mensen ontmoeten.

ENTHOUSIASME KWEKEN

Deze zaterdagmorgen zal de jeugd van de wijk Richmond zich op vijf verschillende plaatsen in de stad bevinden. De eerste plaats is een klein huis in het centrum van Richmond. De veertienjarige Zack Harton en zijn vriend Will Jones worden hier afgezet. Ze gaan bladeren bijeenharken, onkruid wieden en plezier hebben.

Zack kent de familie die daar woont niet persoonlijk, maar hij weet wel dat ze de kerk aan het onderzoeken zijn. En daarom wil hij ook een goed voorbeeld zijn. 'Ik vind het fijn om iemand te helpen — het is net alsof ik mijn eigen broer of zus zou helpen als het nodig was', zegt Zack.

Zijn vriend Will onderzoekt ook de kerk en hij is blij dat Zack hem gevraagd heeft om vandaag mee te gaan. Will heeft de geweldige gevoelens die uit dienstbetoon voortkomen al ontdekt. 'Ik heb het gevoel dat ik andere mensen iets verplicht ben', zegt Will. 'Ik ben eerst met

Van links naar rechts met de wijzers van de klok mee: Door veel gewillige handen zijn de dienstbetoonprojecten snel klaar, en is het leuk voor de vrijwilligers. Brenda Nelson (links) en haar vriendinnen Helen Capeheart en Kathy Frazier helpen Svetlana Iskiyayev met schilderen. Zuster Cameron besteedt als zending veel tijd aan dienstbetoonprojecten. Mallory Harton kijkt tegen haar voorbeeld op. Chris Odell werkt hard aan zijn eerste dienstbetoonproject als lid van de kerk.

FOTOGRAF: JANET THOMAS, TIZZI ANDER ANSGEREN

Heather Swenson (links), komt tot de ontdekking dat het niet zo zwaar is als je het voor een ander doet. Todd Swenson (midden), helpt met een schop. Shannon Walker (rechts), staat tot aan haar schouders in het werk.

Zack mee naar scouting gegaan, en ik had nooit gedacht dat het hierop zou uitdraaien. Maar ik vind het geweldig dat er mensen zijn die zoveel om elkaar geven dat ze elkaar daadwerkelijk helpen. Terwijl we in die tuin bezig waren, was iedereen bereid om elkaar te helpen. Je hoefde het niet eens te vragen. Ik kon voelen dat God aanwezig was.'

Cary Fleming, die ook in deze groep meewerkt, vindt het enthousiasme van Will aanstekelijk. 'Het huis zag er aanvaardelijk nogal slecht uit', zegt Cary. 'Ik vroeg me af hoe we dat allemaal in een dag gingen opknappen. Maar toen begon Will onop houdelijk te zingen, en gingen we maar door met onkruid wieden. Het was een geweldige dag.'

Cary beseft dat haar moeder de voorgaande avond gelijk had gehad. 'Ik wilde niet meegaan, maar zij zei dat mijn getuigenis gesterkt zou worden als ik erover in gebed zou gaan en zou vragen of ik een fijne dag mocht hebben. Dus knielde ik in gebed neer, en ik heb inderdaad een geweldige dag gehad.'

VOORBEELD

Een paar kilometer verderop is Charity Holderness bij een gezin uit de wijk Richmond, waar maar een van de ouders lid is, de slaapkamers en badkamers aan het schoonmaken. Voor Charity is dat heel wat. 'Als ik mijn eigen kamer schoonmaak, denkt mijn moeder dat ik ziek ben', zegt ze.

Vandaag heeft ze een ander gevoel. 'Ik kan dit gevoel niet eens onder woorden brengen. Ik weet dat ik in vergelijking met anderen niet zoveel werk heb verzet.

Maar ik voel me zoveel beter nu ik weet dat ik kleine taken kan verrichten. Misschien dat ik de keukenvloer wel ga vegen als ik thuiskom.'

De dertienjarige Caity Ingles is ook aanwezig. Ze is geen lid van de kerk, maar is met haar vriendin April Lacy meegekomen. April had Caity uitgenodigd zodat ze in de gaten heeft 'dat ik graag andere mensen help.'

De twee zendelingen die op dit adres aan het werk zijn, vinden het voorbeeld van April een goed idee. Jeffrey Mortensen, een zendeling uit Visalia (Californië) zegt: 'Wij blijven relatief kort in een gebied.

Daarom vind ik het geweldig als een lid van de wijk een band schept met iemand die geen lid van de kerk is.'

VRIENDSCHAP SLUITEN

Het opbouwen van relaties — en het omhakken van wat bomen — is in volle gang bij het derde huis waar een groepje is afgezet. Todd Swenson is zeventien jaar en hij is het uittrekken van wortels en het aanharken van bladeren wel een beetje zat. Maar dat is aan zijn houding helemaal niet te merken. 'Dit is de eerste keer dat ik aan zoiets meedoe, maar ik wil het zeker nog een keer doen. Ik denk dat de mensen die geholpen worden het gevoel krijgen dat ze vrienden hebben, dat er iemand om hen geeft', zegt Todd.

Ben Mullins is veertien jaar en zegt: 'Ik hoop dat ze het gevoel zullen krijgen dat de kerkleden het fijn vinden om anderen te helpen. Mijn houding ten opzichte van dienstbetoon wordt er ook door verbeterd.'

Volgens Heather Swenson is er trouwens niet veel belangrijkers te doen op zaterdag. 'Ik kan wel een zaterdag opofferen. Ik heb nog genoeg tijd over in mijn leven om anderen te helpen. Ik moet die tijd goed gebruiken.'

GOEDBESTEDE DAG

Aan de andere kant van de stad, bij het huis van een minder-actief lid, weet Chris Odell alles van het goed besteden van tijd. 'Dit is volgens mij het beste wat ik vandaag kon doen,' zegt Chris. 'Als ik anderen help, voel ik dat de hemel nabij is.'

Lindsay Lansing is veertien jaar. Ze knikt instemmend en zegt: 'Door dienstbetoon kunnen we laten zien dat we anderen liefhebben en respecteren.' Zij helpt de zendingzusters om bladeren bij elkaar te harken en in vuilniszakken te stoppen. Dit is niet de eerste keer dat ze samen met de zendingzusters dienstbetoon verricht voor haar naasten en voor minder-actieve leden. 'Ik doe dit zo vaak mogelijk.'

Lindsay, Chris, en de rest van de groep zijn hier snel klaar. Maar ze gaan nog niet naar huis. Ze springen in het busje van hun leider en gaan op zoek naar een andere groep die misschien nog hulp kan gebruiken.

ANDEREN DEELGENOOT MAKEN VAN HET LICHT

Tegen het middaguur is de laatste groep van de wijk Richmond nog bezig om het laatste stukje muur in de schoenenwinkel van Svetlana Iskiyayev te schilderen. Ze zijn de hele morgen bezig geweest om de werkplaats van de winkel schoon te maken en te schilderen.

Svetlana en haar man hebben hun carrière als arts en jurist opgegeven toen ze een aantal jaren geleden vanuit Rusland naar Virginia verhuisden. Nu proberen ze in de Verenigde Staten hun dromen te verwezenlijken. En Helen Capehart (16 jaar) is blij dat ze hulp kan bieden. Ze heeft twee vriendinnen die geen lid van de kerk zijn, gevraagd om haar te helpen. Ze hoopt dat ook zij, net als de Iskiyayevs, door middel van haar dienstbetoon het licht van het evangelie zullen ervaren.

Het waren tenslotte de voorbeelden van dienstbetoon waardoor Helen nog niet zo lang geleden tot het evangelie werd aangetrokken. Ze zegt: 'Ik ben zo dankbaar dat de Heer me naar deze kerk heeft geleid. Ik ben ook dankbaar voor het geweldige voorbeeld dat mijn vrienden mij gegeven hebben. Mijn grootste voorbeeld is Jezus Christus, en ik vind veel vreugde in het dienen van Hem. Ik hoop dat ik dit gevoel altijd bij me zal hebben.'

GEWELDIG GEVOEL

Dat gevoel zal Helen wel altijd bij zich hebben omdat ze een belangrijke sleutel in het verkondigen van het evangelie heeft ontdekt: dienstbetoon.

Als de jeugd van de wijk Richmond hun dag met een getuigenisbijeenkomst afsluit, weet Helen opnieuw duidelijk aan te geven waar het om gaat. 'Ik voel de Geest altijd het sterkst in mijn leven als ik de Heer dien', zegt Helen. 'Kijk maar naar al die tijdschriften met knappe mensen op de omslag. Volgens de wereld is dat schoonheid. Maar toen ik vandaag aan het werk was, zat ik onder het stof en de verf. En ik denk dat dat de ware definitie van de Heer van schoonheid is.'

Ze heeft waarschijnlijk gelijk. Wat is er mooier dan een kind van God dat geluk heeft gevonden in het navolgen van de Heiland? □

'In de dienst van uw naasten'

Thomas Moore is op 83-jarige leeftijd in Santo Domingo (Dominicaanse Republiek) lid van de kerk geworden. Broeder Moore is bakker en hij vindt het fijn om de zendingen bij hem thuis uit te nodigen 'om wat dan ook te komen eten. Meestal eten die jongens alleen maar boterhammen', zegt hij. Broeder Moore kookt graag voor de zendingen omdat hij weet dat zij tijd besteden 'aan mensen zoals ik, die ze niet eens kennen. Wat vind ik het een voorrecht om hun een beetje te helpen!' Broeder Moore heeft de vreugde ontdekt die voortkomt uit het liefdevol helpen van anderen (zie Mosiah 2:17; Galaten 5:13).

We kunnen anderen op veel manieren van dienst zijn, ook als we zelf maar weinig bezitten. Broeder Natalio Virazapia woont alleen in Córdoba (Argentinië). Hij heeft weinig aardse bezittingen, maar zijn oude fiets die tegen het huis van een lid van de kerk die aandacht nodig heeft staat, of tegen het hek om een tuin die hij heeft aangelegd, is een duidelijk teken van zijn behulpzaamheid. Hoewel hij zelf geen land bezit, vindt hij toch altijd weer een plekje om wat zaadjes te planten. En de

Heer zegent hem altijd met een overvloedige oogst. En door middel van zijn tuintjes worden meerdere gezinnen van voedsel voorzien. 'Ik kan met mijn kleine lichaam, dat me van de ene naar de andere plaats brengt, dienstbetoon verrichten', zegt hij.

Vanuit de gehele wereld komen er verhalen binnen van heiligen die tijd en energie in de dienst van hun naasten steken. 282 leden van de ring Ciudad Victoria (Mexico) zijn bijvoorbeeld op een koude ochtend in februari bij elkaar gekomen om een stuk snelweg van tweeënhalf kilometer op te knappen. De leden hebben het gras langs de weg gemaaid en gemest, ze hebben voetpaden schoongemaakt, boomstammen en stoepranden schoongewassen, goten langs de voetpaden aangelegd, de weg aangeveegd en vrachtwagens vol vuil afgevoerd. 'We zijn door de dienstknechten van de Heer gevraagd om iets voor de gemeenschap te doen', zegt Santa Verónica Reyes de Muñoz als eenvoudige reden voor dit dienstbetoonproject.

Soms vergt dienstbetoon veel tijd, geduld en geloof. Zuster Craet uit de gemeente Sint-Niklaas, in de ring

Antwerpen, kreeg een hersenbloeding en raakte in coma. Zuster Paula Buuse, de ZHV-presidente, zorgde er meteen voor dat er steeds, om de beurt, mensen bij zuster Craet waren. Naarmate de weken voorbij gingen, raakten sommige bezoekers ontmoedigd. Ze dachten dat zuster Craet nooit meer zou ontwaken. Dus bleef zuster Buuse steeds vaker en langer bij zuster Craet. Ze praatte tegen haar, las aan haar voor, en zong lofzangen voor haar.

Zuster Craet ontwaakte uiteindelijk uit haar coma — maar ze was gedeeltelijk verlamd en kon niet duidelijk meer spreken. Haar genezingsproces was lang en pijnlijk. Zuster Buuse zorgde voor haar als er geen verplegend personeel aanwezig was. Ze besteedde tijd met haar en gaf haar hoop en liefde. Zuster Buuse deed meer dan alleen maar in de ZHV over dienstbetoon praten. Ze bracht het in praktijk.

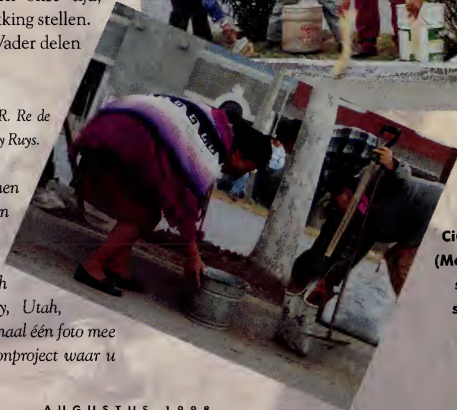
Dienstbetoon komt in veel verschillende vormen voor: mensen in nood helpen, naar een vreemde glimlachen, over het evangelie vertellen, een roeping in de kerk vervullen, de zieken bezoeken, en onze tijd, talenten en aardse bezittingen ter beschikking stellen. We laten de kinderen van onze hemelse Vader delen in hetgeen Hij ons gegeven heeft. □

Ingezonden door: Elizabeth VandenBerghe, Nancy R. Re de Cifuentes, Santa Verónica Reyes de Muñoz, en Freddy Ruys.

De Ster wil graag informatie over personen of groepen ontvangen die iets in het leven van anderen hebben betekend. Stuur uw brieven naar You Can Make a Difference, International Magazines, 50 East North Temple Street, Floor 25, Salt Lake City, Utah, 84150-3223 USA. Stuur zo mogelijk minimaal één foto mee van de persoon, de groep, of het dienstbetoonproject waar u over schrijft.

GARY L. KAPP: KONING BENJAMIN PREDIKT TOT DE NEPHIETEN; FORD'S: MET DANK AAN SANTA VERÓNICA REYES DE MUÑOZ

Leden van de ring Ciudad Victoria (Mexico) werken samen om de snelweg op te knappen.

De profeet aan het woord

Inzicht en raad van president Gordon B. Hinckley

ELKAAR ALS JONGEREN STERKEN

'Ik wil jullie voor je kracht, goedheid en moed bedanken. Ik wil jullie bedanken voor het feit dat je met elkaar naar het seminarie en instituut gaat, en dat jullie de zegeningen mogen genieten die daaruit voortkomen, niet alleen vanwege het evangelie dat onderwezen wordt, maar ook om je in de samenleving te kunnen begeven. Ik wil jullie graag aanmoedigen om vriendschap met leden van de kerk te sluiten. Verenig jullie en sterk elkaar. En als er verleidingen op jullie pad komen, zul je iemand hebben om op te steunen, die je de nodige kracht kan geven. Dat is het doel van de kerk — dat we elkaar in moeilijke tijden kunnen steunen om standvastig te blijven.'¹

HOUD VAN HET EVANGELIE

'Ik moedig u aan om voorwaarts te gaan en het evangelie na te leven en lief te hebben. Maak het een deel van uw leven. Het is geweldig om een onderdeel van zijn geweldige en steeds maar groeiende kerk en koninkrijk te zijn. Leef het evangelie na. Houd van het evangelie. Lees de Schriften. U zult geen getuigenis van het Boek van Mormon krijgen als u het niet leest. U zult geen getuigenis van de Leer en Verbonden krijgen als u er niet in leest. We zullen geloof ontvangen als we uit de bron van de eeuwige waarheid drinken.'²

GEZINSAVOND

'We proberen het traditionele gezin — vader, moeder en kinderen — in stand te houden, dat gezamenlijk en liefdevol naar een gemeenschappelijk doel streeft. En daar zijn we ondanks alle tegenstand in grote mate succesvol in. Zo moedigen we bijvoorbeeld de gezinsavond aan, dat wil zeggen, een avond per week voor gezinsactiviteiten. Er wordt een les uit de Schriften gegeven, er worden familie-zaken besproken, vakanties gepland. We zingen samen. We bidden samen. Het werkt!³

OP ZENDING GAAN

'Jongens, doe het goede! Neem altijd de juiste beslissingen. Laat niets een zending in de weg staan. Je eigen leven en het leven van je familie zal erdoor gezegend worden. Ook zul je voor de mensen die naar je evangelieboodschap luisteren, een zegen zijn. Doe dus altijd het goede. Kies altijd voor het goede, dan zal de Heer je zegenen en zul je eraan kunnen meewerken om zijn doelen te verwezenlijken.'⁴

MET EEN STERFGEVAL OMGAAN

'We krijgen allemaal ooit een keer met een sterfgeval te maken. Als we in ons hart een duidelijke overtuiging van de eeuwigheid hebben, kunnen we in zo'n moeilijke tijd een gevoel van vrede ontvangen die maar van één bron afkomstig kan zijn.'⁵

PLAATSVERVANGEND WERK

'Ik ben van mening dat het plaatsvervangend werk voor de doden meer overeenkomsten met het plaatsvervangende offer van de Heiland heeft dan welk ander werk dan ook. Het wordt uit liefde, zonder enige betaling, verricht. Wat een geweldig beginsel.¹⁶

BISSCHOPPEN

'Iedereen heeft een bisschop (of gemeentepresident). Het is een geweldig systeem, en ik kan de geweldige bisschoppen in de kerk niet genoeg eer bewijzen. Ze werken zonder geldelijke vergoeding. Ze ervaren uitsluitend de vergoeding van de liefde van de leden en de goedkeuring

van de Heer die zij dienen. We willen u graag hartelijk bedanken. Moge de Heer u zegenen met inspiratie, geloof, gezondheid, kracht, vitaliteit, energie en wijsheid om te doen wat de Heer van u verwacht.¹⁷

ONZE VERANTWOORDELIJKHEID ALS KINDEREN VAN GOD

'Broeders en zusters, onze verantwoordelijkheid als kinderen van God is enorm. En onze mogelijkheden als zoons en dochters van God zijn geweldig. Wij zijn allemaal kinderen

van God. Dat weten we. Laten we echter niet vergeten dat we altijd en overal kinderen van God zijn. We mogen dan ook nooit onze normen verlagen.¹⁸ □

NOTEN

1. Regionale conferentie, Eugene (Oregon), 15 september 1996.
2. Ringconferentie, Salt Lake Sugar House, 5 januari 1997.
3. Persbijeenkomst, Washington D.C., 2 december 1996.
4. Haardvuuravond, Recife (Brazilië), 15 november 1996.
5. Regionale conferentie, Plano (Texas), 17 maart 1996.
6. Haardvuuravond, Birmingham (Engeland), 29 augustus 1995.
7. Regionale conferentie, priesterschapsleidersvergadering, Eugene (Oregon), 14 september 1996.
8. Regionale conferentie, Smithfield-Logan, Utah, 21 april 1996.

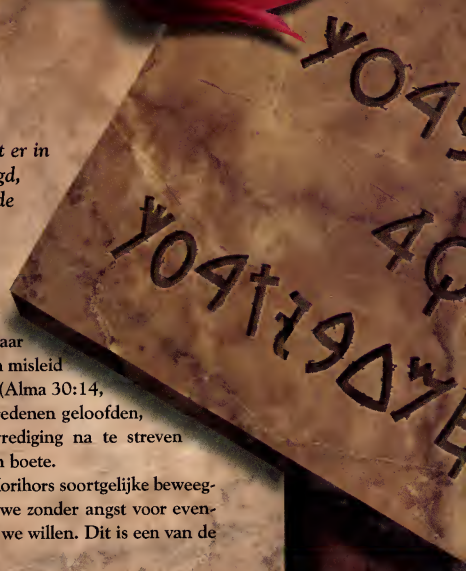
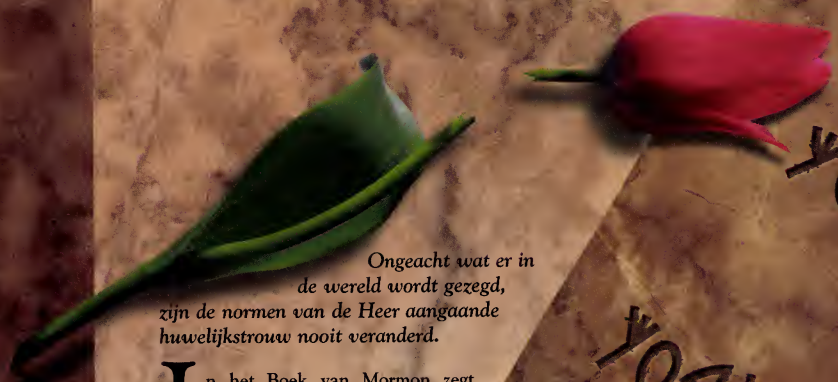
'GIJ ZULT NIET ECHTBREKEN'

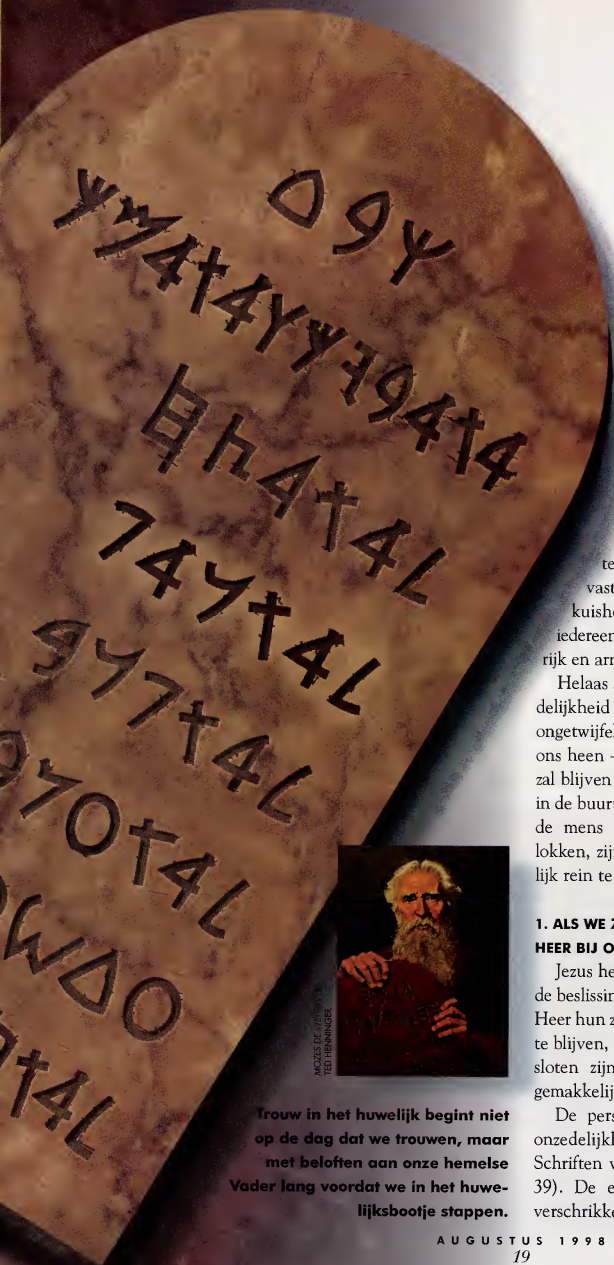
W. Jeffrey Marsh

*Ongeacht wat er in
de wereld wordt gezegd,
zijn de normen van de Heer aangaande
huwelijkstrouw nooit veranderd.*

In het Boek van Mormon zegt Korihor tegen de inwoners van Zarahemla dat er absoluut geen morele normen bestaan, alleen maar 'dwaze overleveringen (. . .) die u hebben misleid om te geloven in dingen, die niet zo zijn' (Alma 30:14, 16). Als de mensen die duivelse beweegredenen geloofden, zouden ze geneigd zijn elke aardse bevrediging na te streven zonder rekening te houden met schuld en boete.

Tegenwoordig gebruiken de moderne Korihors soortgelijke beweegredenen om ons ervan te overtuigen dat we zonder angst voor eventuele gevolgen kunnen doen en laten wat we willen. Dit is een van de

Trouw in het huwelijk begint niet op de dag dat we trouwen, maar met beloften aan onze hemelse Vader lang voordat we in het huwelijksbootje stappen.

voortdurende leugens die Satan gebruikt om de kinderen van God te misleiden.

Er mag onder de heiligen der laatste dagen echter geen enkele twijfel bestaan over de zedelijke reinheid die de Heer van ons verwacht. President Ezra Taft Benson heeft gezegd: 'In deze bedeling heeft de Heer het gebod dat Hij op de Sinai heeft gegeven, herhaald: "Gij zult [geen] overspel bedrijven (...) *noch iets dergelijks doen*' (LV 59:6; cursivering toegevoegd). Vanaf het allereerste begin heeft de Heer duidelijke, niet mis te verstane normen aangaande zedelijke reinheid vastgelegd (...). Die normen worden de wet van kuisheid genoemd. Deze normen gelden voor iedereen (...) man en vrouw (...) jong en oud (...) rijk en arm."¹

Helaas staat de huidige samenleving niet alleen onzedelijkheid toe, maar moedigt het zelfs aan. We kunnen ongetwijfeld verwachten dat het moeras van zonde om ons heen — waarin geen normen meer bestaan — zich zal blijven uitbreiden en iedereen zal opslokken die zich in de buurt bevindt. Terwijl Korihor en zijn soortgenoten de mens steeds dichter tot het moeras proberen te lokken, zijn er een aantal belangrijke redenen om zedelijk rein te blijven.

1. ALS WE ZEDELIIK REIN ZIJN, KAN DE GEEST VAN DE HEER BIJ ONS ZIJN

Jezus heeft zijn discipelen aangeraden om in hun hart de beslissing te nemen om alleen datgene te doen wat de Heer hun zou gebieden. Als wij besluiten om zedelijk rein te blijven, zal dat ons vrede brengen. Als we niet vastbesloten zijn om gehoorzaam te zijn, kunnen we een gemakkelijke prooi voor de duivel worden.

De persoonlijke en geestelijke vernietiging die uit onzedelijkheid voortkomt, kunnen we overal in de Schriften vinden (zie, bijvoorbeeld, 2 Samuel 13; Alma 39). De eeuwige gevolgen van seksuele zonden zijn verschrikkelijk. Iedereen die onzedelijke gedachten en

dadens toestaat, in plaats van gehoor te geven aan de geboden van de Heer, zal uit zijn koninkrijk worden verbannen (zie Galaten 5:16–21; 1 Nephi 15:33–34). Daarom worden ouders ook aangemoedigd om hun kinderen, zowel door regels als door hun voorbeeld, te leren juiste keuzen te maken. De normen die de heiligen der laatste dagen moeten naleven, zijn duidelijk door het Eerste Presidium weergegeven:

‘Omdat de seksuele intimiteit zo heilig is, verlangt de Heer zelfbeheersing en reinheid vóór het huwelijk, alsmede volledige trouw in het huwelijk. (...) Zie hem of haar [je vriend(in)] nooit als object waarop je je eigen begeerten kunt botvieren. (...)’

‘De Heer verbiedt duidelijk bepaald gedrag, met inbegrip van alle seksuele relaties vóór het huwelijk, elkaar betasten, seksuele perversies (zoals homoseksualiteit, verkrachting, en incest), zelfbevrediging, en voortdurend bezig zijn met seks in gedachte, taalgebruik of daad.’²

Ons karakter wordt gevormd door de verlangens van ons hart en door hetgeen onze gedachten bezighoudt. Een bewonderenswaardig karakter komt voort uit de juiste keuzen, uit gehoorzaamheid aan de Heer (en niet

aan de hedendaagse Korihors). Hij heeft beloofd dat hij zijn Geest over de gehoorzamen zal uitstorten: ‘Laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren; dan zal uw vertrouwen in het nabij-zijn van God sterk worden (...)’

‘De Heilige Geest zal voortdurend uw metgezel zijn’ (LV 121:45–46).

2. REINHEID VÓÓR HET HUWELIJK BRENGT VERTROUWEN TOT STAND

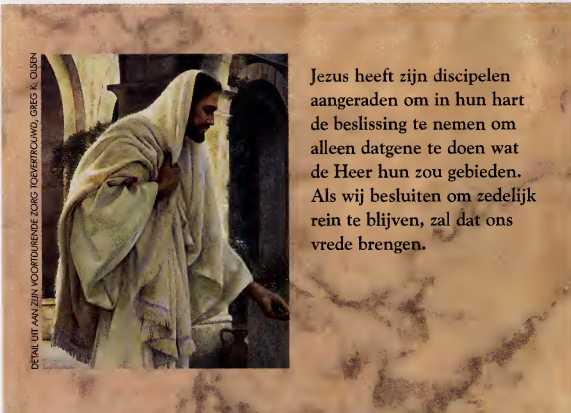
Door ontrouw zal menig huwelijk mislukken, en degene die overspel heeft gepleegd zal geestelijk vernietigd worden. Onkuisheid voor het huwelijk ondermijnt het vertrouwen in de toekomstige partner. Er kunnen emotionele en lichamelijke zorgen uit voortkomen — zoals het risico van ernstige ziekten — evenals de vraag in hoeverre de persoon te vertrouwen is.

Trouw in het huwelijk begint niet op de dag dat we trouwen, maar met beloften aan onze hemelse Vader lang voordat we in het huwelijksbootje stappen.

Een vrouw heeft verteld dat zij en haar aanstaande man zichzelf hadden misleid door te geloven dat het

overtreden van de wet van kuisheid en het samenwonen vóór het huwelijk hun liefde zou versterken. ‘Wat volgens vrienden een vertrouwenwekkende ervaring moest zijn, vernietigde onze relatie’, zegt ze. Na hun huwelijk kwamen de twijfels aan de oppervlakte. Ze waren allebei bereid geweest om voor het huwelijk met iemand samen te wonen. Hoe konden ze elkaar volledig vertrouwen?

Twijfel leidt vaak tot wantrouwen, wantrouwen tot conflicten, en conflicten tot echtscheiding, zoals in dit geval. Zedelijke reinheid daarentegen scheidt vertrouwen en goedmoedrust.

DETAAL UIT 'VAN ZIJN VOORTDURENDE ZORG' (HERWITROUW), GREG K. OLSEN

Jezus heeft zijn discipelen aangeraden om in hun hart de beslissing te nemen om alleen datgene te doen wat de Heer hun zou gebieden. Als wij besluiten om zedelijk rein te blijven, zal dat ons vrede brengen.

Ons karakter wordt gevormd door de verlangens van ons hart en door hetgeen onze gedachten bezighoudt. Een bewonderenswaardig karakter komt voort uit de juiste keuzen, uit gehoorzaamheid aan de Heer.

FOTOGRAFIE: CAAG BUNOUD

3. ZEDELIJKE REINHEID BESCHERM DE SAMENLEVING TEGEN VERNIEGING

‘Wat wij beslissen om samen te doen, gaat niemand iets aan. Wat wij achter gesloten deuren doen, heeft geen enkele invloed op anderen.’

Deze veelgebruikte rechtvaardiging van seksuele overtredingen is een van de duidelijkste leugens van Satan. We zouden ook kunnen zeggen: ‘We verontreinigen de lucht met allerlei gevaarlijke stoffen. Als je het er niet mee eens bent, moet je maar niet meer ademen.’ Iemand's seksuele overtredingen zijn altijd een teleurstelling voor anderen, vooral voor familieleden, vrienden en God.

En ons gedrag heeft wel degelijk invloed op de maatschappelijke zedelijkheid. Ieder mens is een enkele draad in de lap stof van de samenleving. Als de meeste draden zwak zijn en weggroten, hoe kunnen we dan verwachten dat de lap stof van de samenleving heel en sterk blijft?

President Spencer W. Kimball heeft ons gewaarschuwd: ‘Het leven op aarde kan gerechtvaardigd noch voortgezet worden zonder het huwelijk en het gezin. Seks zonder huwelijk, en dat geldt voor alle mensen, jong en ouder, is de Heer een gruwel, en het is heel jammer dat veel mensen hun ogen gesloten hebben voor deze grote waarheden.’³

Zelfs de kleinste rechtschappen beslissingen kunnen uiteindelijk een geweldig positieve invloed op de familie, klageloten, de samenleving, en zelfs op het toekomstige nageslacht hebben (zie Deuteronomium 11:27; Matteüs 5:16; LV 115:5). Onze hemelse Vader heeft ons keuzevrijheid gegeven zodat we door middel van de juiste keuzen volledig vrij van zonden, verdriet en pijn kunnen worden (zie Moroni 7:15; 2 Nephi 2:27).

Een jong verloofd stelletje heeft een blijvende les geleerd toen zij door middel van de Geest de juiste

beslissing namen. Voor hun huwelijk wilden ze soms wat tijd met elkaar besteden om te praten. Ze gingen dan weg van haar kamergenoten en zijn familie. Op een avond vonden ze een mooi plekje, weg van de snelweg, bij een meer. Ze wilden echt alleen maar met elkaar praten. Een paar seconden nadat hij de motor van de auto had uitgezet, kregen ze allebei door middel van de Geest een sterk gevoel dat ze daar niet moesten blijven. Hij startte de auto en ze reden terug naar een bevolkter gebied.

‘We zijn er nooit achter gekomen waarom we precies dat gebied moesten verlaten,’ zegt hij, ‘maar we zijn blij dat we naar die influistering geluisterd hebben. Wat het ook betekende heeft, wij hebben de stem van de Geest leren herkennen om in ons huwelijk en in ons persoonlijk leven leiding te ontvangen.’

4. ALLEEN MET DE HULP VAN DE HEER KUNNEN WE SEKSUELE ZWAKHEDEN OVERWINNEN

De bisschop stond voor een raadsel. Een jongeman die met homoseksualiteit worstelde, volgde de raad van zijn bisschop op door te bidden, te vasten, de Schriften te bestuderen, actief in de kerk te zijn, en door zichzelf te beheersen. Maar hij bleef met het probleem worstelen. Toen ze met elkaar spraken, kwam de bisschop erachter dat hij naar groepstherapie ging. Er werd volgens de jongeman geen echte begeleiding gegeven; de bijeenkomsten bestonden voornamelijk uit

gedetailleerde langdradige besprekingen over het probleem. Hij vond het erg verontrustend, 'alsof er olie op het vuur wordt gegooid dat ik probeer te blussen', zei hij. In het verleden hadden bepaalde leden uit de wijk wel baat bij therapie gehad. Wat was het verschil?

Terwijl hij er gedurende de week over nadacht, las de bisschop de volgende woorden van ouderling Boyd K. Packer: 'Ware leer die begrepen is, voert tot veranderingen in houding en gedrag. Het zich verdiepen in onwaardig gedrag kan voeren tot onwaardig gedrag.'⁴ Ook las hij de volgende uitspraak van president Benson voor: 'De Heer werkt van binnenuit. De wereld daarentegen werkt op de mens in. (...) Christus verandert de mens die dan daarna zijn omgeving verandert. De wereld tracht het gedragspatroon van de mens te vormen, maar Christus kan de aard van de mens veranderen.'⁵

Onder leiding van de Geest typte de bisschop iedere uitspraak over homoseksualiteit uit de algemene conferenties van de afgelopen dertig jaar uit. Toen vroeg hij de jongeman om deze uitspraken als onderdeel van zijn evangeliestudie door te lezen. Een week later zei de jongeman tegen hem: 'Bisschop, de kracht en de macht van deze woorden hebben me de motivatie gegeven om door te gaan, en een verlangen om beter mijn best te doen. Ik heb deze week een getuigenis ontvangen dat ik daartoe in staat ben.'

De bisschop heeft uit deze ervaring geleerd dat er geen plaatsvervangend middel voor de macht van de Heiland is, als we anderen van zonden willen bevrijden. Ook heeft hij geleerd dat als we een leven willen veranderen, de 'therapie' of evangeliebeginselen moet zijn gebaseerd.

De Heiland heeft ons geboden dat we heilig in plaats van werelds moeten zijn. Door middel van zijn aardse zending en de verzoening, begrijpt Hij de beproevingen, verleidingen en zonden die op ons pad komen maar al te goed (zie Alma 7:11–13). We staan er niet alleen voor. Als we met verleidingen te kampen hebben, kunnen we er zeker van zijn dat we in rechtschapenheid tot het einde toe kunnen volharden, omdat de Heer ons de kracht en de genade zal geven, zodat we ons kunnen

vervolmaken. Hij is onze Middelaar en eeuwige Vriend 'die de menselijke zwakheid kent, en hen, die in verzoeking worden gebracht, weet bij te staan' (LV 62:1).

5. ZEDELIJKE REINHEID IS DE CELESTIALE NORM

Soms beperken we onze eigen vooruitgang door minimale eisen als maximale doelstelling te beschouwen. 'Gij zult niet echtbreken' is de minimale eis van de Heer. De hogere celestiale wet luidt: 'Gij zult uw vrouw met geheel uw hart liefhebben, en gij zult haar aankleven en geen ander.

'En hij, die een vrouw aanziet om haar te begeren, zal het geloof verloochenen en de Geest niet hebben; en indien hij zich niet bekeert, zal hij worden uitgeworpen' (LV 42:22–23; zie ook LV 63:16).

Een verhaal uit een joods apocrief boek dat niet in de Bijbel is opgenomen, is in dit verband uiterst waardevol. Het is de 'Geschiedenis van Susanna' waarin ook de jonge profeet Daniël voorkomt.⁶ Susanna was een mooie, reine en godvrezende vrouw. Twee oudere rechters uit Israël die in hun goddeloze hart naar haar verlangden, overrompelden haar en gaven haar de volgende keus: zich aan hen overgeven, of zichzelf verdedigen tegen hun verzonnen verhaal dat ze zogenaamd een minnaar had met wie ze overspelige rendez-vous had. Ze wist dat de straf voor het laatste de doodstraf was, en dat de twee mannen haar gemakkelijk konden overweldigen als ze niet toegaf. Maar ze zei: 'Ik val liever onschuldig in uw macht, dan dat ik in de ogen van de Heer zondig.' Toen riep ze om hulp.

Toen er hulp kwam, vertelden de twee mannen hun verzonnen verhaal en Susanna werd ter dood veroordeeld. Maar God verhoorde het gebed van deze rechtschapen vrouw en inspireerde Daniël om de twee samenzweerders te ontmaskeren. De doodstraf die Susanna boven het hoofd hing, werd nu over hen uitgesproken.

Net als in het geval van die twee corrupte leiders, zal het oordeel van God uiteindelijk worden uitgesproken over hen die anderen tot slachtoffer maken en hun zonden proberen te verbergen.

Onze hemelse Vader heeft ons keuzevrijheid gegeven zodat we door middel van de juiste keuzen volledig vrij van zonden, verdriet en pijn kunnen worden.

FOTOGRAF: CRAIG DIMOND

6. ZEDELIJKE REINHEID IS NIET ALTIJD GEMAKKELIJK, MAAR WEL ALTIJD DE MOEITE WAARD

De Heer heeft gezegd: 'En gij moet voortdurend deugd en heiligheid voor Mij beoefenen' (LV 46:33). Of we nu ongehuwd of gehuwd zijn, we moeten in ons leven altijd uitkijken voor emotionele invloeden, bepaalde omstandigheden en activiteiten. De meeste jonge heiligen der laatste dagen zijn gewaarschuwd dat ze niet samen in een woning moeten zijn, dat ze bepaalde films en activiteiten moeten vermijden, enzovoorts. De meeste getrouwde mensen weten — als ze tenminste naar de Geest luisteren — dat het niet verstandig is om alleen met iemand van het andere geslacht te zijn, of om met iemand van het andere geslacht over problemen (vooral huwelijksproblemen) te praten. Dergelijke regels geven een bepaalde bescherming.

Een bisschop heeft tegen de jeugd in zijn wijk gezegd: 'Denk niet dat je de uitzondering op de regel bent. Ik heb nog nooit met een seksuele overtreder gesproken die niet een aantal van deze regels had overtreden. Regels en geboden bevrijden ons van de pijn en de last van zonde.'

In de Schriften staat: 'Wandelt door de Geest en voldoet niet aan het begeren van het vlees' (Galaten 5:16). Als we deze raad opvolgen, zullen we de wil van onze Vader vervullen. President Benson heeft getuigd dat 'de Heer behagen schept in de kuisheid van zijn volk (zie Jakob 2:28). Hoorst u dat, broeders en zusters? De Heer vindt het niet alleen fijn dat we kuis zijn, Hij schept er behagen in.'⁷

Satan is er aan de andere kant op uit om de ziel te vernietigen, en hij weet dat onkuisheid een snelle manier is om dat doel te bereiken. Maar we hebben allemaal het vermogen om te beslissen wat we doen als er verleidingen op ons pad komen. De heiligen der laatste dagen die er boven alles naar streven om de geboden van God te

onderhouden, die zich van al hun zwakheden bekeren, en die vanuit hun geloof hun leven opnieuw richting geven, zullen zich door middel van de genade van God uiteindelijk in het celestiale koninkrijk bevinden.

'En bovendien zou ik willen, dat gij de gezegende en gelukkige toestand zoudt overdenken van hen, die de geboden Gods bewaren. Want ziet, zij worden in alles gezegend, zowel in het stoffelijke als in het geestelijke; en indien zij getrouw volharden tot het einde, worden zij in de hemel ontvangen, opdat zij daardoor met God in een staat van eeuwigdurende gelukzaligheid kunnen wonen. O, bedenkt, bedenkt, dat deze dingen waar zijn; want de Here God heeft ze gesproken' (Mosiah 2:41). □

NOTEN

1. 'De wet van kuisheid', in *Brigham Young University 1987–1988 Devotional and Fireside Speeches* (1988), blz. 50.
2. *Voor de kracht van de jeugd* (1990), blz. 13. Aanvullende informatie over seksuele opvoeding kan in de *Leidraad voor ouders* worden gevonden.
3. 'Want God laat niet met zich spotten', *De Ster*, februari 1975, blz. 30.
4. 'Kleine kinderen', *De Ster*, januari 1987, blz. 15.
5. 'Uit God geboren', *De Ster*, 1986, nummer 2, blz. 5.
6. Dit verhaal is een vrije weergave van het verhaal in Daniël 13, *The Jerusalem Bible*, blz. 1252–1253.
7. 'De wet van kuisheid', in *Brigham Young University 1987–1988 Devotional and Fireside Speeches* (1988), blz. 50.

DANK JE WEL, NORA!

Alba Stella Cañaveral Blandón

Toen ik als jongevrouwenpresidente in onze gemeente werd geroepen, was ik bang dat ik niet dicht genoeg bij de meisjes zou staan, en hen zou kunnen helpen. Ik wist dat ik prettiger in de omgang moest worden, en mijn verlegenheid moest overwinnen.

Eerst was ik totaal van de kaart, en ik wist niet waar ik moest beginnen. Vrij veel meisjes in onze gemeente, de gemeente Simón Bolívar, in het district Valledupar (Colombia) waren niet actief. Het kleine groepje actieve meisjes was niet zo moeilijk, maar ze waren wel afstandelijk en een beetje onverschillig. Ik was bang dat het allemaal niet zo goed zou gaan.

Op een dag kwam Nora, een van de jongevrouwen, naar me toe. Ze sloeg haar armen om me heen en zei dat ze blij was dat ik met haar en de andere meisjes ging samenwerken. Ik voelde de liefde van mijn hemelse

Vader in die omhelzing. Mijn twijfels maakten plaats voor zelfvertrouwen, mijn verlegenheid voor zekerheid, en mijn angst voor oprechte liefde ten opzichte van deze jongevrouwen.

Langzaam maar zeker ging ik hen beter begrijpen en accepteren, en was ik trots op wat ze presteerden. Ik heb hun vertrouwen gewonnen, waardoor ik de moed kon opbrengen om de minder-actieve meisjes te benaderen zodat zij positievere gevoelens ten opzichte van de kerk zouden ontwikkelen.

Nog niet zo lang geleden heeft Nora haar onderscheiding Voorbeeldige jongevrouw ontvangen. Ze heeft een sterk getuigenis van het evangelie en geeft haar kerkleiders onvoorwaardelijke steun. Dank je wel, Nora, dat je de beginselen en waarden van de jongevrouwen zo goed naleeft! □

President Hinckley wordt begroet door kinderen op de Canarische Eilanden.

President Hinckley inspireert leden in Nova Scotia, Afrika en Mexico

In de eerste maanden van 1998 heeft president Gordon B. Hinckley binnen enkele weken twee grote reizen ondernomen om over de hele wereld tot leden te spreken. President Hinckley werd op zijn reis van 12 tot en met 22 februari naar vijf Afrikaanse landen, diverse plaatsen in Canada, de Canarische Eilanden en Kaapverdië, vergezeld door ouderling Jeffrey R. Holland van het Quorum der Twaalf Apostelen. Deze reis van president Hinckley naar Afrika – die tot nu toe zijn langste was, waarbij hij 54 vliegreizen had en 40.000 kilometer aflegde – is de laatste van een serie waarbij hij alle werelddelen, uitgezonderd Antarctica, heeft bezocht in zijn functie als president van de kerk.

Van 9 tot en met 15 maart, twee weken na zijn bezoek aan Afrika, heeft president Hinckley een aantal steden in het noorden van Mexico bezocht. Hij werd toen vergezeld door ouderling L. Tom Perry van het Quorum der Twaalf Apostelen, en ouderling Eran A. Call van de Zeventig, president van het gebied Mexico-Noord.

Nova Scotia (Canada)

Op weg naar Afrika bezocht president Hinckley op donderdag 12 februari Halifax

in Nova Scotia (Canada), waar ongeveer 1.700 leden uit de kustprovincies van Canada het World Trade and Convention Center vullen om president Hinckley en ouderling Holland te horen spreken. Ouderling Donald L. Staheli van de Zeventig, tweede raadgever in het presidium van het gebied Noord-Amerika-Noordoost, sprak de aanwezige leden ook toe.

‘Soms voelen we ons hier geïsoleerd,’ zei een lid uit Saint John’s (Newfoundland), ‘maar elke kilometer die we gereden zijn, elke vadem water waarover we gevaren zijn, en elke pijn die we geleden hebben, was de moeite meer dan waard. Het was een grote zegen om de profeet te mogen zien.’

‘Dat was de krachtigste geestelijke ervaring die ik ooit heb gehad, alleen al door in dezelfde ruimte te zijn als de profeet’, zei Daphne Oliver uit North Sydney (Nova Scotia). Hij straalde liefde voor ons uit. Ik voelde het heel sterk.

Canarische Eilanden

Voor hij in Afrika aankwam, bezocht president Hinckley eerst op vrijdag 13 februari Las Palmas op de Canarische Eilanden (Spanje), die ter hoogte van de kust van het

noordwesten van Afrika in de Atlantische Oceaan liggen. President Hinckley en ouderling Holland werden in Las Palmas ontvangen door ouderling Dieter F. Uchtdorf van de Zeventig, president van het gebied Europa-West. Bij zijn hotel werd president Hinckley begroet door een groep kinderen in klederdracht. Zij gaven hem bloemen en een timpaan, een plaatselijk muziekinstrument dat op een ukelele lijkt.

Na een interview met journalisten van de plaatselijke radio en pers, en een gesprek met een plaatselijke regeringsfunctionaris, sprak president Hinckley ongeveer 800 leden toe die bijeen waren gekomen in het Congrespaleis. Tijdens die persconferentie zei president Hinckley: 'Het is ons doel om de mensen te verheffen en ze te wijzen op de antwoorden op de belangrijkste vragen van het leven.'

Francisco Barrera, president van het district Fuerteventura, zei: 'Toen de zendingspresident mij vertelden dat president Hinckley de Canarische Eilanden zou bezoeken, lachte ik en zei dat ik hem niet geloofde. Maar met het verstrijken van de tijd zag ik de voorbereidingen vorderen, en leek het of er een droom uitkwam. Dit bezoek zal onze leden beslisterken.'

Nigeria

President Hinckley arriveerde op zaterdag 14 februari in Afrika. Hij werd opgewacht in Port Harcourt (Nigeria) door ouderling James O. Mason van de Zeventig, president van het gebied Afrika, die hem verzegelde op zijn reizen door Afrika. Een groep kinderen zong 'Ik ben een kind van God' voor president Hinckley, waarna hij ongeveer 1.100 priesterschapsleiders toesprak in een muurloos gebouw van beton en blik.

Na de priesterschapsleidersbijeenkomst zei Imoh Eshiet, president van het district Calabar: 'Ik ben bijzonder blij met het bezoek van de profeet, en zijn raad aan de broeders

President Hinckley wuift naar de aanwezigen in Port Harcourt (Nigeria). Honderden leden hadden uren gestoken in het opknappen van het gebouw voor zijn bezoek.

om toegewijd te zijn aan hun roeping. Ik zal met die boodschap naar mijn leden gaan en hen aanmoedigen in hun ouderlijke plichten thuis en hun taken als leiders in de gemeenschap.'

De volgende zondag, 15 februari, reed president Hinckley naar Aba (Nigeria) om naar onroerend goed van de kerk te kijken. Tot zijn verrassing stonden er honderden leden van de ring Aba en andere nieuwsgierigen in hun zondagse kleren langs de toegangsweg met groenwitte Nigeriaanse vlaggetjes te zwaaien. Later die dag sprak president Hinckley ongeveer twaalfduizend leden toe tijdens een regionale conferentie in Port Harcourt. Talrijke leden uit verafgelegen Nigeriaanse steden reisden wel twaalf uur lang om de conferentie te bezoeken. Voorafgaand aan de conferentie hadden honderden leden urenlang het vergadercentrum opgeknapt door de muren schoon te maken, spinnewebben te verwijderen, de entree schoon te maken en te schilderen, te vegen, lampen en ventilatoren te installeren, een podium en een toiletruimte te bouwen, gordijnen te vervaardigen, inheemse plan-

ten neer te zetten, tienduizend stoelen te huren en neer te zetten, en tijdelijk een orgel uit een ringcentrum te plaatsen.

'De kerk in Nigeria zal groeien naarmate ú groeit', zei president Hinckley. 'Als u niets doet, zal er ook niet veel gebeuren met de kerk. Maar als u zich actief inzet in de hulp aan hen voor wie u verantwoordelijk bent, zal de kerk groeien.'

Na de conferentie zei een zuster uit Benin-Stad: 'Deze conferentie

President Hinckley begroet de Ghanees president, Jerry John Rawlings.

Ouderling Jeffrey R. Holland, ouderling José A. Teixeira da Silva, president Hinckley, de Kaapverdise minister van binnenlandse zaken, Ana Paula Almeida, en ouderling Dieter F. Uchtdorf spreken tijdens een persconferentie in Kaapverdië.

deed mij denken aan Mozes die de kinderen van Israël bijeenbracht.'

Ghana

Een van president Hinckley's eerste activiteiten in Accra (Ghana) op maandagochtend 16 februari was de potentiële bouwplaats voor een tempel te bezoeken. Vervolgens had hij een gesprek van een half uur met de president van Ghana, Jerry John Rawlings, in zijn paleis. President Rawlings had het even over de periode vanaf 1989 waarin de regering van Ghana alle activiteiten van de kerk verboden had, en hij zei daarover: 'Wij nemen alle tekens van tegenstand uit het verleden terug en zien uit naar de geestelijke ontwikkelingen in de toekomst.' President Hinckley's antwoord luidde: 'Laten we dat nu maar allemaal achter ons laten.'

Later die middag sprak president Hinckley ongeveer 6.500 leden toe die bijeengekomen waren op Independence Square, vlakbij de kust in Accra. Na zijn terugkeer naar zijn hotel die avond, gaf hij interviews aan journalisten van de nationale tv en radio.

Kenia

President Hinckley reisde vervolgens op dinsdag 17 februari naar Nairobi. Daar sprak hij in een grote congreszaal in zijn hotel ongeveer 900 leden toe. Onder hen bevonden zich leden die helemaal uit Ethiopië, Somalië, Tanzania en Oeganda gekomen waren. Daar waar de leden zich niet konden veroorloven om naar Nairobi te reizen, legden zij hun geld bij elkaar om enkelen van hen te sturen en bij terugkomst te vertellen wat er gezegd was.

'Er groeit een enorme liefdesband tussen de heiligen van God, waar zij zich ook bevinden', zei president Hinckley. 'Het is echt geweldig. Als ik naar hun gezicht kijk, zie ik dezelfde liefdesband als wanneer ik naar het gezicht van de mensen in de Tabernakel in Salt Lake City kijk. Wij maken allen deel uit van deze grote familie - De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen - die nu tien miljoen man sterk is, verspreid over 160 landen over de hele aarde.'

President Hinckley zei ook: 'Ik twijfel er helemaal niet aan dat de tijd zal komen, als u in geloof en ge-

duld wandelt, dat er een tempel gebouwd zal worden in dit land om in de behoeften van de mensen te voorzien. Reken daar nou de eerste jaren maar niet op, (...) maar het gebeurt bestlist.'

Zimbabwe

Toen president Hinckley op woensdagavond 18 februari ongeveer 1500 leden in Harare (Zimbabwe) toesprak, zei hij: 'Wij behoren allen tot een grote familie, een fijne familie, de familie van de levende Christus, en wij aanbidden Hem gezamenlijk.'

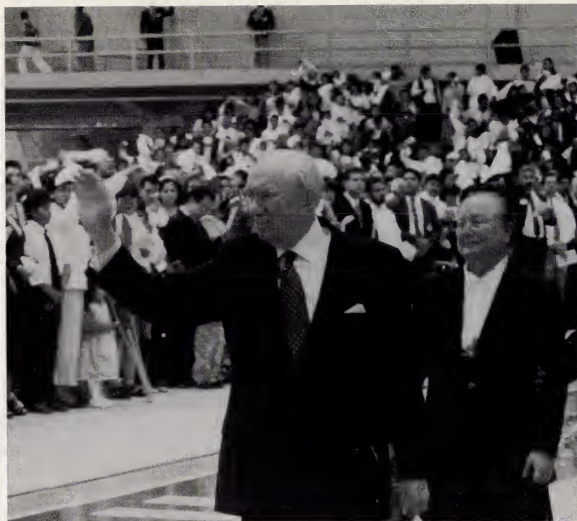
De conferentie werd bezocht door enkele vertegenwoordigers van de regering en andere kerken, en onder hen bevond zich onder meer de minister van defensie en sociale zaken van Zimbabwe. Toen de aanwezigen aan het eind van de conferentie opstonden om 'God zij met u tot w'u wederzien' (lofzang 105) te zingen in het Engels en in twee plaatselijke talen, werd er een stenen beeld met de titel *Het eeuwige gezin*, gemaakt door Agrippa Ndongwe uit het district Mutare, overhandigd aan president Hinckley.

Zuid-Afrika

Op donderdagmorgen 19 februari arriveerde president Hinckley in Johannesburg. Die middag kreeg hij een rondleiding door de Johannesburg-tempel, sprak de tempelwerkers kort toe, en gaf een interview aan journalisten van de grootste krant van Zuid-Afrika. Die avond sprak hij ruim 5.500 leden toe in het National Recreation and Exhibition Center in Johannesburg toe.

'Wat is dit een fijne tijd in de geschiedenis van de kerk, broeders en zusters', zei president Hinckley tijdens de conferentie. 'De kerk is nog nooit zo sterk geweest als nu. Er is nog nooit zo wijd en zijd naar geluisterd als nu. We hebben nog nooit zoveel gebouwen neergezet als nu. Dit is het fijnste stadium in de geschiedenis van de kerk.'

Op vrijdag 20 februari sprak pre-

In het Nuevo Gimnasio van de Sonora-universiteit in Hermosillo (Mexico) begroet president Hinckley ongeveer 3.100 aanwezige heiligen der laatste dagen uit tien omliggende steden.

sident Hinckley ongeveer 1.800 leden toe die bijeen waren gekomen in een congressentrum in Durban, en later die middag vloog hij naar Kaapstad en sprak daar ongeveer 1.500 leden toe in het sportstadion van de universiteit.

In Durban zei president Hinckley: 'Velen van u maken zich zorgen over de vraag of u misschien moet emigreren. (...) Ik wil u verzekeren dat de kerk in Zuid-Afrika blijft. Wij zijn hier al heel lang, en we zullen hier nog heel lang blijven. We hebben een prachtige tempel in Johannesburg. We hebben kerkgebouwen in het hele land. We blijven bouwen. Het ledental van de kerk zal toenemen. We hebben nu vijf ringen in Johannesburg, maar de tijd zal komen dat er ook hier [in Durban] vijf ringen zullen zijn.'

Toen president Hinckley voor de conferentie in Kaapstad het gebouw betrad, werd hem een verzameling persoonlijke briefjes van jongeren uit de ring overhandigd. 'Moe? Dat was hij misschien, maar geen van de

aanwezigen zal dat hebben gezien', meende Clive Nicholls uit Rondebosch. Er gebeurt iets bijzonders de aanwezigen als de gezalfde des Heren aanmoedigt, vermaant en raad geeft om hen tot leiding te zijn in hun geestelijke ontwikkeling. Tranen en glimlaches van de heiligen lijken elkaar tegen te spreken, maar er is geen twijfel aan de uitwisseling van liefde en genegenheid tussen de heiligen en hun profeet.

Toen president Hinckley de volgende ochtend zijn hotel verliet, werd hij buiten begroet door plaatselijke jeugdwerk kinderen die 'Wij danken U, Heer, voor profeten' (lofzang 17) zongen. Terwijl hij, onderweg naar de auto, de kinderen door het haar streek en hun hand schudde, zei de kerkleider: 'Ik vind het fantastisch dat jullie met zijn allen afscheid van me zijn komen nemen.'

Kaapverdië

Op zaterdag 21 februari verliet president Hinckley het Afrikaanse vasteland en arriveerde later die dag

in Praia, hoofdstad van de Kaapverdise Eilanden. Hij had een gesprek met de minister van binnenlandse zaken van Kaapverdië en gaf een persconferentie voor vertegenwoordigers van radio en tv. De volgende dag, op zondag 22 februari, hield hij de laatste toespraak van zijn reis voor ongeveer achthonderd leden die van de verschillende eilanden gekomen waren.

Ook hier gaf president Hinckley weer blijk van zijn ongelooflijke vitaliteit en zijn onstilbare honger naar het gezelschap van de heiligen, merkte een reisgezel op. 'Hier gebeurt het,' zei hij met glinsterende ogen.

Hermosillo en Ciudad Obregón (Mexico)

Hermosillo was de eerste halte op de reis die president Hinckley van 9 tot 15 maart maakte naar het noorden van Mexico. Tijdens die reis sprak hij in totaal ongeveer 53.000 leden toe. Enkele maanden daarvoor had hij al steden in het zuiden van Mexico en in Belize toegesproken.

Tijdens zijn toespraak in Hermosillo zei president Hinckley: 'Ik hoop dat elke volwassene die hier aanwezig is, in aanmerking zal komen voor een tempelaanbeveling. Ook al kunt u niet naar de tempel, vraag een tempelaanbeveling aan uw bisschop en ringpresident. Draag hem bij u, dat zal u herinneren aan de grote en heilige verbonden die u met de Heer hebt gesloten om een rein leven te leiden, om vriendelijk voor elkaar te zijn, en te proberen uw naasten tot zegen te zijn, ook al zijn ze geen lid van de kerk.'

Later op maandag 9 maart zei president Hinckley tegen ruim 3.300 mensen in Ciudad Obregón: 'Wat bent u toch geweldige mensen! Als u het evangelie naleeft, bent u de beste mensen in de wereld. Dat geloof ik echt! Wij bidden voor u. Wij weten dat u voor ons bidt, en wij danken u voor uw gebeden, en wij laten u vanavond onze zegen dat de hemels open zullen gaan als u in rechtscha-

FOTOGRAFIE: MANUEL GARCIA

Duizenden komen bijeen in Guadalajara om naar de profeet van de Heer te luisteren.

penheid wandelt. (...) Vergeet nooit dat u broeder Hinckley vanavond hebt horen zeggen dat hij weet dat God leeft en dat Jezus de Christus is, en dat zij in een heerlijk visioen de grote bedeling van de eeuwige waarheid hebben ingeluid.'

Culiacán en Guadalajara (Mexico)

Op dinsdagochtend 10 maart sprak president Hinckley in Culiacán 4.100 leden toe, en die avond sprak hij in Guadalajara tot ruim 6.000 leden.

In Culiacán zei hij: 'U bent nu net zo sterk als elke andere willekeurige groep leden waar dan ook ter wereld. U hebt een getuigenis. U kent Gods grote plan van geluk. Doe uw best om het koninkrijk en andere mensen op te bouwen en te sterken. Moge u getrouw en deugdzaam zijn. (...) U bent een prachtig volk. Ik heb u lief.'

In Guadalajara herhaalde president Hinckley zijn dringende boodschap over het behouden van pasgedoopte leden: 'Vanavond smee ik ieder van u om uit te zoeken wie de pasgedoopte leden zijn, om uw arm om hem heen te slaan en vriendschap met ze te sluiten. En u, bisschoppen en gemeentepresidenten, zet ze aan het werk. Geef ze iets te doen. Naarmate ze werken, zal hun geloof toenemen. Geloof is net als de spieren in mijn arm. Als ik ze gebruik, als ik goed voor ze zorg, dan

zullen ze sterk worden. Als ik ze in een mitella doe en ze daar laat, zullen ze verzwakken. Broeders en zusters, reik elk pasgedoopt lid van de kerk de hand en help hem of haar om een fundament van geloof te ontwikkelen.'

Torreón, León, Ciudad Victoria en Monterrey (Mexico)

President Hinckley zette op woensdag 11 maart zijn tempo van twee steden per dag voort en kwam

's morgens met 5.300 leden bijeen in Torreón en 's avonds met duizenden leden in León.

'Het was een fantastische ervaring om te horen hoe duidelijk de profeet van onze God sprak, en om persoonlijk en als gezin zijn zegen te ontvangen', zei Victor Rios Avendaño uit Torreón. Zijn vrouw, Norma Oralia, merkte nog op dat het vooral een zegen was om mee te zingen in het koor: 'Ik kon niet alleen zingen en vlakbij het spreekgestoelte zitten,

FOTO GEPLAIST MET TOEBESTEMMING VAN LEONEL SALVA EN FIDEL MARQUEZ PRIA

Leden in Chihuahua (Mexico) staan president een vaarwel toe te zingen bij zijn vertrek.

Een folk staat president Hinckley terzijde tijdens zijn toespraak in Chihuahua (Mexico).

maar mijn man, mijn kinderen en ik konden ook voor het eerst in twintig jaar een levende profeet zien.'

President Hinckley sprak op donderdagochtend 12 maart tot leden in Ciudad Victoria, en 's avonds tot ongeveer 12.000 mensen in Monterrey.

'Het was heel bijzonder voor ons om in de gelegenheid te zijn naar president Hinckley's boodschap te luisteren in dit deel van de wereld', zei Abelardo Morales Méndez, president van de ring San Nicolás. 'Wij hebben hem zeer lief en willen graag gezegend blijven worden, zoals hij

heeft gezegd. Ik geloof dat alle leden dezelfde liefde voor hem voelen. Ik was zeer verheugd en voelde me gesteekt.'

Koordinator Mormón Treviño uit de ring Roma zei over het ongebruikelijk koude weer in Monterrey: 'Ik zag met plezier dat de autoriteiten kalm bleven zitten, ook al hadden ze last van de kou en de regen. De boodschap van de profeet raakte mijn hart.'

Chihuahua en Ciudad Juárez (Mexico)

'Ik voel dat er geweldige tijden in het verschiet liggen voor Mexico', zei president Hinckley op vrijdagavond 13 maart tegen bijna 4.000 luisteraars in Chihuahua. 'Dit volk staat op en gaat vooruit. De kerk is aan het rijpen in dit land. (...) Ik ben onder de indruk van u, van de kracht van uw geloof, van de leiders die rijpen onder u, van een generatie jonge mensen die een kennis van het evangelie hebben en liefde voor het werk en geloof in God.'

De volgende dag, zaterdag 14 maart, hield president Hinckley een priesterschapsleiderschapsvergadering in Ciudad Juárez. De volgende ochtend, 15 maart, sprak hij tijdens een grote conferentie. 'Er is in de hele wereld geen grotere zegening dan kennis te hebben van het vaderschap van God, en de levende realiteit van de Heiland van de mensheid', zei president Hinckley. 'God is een persoon. Hij is een individu met vlees en beenderen. Jezus is een herrenzezen wezen van vlees en beenderen. De Heilige Geest is een persoon van geest, maar een individu. Zij zijn niet drie-in-één, maar drie individuen die één van doel zijn. Die kennis hebben wij ontvangen door de herstelling van het evangelie.'

Ciudad Juárez ligt ongeveer drie uur rijden van Colonia Juárez, waar onlangs de eerste spade is gestoken voor een kleine tempel (zie 'Eerste spade voor tempel in Colonia Juárez' in dit nummer). ■

Er staan al uren leden in de rij om de Domo de la Feria in León (Mexico) te betreden.

Historische gebouwen in Palmyra ingewijd

Honderden mensen kwamen al vroeg in de lente bijeen in een kerkgebouw in Palmyra (New York) voor de inwijding van twee belangrijke nabijgelegen historische gebouwen van de kerk: het gerenoveerde gebouw van de Grandin-drukkerij, nu het Book of Mormon Historic Publication Site genaamd, en een replica van het eerste houten huis waarin de familie Smith oorspronkelijk woonde.

'Dit zijn geen heiligdommen', zei president Gordon B. Hinckley over de gebouwen. 'We aanbidden ze niet, maar we respecteren en eren ze, en houden van de geest die we er vinden. (...) Hier liggen onze wortels.'

Het gebouw van de Grandin-drukkerij, dat in het winkelcentrum van Palmyra ligt, werd ingewijd op donderdagavond 26 maart, de dag van het jubileum van de voltooiing van de eerste druk van het Boek van Mormon in 1830. Ouderling Marlin K. Jensen van de Zeventig, president van het gebied Noord-Amerika Noordoost, leidde de vergadering. Diverse nakomelingen van drukker E.B. Grandin woonden de dienst bij,

alsmede leden uit nabijgelegen ringen en enkele voormalige zendelingen die in Palmyra gewerkt hebben.

De profeet Joseph Smith ondertekende in 1829 een contract met Egbert B. Grandin voor de opdracht om 5.000 exemplaren van het Boek van Mormon te drukken, voor de prijs van US\$ 3.000,-. Sindsdien zijn er achtereenvolgens een advocatenkantoor in het gebouw gevestigd geweest, een hoedenzaak, een kleermakerij, een tinwinkel, een ijzerwarenzaak en een winkel in algemene huishoudelijke benodigdheden. Het gebouw is in 1978 aan de kerk geschonken, en heeft voorafgaand aan de inwijding twee en een half jaar lang een intensieve renovatie ondergaan. Bezoekers kunnen er nu beter de omstandigheden ervaren waaronder het Boek van Mormon is gepubliceerd, en kunnen door nieuwe expositiestukken kennis nemen van de kerkgeschiedenis.

'Het Boek van Mormon bereikt op wonderbaarlijke en fantastische wijze de hele aarde', merkte president Hinckley op. 'Wij drukken nu ongeveer vijf tot zes miljoen exemplaren per jaar in verschillende talen. Ik

denk dat zij die de tekst gezet hebben en de pers gedraaid hebben (...) zich nog niet in hun wildste dromen hebben ingedacht dat dit fijne testament van de Nieuwe Wereld op die wijze over de aarde voort zou gaan.'

De volgende ochtend, vrijdag 27 maart 1998, sprak president Hinckley een inwijdingsgebed uit voor de anderhalve verdieping hoge replica van het houten huis dat oorspronkelijk in de winter van 1818 op 1819 gebouwd is door het gezin van Joseph Smith sr. en Lucy Mack Smith. De replica staat op de oorspronkelijke plek, vlakbij de plek waar het latere vakwerkhuis van de familie Smith stond, waarvan een gerestaureerde versie al vele jaren dienst doet als bezoekerscentrum van de kerk. Het houten huis was de woning waarin de engel Moroni in september 1823 verscheen aan de zeventienjarige Joseph Smith om hem aanwijzingen te geven aangaande platen die begraven lagen in de nabijgelegen heuvel Cumorah. Beide woningen van de familie Smith lagen vlakbij het stuk bos dat nu beter bekend is als het heilige bos.

President Hinckley zei het volgende over het eerste visioen: 'Ik zien in gedachten de jongen uit het bos komen, langzaam lopend, nadenkend over wat er gebeurd is. (...) Daarmee werd deze fantastische en opmerkelijke manifestatie en bedeling in de geschiedenis van de mensheid ingeluid.'

Hij besloot zijn toespraak in het houten huis met de woorden: 'Mogen wij ons altijd herinneren wat hier gebeurd is, en het in ons hart dragen en er ons geloof in dit grote werk van deze tijd mee steunen.'

Shirley Woodruff, die enkele jaren geleden samen met haar man, Rex, op voltijdzending was in Palmyra, zei: 'Ik herinner me dat ik mensen in de woning van Joseph Smith vertelde dat hij aanvankelijk in een iets verderop gelegen houten huis gewoond had. Ze konden zich dat niet voor de geest halen. Nu wel!' ■

FOTOGRAF: CRAIG DIMOND

President Hinckley spreekt tijdens de inwijding van de replica van het houten huis van de familie Smith.

De stand van de kerk.

Ring Den Haag met een stand in de RAI

'Dit is je dag. Dit is jouw beurs. In de hoofdrol: JIJ'

Met deze 'persoonlijke uitnodiging' heeft de RAI in Amsterdam zich tot het grote publiek gewend om de bezoekersaantallen van de HUISHOUDBEURS in 1997 te overtreffen.

Voor ouders en aanstaande ouders was er van 1 t/m 5 april een extra trekker; de Happy Kids en Negen Maanden Beurs. Het geslaagde concept van Happy Kids die in 1997 voor het eerst in de Jaarbeurs in Utrecht werd georganiseerd, was opgekocht en gekoppeld aan een bestaand onderdeel van de Huishoudbeurs: de Negen Maanden Beurs. Zo kon het Nederlandse publiek zich op allerlei terrein informeren: over badkamers en buggy's, over gezichtsbruiners en gezinsavond...

Ja, u leest het goed. De kerk was vertegenwoordigd op de Happy Kids Beurs om ouders te attenderen op hun taak niet alleen in de materiële behoeftes van hun kinderen te

voorzien, maar hen ook waarden en normen bij te brengen. De gezinsavond kan daarbij helpen.

In de stand (zie foto) werd de aandacht getrokken door de posters over gezin, gezondheid, persoonlijk groei en huwelijk met de bijbehorende folders (zie het artikel in *Kerknieuws* van mei 1997). Daarnaast stond een vitrinekast met een globe, de Bijbel en het Boek van Mormon. Om aan den lijve te ervaren hoe leuk het is om samen met je ouders iets te doen, kon je ballen gooien bij het huis. Ook waren er verschillende voorbeelden van gezinsactiviteiten. Ongeveer 20 leden hebben in een wisselende bezetting ervaring kunnen opdoen met public relations.

De belangstelling was boven verwachting. Er zijn maar liefst 3762 folders meegenomen; in bijna 4000 gezinnen is de naam van de kerk nu bekend in verband met gezonde principes om met elkaar om te gaan.

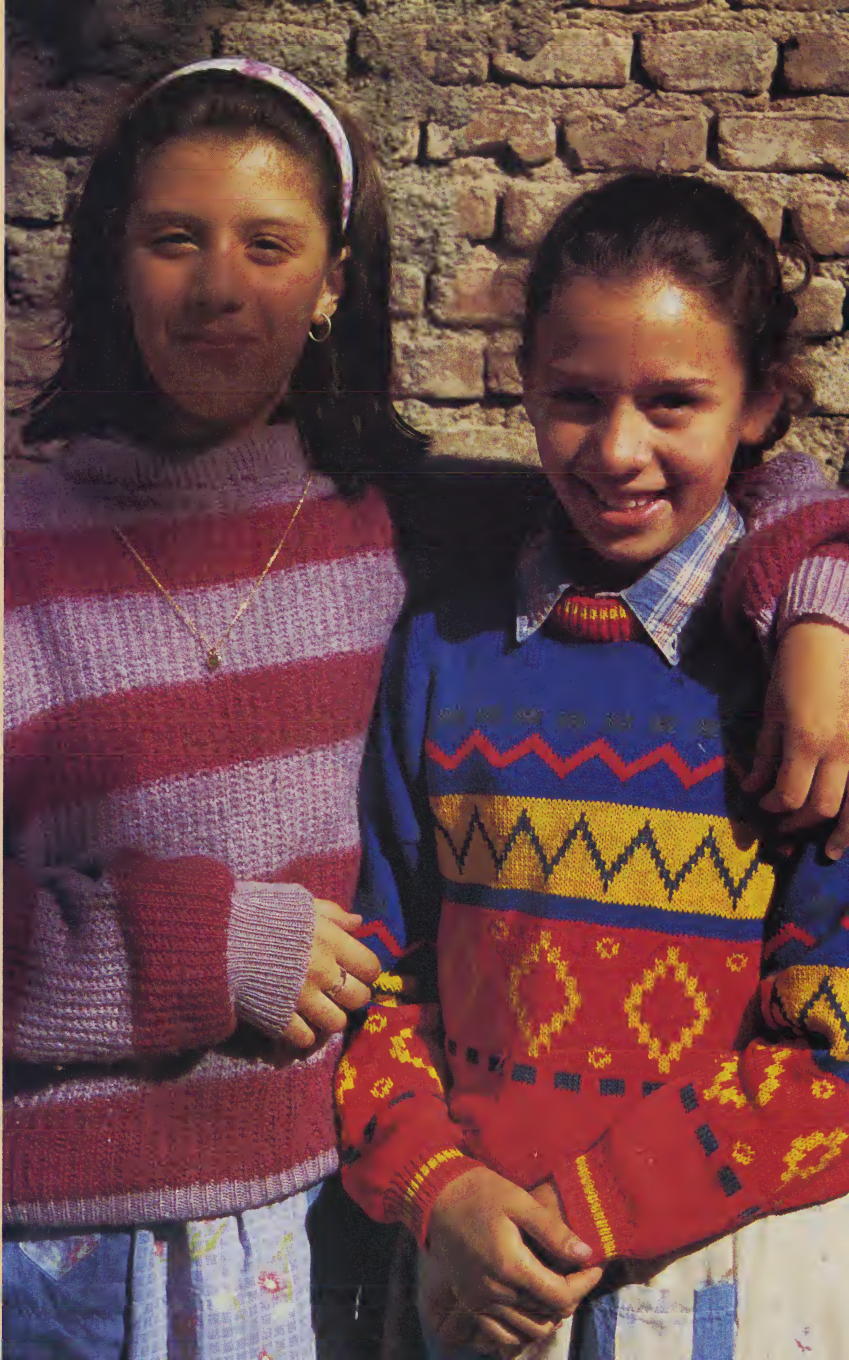
Daarnaast verscheen er een artikel in het Haarlems Dagblad op de voorpagina(!); een christelijke kerk die op de bres springt voor het gezin is nieuws!

Verschillende keren kregen we een compliment dat we naast al die materiële zaken, aandacht vroegen voor geestelijke waarden.

Voor al diegenen die het moeilijk hebben met de opdracht 'eder lid een zending' moet het een troost zijn, te weten dat er zoveel belangstelling bestaat voor de evangelie-waarheden. Mits ze natuurlijk zo worden aangeboden dat er voor de persoon in kwestie een aanknopingspunt is met de dingen waar hij/zij mee bezig is. Public relations is door het Eerste Presidium van de kerk in het leven geroepen om deze 'vertaalslag' te maken. *Vrijblijvend informatie geven* daar waar mogelijk, is heel ontspannen. Er is wel moed voor nodig om iemand aan te spreken en bijvoorbeeld te vragen naar zijn/haar ervaringen op de beurs. Maar iedereen heeft wel eens nagedacht over relaties, kinderen enzo-

DE KINDERSTER

VOOR DE KINDEREN VAN DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN • AUGUSTUS 1998

VAN VRIEND TOT VRIEND

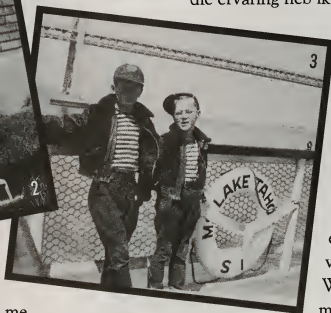
OUDERLING JACK H GOASLIND

van het Presidium der Zeventig
Uit een interview met Rebecca M. Taylor

Toen ik vijf jaar was, heb ik voor het eerst geskiëd. Ik heb skiën altijd leuk gevonden. Jarenlang dacht ik: zou het niet tof zijn als ik voor de Verenigde Staten mocht uitkomen op de Olympische Spelen! Uiteindelijk, toen ik oud genoeg was om op zending te gaan, kreeg ik de kans om reserve in het team van de Verenigde Staten te worden.

De Olympische Spelen! Het was iets waar ik jarenlang voor had getraind en van had gedroomd. Gelukkig had ik een heel verstandige bisschop, die toevallig ook mijn vader was. Toen ik hem vroeg: 'Zouden jullie net zo trots op me zijn als ik ging trainen voor de Olympische Spelen als wanneer ik op zending zou gaan?', zei hij: 'Die vraag kunnen wij niet voor je beantwoorden, dat moet je zelf doen.' Hij spoorde me aan erover te vasten en te bidden. Ik volgde zijn raad op en toen wist ik wat ik moest doen: op zending gaan.

Ik werd geroepen in de West-Canadese zending. Ik

heb altijd geweten dat de kerk waar is, maar door mijn zending is mijn getuigenis nog groter geworden en ben ik mijn getuigenis meer gaan waarden. Mijn zending heeft mijn leven veranderd en ik heb er nooit spijt van gehad dat ik besloten heb de Heer te dienen. Door die ervaring heb ik geleerd hoe belangrijk het is om altijd het goede te kiezen, net zoals de kinderen in het jeugdwerk dat leren.

.....

Toen ik jong was, was ik gezegend met een hechte groep vrienden in onze wijk. We hadden veel plezier met elkaar. Ze waren

allemaal een goed voorbeeld voor mij. Een van hen heette Joel R. Garrett. Een ding van hem zal ik nooit vergeten. Als iemand in de groep iets zei wat niet netjes was, ging hij weg. Hij kwam op voor alles wat goed was, wat anderen ook over hem dachten. Ik herinner me dat ik als ik in de verleiding kwam om iets te doen wat niet goed was, dacht: 'Joel Garrett zou dat niet doen'. En dus

deed ik het ook niet. Kinderen, je vrienden kunnen invloed hebben op jullie keuzes. Besef dat goed. Als je goede vrienden kiest, zullen ze je aanmoedigen goede keuzes te maken.

.....

Ik waardeer de opofferingen die de pioniers voor ons hebben gebracht. Mijn overgrootvader, James Jack, bekeerde zich tot de kerk toen hij in Schotland woonde. Hij kwam naar de Verenigde Staten en trok de vlaktes over naar de Salt Lake Valley. Daar werd hij de secretaris van Brigham Young. Na de dood van president Young werkte hij ook nog als secretaris voor andere profeten. Ik heb veel respect voor mijn overgrootvader. Hij liet een gemakkelijk leven in Schotland achter om helemaal naar Utah te reizen en hij had het vaak niet makkelijk. Ik waardeer zijn moed, zijn geloof en vooral dat hij bereid was om te doen waarvoor de Heer hem riep.

.....

Kinderen, ik hoop dat jullie begrijpen dat jullie allemaal heel bijzonder zijn. Je bent naar deze aarde gekomen met talenten. Je kunt slagen als je je best doet. Maak goede keuzes, en vergeet nooit dat je pas echt gelukkig zult zijn als je de geboden onderhoudt en anderen helpt.

Een van de grootste zegeningen die jij en al Gods

kinderen hebben gekregen, is het gebed. Iedere dag kun je naar onze hemelse Vader gaan en Hem bedanken voor alles wat je hebt en Hem vragen om wat je nodig hebt. Ik wil jullie vertellen dat onze liebhende hemelse Vader naar jullie gebeden luistert en ze beantwoordt en dat Hij je altijd zal helpen het goede te kiezen. □

1. Ouderling Goaslind, vijf jaar; 2. Negen maanden; 3. Negen jaar, links, met zijn broer Keith op een boot naar Catalina Island (Californië); 4. Op zending in de West-Canadese zending; 5. Ouderling Goaslind met zijn vrouw, Gwen Bradford Goaslind.

JE AAN JE BELOFTE HOUDEN

Sydney Reynolds

'Gij [hebt] met Hem een verbond (. . .) gesloten, dat gij Hem wilt dienen en Zijn geboden onderhouden, opdat Hij Zijn Geest overvloediger over u moge uitstorten' (Mosiah 18:10).

Wat is een verbond? Een verbond is een belofte of een plechtige afspraak. Als we een verbond sluiten met iemand, doen we elkaar een belofte. Als we een verbond met de Heer sluiten, weten we dat Hij zich aan zijn beloften zal houden. Het is heel belangrijk dat wij ons ook aan onze beloften houden, of aan ons deel van het verbond met de Heer.

Er staan veel verhalen in de Schriften over mensen die een verbond met de Heer sloten. Herinner je je nog het verhaal van Noach? In de tijd van Noach waren de mensen zo slecht dat God een regenvloed naar de aarde stuurde om hen te vernietigen. God beoogde Noach een schip te bouwen. In het schip moest hij minstens twee van alle dieren meenemen en ook zijn eigen goede gezin. Nadat de aarde schoongewassen was door een reusachtige overstroming, sloot de Heer een verbond met Noach, waarin Hij beloofde dat de aarde nooit meer vernietigd zou worden door water. Als teken van dat verbond, gaf God de regenboog. Als wij de regenboog zien, kunnen we denken aan de belofte die God deed. (Zie Genesis 9:9–17.)

Het volk van Ammon (de Anti-Nephi-Lehieten) sloot ook een verbond met God. Het waren Lamaniëten die zich hadden bekeerd toen Ammon en zijn broers hun het evangelie hadden verkondigd. Dit volk was zo dankbaar dat de Heer hen hun slechte dingen vergeven had, dat ze een verbond sloten om nooit meer iemand te doden. Als teken van hun verbond begroeven zij hun wapens zodat ze niet meer in de verleiding konden komen om te vechten. Ze hielden zich aan hun verbond zelfs toen hun leven in

gevaar was en de Heer zegende hen. (Zie Alma 23–24.)

Wij sluiten een verbond met onze hemelse Vader als we gedoopt worden. We beloven de naam van zijn Zoon, Jezus Christus, op ons te nemen en altijd aan Hem te denken en zijn geboden te onderhouden. De Heer heeft ons beloofd dat als we ons aan ons deel van het verbond houden, de Heilige Geest altijd bij ons zal zijn — om ons te leiden, te beschermen en te troosten. Wat een geweldige zegeningen krijgen we als we ons aan onze belofte houden, aan ons verbond met God!

IDEËËN VOOR DE PARTICIPATIEPERIODE

1. *Vertel het verhaal van Hanna, Eli en Samuël (zie 1 Samuël 1; 3) of lees het voor. Benadruk dat de Heer ook tot jonge kinderen kan spreken en dat zij Hem kunnen horen en gehoorzamen. Zing het liedje 'Zoek de Heer' (Kinderliedjes, blz. 67).*

2. *Vertel de kinderen over Jozua de grote profeet die de kinderen Israëls het beloofde land inleidde (zie Jeugdwerk 6, les 23). Toen Jozua oud werd, riep hij het volk tezamen en herinnerde het aan de geweldige dingen die de Heer voor hen had gedaan. Hij vroeg hun te kiezen wie ze wilden dienen (zie Jozua 24). Om Jozua 24:15 te benadrukken, kunt u de volgende woordstroken en plaatjes gebruiken: 'Kiest / dan heden [gebruik een plaat van de zon] /, wie gij dienen zult; (. . .) / Maar ik en mijn huis [gebruik een plaat van een huis of een gezin], wij zullen de Here dienen! [gebruik een plaat van de Heiland]'. Vraag vijf kinderen de platen omhoog te houden. Herhaal de tekst. Beklemtoon hoe belangrijk het is 'heden' te kiezen om de Heer te volgen.*

3. *Teken een grote regenboog, knip elke kleur van de boog uit. Verspreid voordat het jeugdwerk begint de stukken van de regenboog door het lokaal. Vraag de kinderen de stukken te zoeken en ze aan u te geven. Vraag ieder kind die een stuk gevonden heeft een gedeelte van het verhaal van Noach te vertellen. Plak vervolgens zijn stuk van de regenboog op een poster tot de regenboog klaar is. Zing 'Als ik gedoopt ben' (Kinderliedjes, blz. 53). Vraag de kinderen wat zij kunnen doen om de Heer te laten zien dat ze hun best doen. □*

TEKENEN VAN EEN VERBOND

INSTRUCTIES: Zoek de volgende teksten op en lees ze voor. Trek een lijn van de tekst naar het bijbehorende plaatje; kleur vervolgens de plaatjes. Wij kunnen ook belangrijke verbonden met de Heer sluiten. Omcirkel de plaatjes die een verbond voorstellen dat jullie kunnen sluiten of dat onze hemelse Vader met jullie heeft gesloten.

Genesis 9:12-15

Mosiah 18:8-13

Jozua 24:15, 24-27

LV 20:75-79

CHRISTINE'S LIEDJE

Heidi Klumb

ILLUSTRATOR: JULIE F. YOUNG

De hele keuken rook naar lasagna toen Christine en haar huisgenoten aan tafel gingen zitten. Christine boog snel haar hoofd toen vader het gebed uitsprak. Na het gebed begon moeder de lasagna op te scheppen terwijl vader iedereen vroeg wat ze die dag in de kerk hadden geleerd.

Geertje en Rob, Christine's oudere zus en broer, hadden een les gehad over Emma Smith, de vrouw van de profeet Joseph. Ze vertelden dat Jezus Christus Emma een 'uitverkoren vrouwe' had genoemd.

Christine vroeg: 'Wat is een uitverkoren vrouwe?'

Vader legde het uit. 'Een uitverkoren vrouwe is een vrouw die door onze hemelse Vader is gekozen en geroepen om een bijzondere taak te doen.'

Christine glimlachte omdat ze Emma Smith aardig vond en blij was dat Jezus Christus haar een uitverkoren vrouwe had genoemd. Christine wist dat Emma een dappere vrouw was geweest.

Toen het Christine's beurt was om te vertellen wat ze in het jeugdwerk had geleerd, verdween haar glimlach en er kwamen tranen in haar ogen. Ze snikte: 'Ik wou dat we iedere zondag maar twee liedjes hoefden te

zingen, net als Jannie in haar kerk. Ik wil niet meer zingen in het jeugdwerk.'

'Maar je vond zingen altijd zo leuk', zei moeder. 'Wat is er aan de hand?'

'Erik zegt dat ik te hard zing. Hij zegt dat zingen stom is.'

Moeder stond op en liep de keuken uit. Vlak daarna kwam ze terug met haar Leer en Verbonden in de hand. Toen ze gevonden had wat ze zocht, vroeg ze Christine: 'Wist je dat Emma haar eigen openbaring heeft gekregen van de Heer?' Christine schudde haar hoofd. 'Leer en Verbonden 25 is een openbaring speciaal voor Emma', zei moeder. In deze openbaring vertelt Jezus Christus haar een paar bijzondere dingen.'

'Zegt Jezus daar dat ze een uitverkoren vrouwe is?'

'Ja. Er staat ook iets in over een roeping die Emma van de Heer kreeg. Wist je dat Jezus haar gevraagd

heeft de eerste zangbundel te maken? Hij wist dat zij dat erg goed zou kunnen. Nadat de Heer Emma had gevraagd lofzangen te verzamelen, zei Hij iets heel bijzonders over zingen. Wil je weten wat Hij zei?'

Toen Christine knikte, las moeder vers 12 voor: 'Want Mijn ziel schiept behagen in het gezang des harten: ja, het gezang der rechtvaardigen is een gebed tot Mij, en het zal met een zegening op hun hoofd worden beantwoord.' Moeder legde het boek neer en vroeg iedereen aan tafel: 'Wie weet wat dat vers betekent?'

Rob glimlachte. 'Dat betekent dat Jezus Christus het fijn vindt om ons te horen zingen.'

'Dat klopt, Rob', zei vader. 'Het betekent ook dat een lied net als een gebed is. Tijdens het gebed zijn we eerbiedig omdat we met onze hemelse Vader praten. Lofzangen zijn net als gebeden en daarom is het belangrijk om met heel ons hart te zingen.'

Christine glimlachte toen ze eraan dacht hoe Emma Smith Jezus had gehoorzaamd en Hem gelukkig had gemaakt. Ze dacht aan Erik en de stoute dingen die hij had gezegd. Ze besloot dat ze net als Emma zou doen en de moed zou hebben om het goede te doen. 'Ik kan niet wachten tot het weer zondag is', riep ze uit. 'Ik ga weer met heel mijn hart zingen, en ik ga Jezus blij maken.' □

DE GEOLOFS- ARTIKELEN

Corliss Clayton; illustrator: Beth Whittaker

MEMORY

1

Wij geloven in God, de
Eeuwige Vader, en in

2

Wij geloven dat de mens zal
worden bestraft voor zijn
eigen zonden en

3

Wij geloven dat dankzij de
verzoening van Christus alle
mensen door

4

Wij geloven dat de fundamentele beginselen en verordeningen van het evangelie zijn: ten eerste, geloof in de Heer Jezus Christus; ten tweede, bekering

5

Wij geloven dat men om het evangelie te prediken (. . .) van Godswege moet worden geroepen,

6

Wij geloven in dezelfde
organisatie die in de
vroegchristelijke kerk
voorkwam,

7

Wij geloven in de gave van
talen, in profetie, open-
baring,

8

Wij geloven dat de Bijbel
het woord van God is, voor-
zover de vertaling juist is;

9

Wij geloven alles wat God
heeft geopenbaard, alles
wat Hij in onze tijd open-
baart, en

10

Wij geloven in de letterlijke
vergadering van Israël en
in de herstelling van de tien
stammen; dat Zion (het
nieuwe Jeruzalem) zal
worden gebouwd op het
Amerikaanse vasteland;

11

Wij eisen het goed recht de
almachtige God te vereren
volgens de stem van ons
eigen geweten, en

12

Wij geloven onderworpen te
moeten zijn aan koningen,
presidenten, heersers en
overheidsdienaars, en

13

Wij geloven eerlijk te moeten
zijn, trouw, kuis, welwillend,
deugdzaam, en goed te
moeten doen aan alle
mensen; met recht mogen we
zeggen dat we de aansporing
van Paulus volgen: wij
geloven alles,

INSTRUCTIES

Haal pagina acht en negen voorzichtig uit De Kinderster. Plak ze op dun karton en knip de kaartjes uit. Schud de kaartjes en leg ze met het plaatje naar beneden op de grond of de tafel. Draai om de beurt twee kaartjes om. Als de kaartjes niet bij elkaar horen, moeten ze weer omgedraaid worden en is de volgende speler aan de beurt. Horen ze wel bij elkaar dan mag de speler de kaartjes houden en het geloofsartikel voorlezen. De speler die aan het eind van het spel de meeste kaartjes heeft, heeft gewonnen.

**zijn Zoon, Jezus Christus, en
in de Heilige Geest.**

**niet wegens Adams
overtreding.**

**gehoorzaamheid aan de
wetten en verordeningen
van het evangelie zalig
kunnen worden.**

**ten derde, doop door
onderdompeling ter
vergeving der zonden; ten
vierde, oplegging der
handen voor de gave van
de Heilige Geest.**

**door profetie en door
oplegging der handen
van hen die daartoe het
gezag bezitten.**

**namelijk: apostelen,
profeten, herders, leraars,
evangelisten enz.**

**visioenen, gezondmaking,
uitlegging van talen enz.**

**wij geloven ook dat het
Boek van Mormon het
woord van God is.**

**wij geloven dat Hij nog vele
heerlijke en belangrijke
dingen van het koninkrijk
Gods zal openbaren.**

**dat Christus in eigen
persoon op aarde zal
regeren; en dat de aarde
zal worden vernieuwd en
haar paradijsheerlijkheid
zal ontvangen.**

**kennen alle mensen
hetzelfde goed recht toe,
hoe waar of wat zij ook
mogen vereren.**

**en de wet te moeten
gehoorzamen, eerbiedigen
en hooghouden.**

**wij hopen alles, wij hebben
veel verdragen en hopen
alles te kunnen verdragen.
Als er iets deugdelijk, lieflijk,
eervol of prijzenswaardig is,
dan streven wij dat na.**

OP JEZUS GAAN LIJKEN

DEL PARSON, TIJD VOOR EEN
VERHAAL IN GALILEA

Een jonge zendingeling

DeAnne Walker

Yanina Rastelli en Marianela Salgado wonen in Godoy Cruz (Argentinië). Ze zijn allebei negen jaar en al heel lang bevriend. Maar ze zijn nu nog betere vriendinnen dan anderhalf jaar geleden. In het voorjaar van 1997 gebeurde er iets heel belangrijks.

Marianela kwam bij Yanina en haar elfjarige zus, Ornela, spelen. Marianela speelde heel vaak bij de Rastelli's thuis, maar die dag, toen de drie meisjes in de keuken stonden te praten, begon Marianela allerlei vragen te stellen — over de kerk, over het Boek van Mormon en over de doop. Marianela wist al heel lang dat Yanina en Ornela lid waren van de kerk, maar dit was de eerste keer dat ze ernaar vroeg.

Yanina en haar zus beantwoordden Marianela's vragen zo goed als ze konden en ze waren erg verbaasd toen Marianela vroeg of ze een Boek van Mormon mocht lenen. 'Ik haalde mijn Boek van Mormon en zei dat ze het mocht lenen', vertelt Yanina. 'Ik dacht dat ze het straks wel mee naar huis zou nemen, maar toen Ornela en ik gingen buitenspelen, wilde Marianela niet meekomen. Ze wilde even rustig gaan zitten en meteen beginnen met lezen.'

Marianela ging twee zondagen met Yanina mee naar de kerk; toen vertelde ze Yanina dat ze gedoopt wilde

worden. 'Ik wist niet wat ik moest zeggen,' vertelt Yanina, 'en daarom vroeg ik mijn moeder wat ik moest doen'.

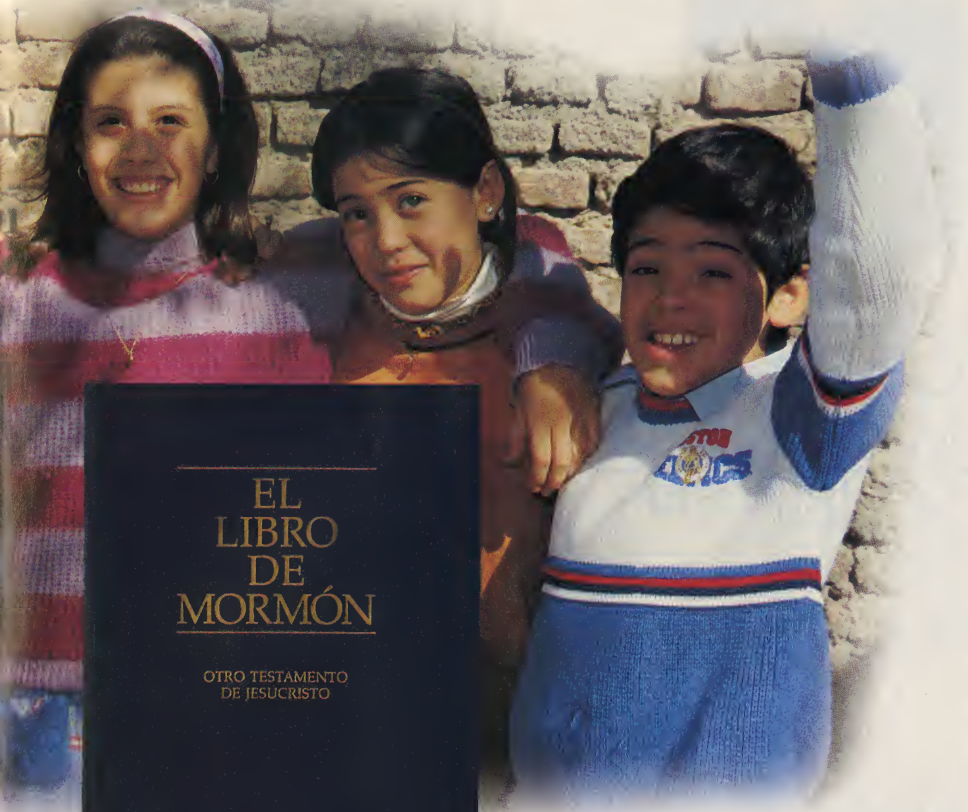
Yanina's moeder zei dat Marianela er met haar moeder over moest praten. Yanina en Ornela gingen met hun vriendin mee naar huis en samen vertelden ze Marianela's moeder over de kerk. Marianela zei ook tegen haar moeder dat ze zich wilde laten dopen.

Niet lang daarna kwamen de zendingelingen toevallig bij de familie Salgado langs. Ze wisten niet dat Marianela lid wilde worden van de kerk. Toen ze op het punt stonden om weg te gaan, zei Marianela's moeder: 'Weet je, mijn dochter wil gedoopt worden in jullie kerk.' De zendingelingen waren verrast — ze vonden het fijn om dat te horen en waren blij dat Marianela al veel wist over de kerk en dat ze gedoopt wilde worden.

De zendingelingen gaven de familie Salgado de

FOTOGRAFIE DEANNE WALKER

EL LIBRO DE MORMÓN

OTRO TESTAMENTO
DE JESUCRISTO

Van links naar rechts: Yanina en Ornela Rastelli, Marianela en Diego Salgado. Ze zijn nu nog betere vrienden na wat er in het voorjaar van 1997 is gebeurd.

zendelingenlessen en uiteindelijk besloten Marianela's moeder en haar broer Diego, van 10, dat ze ook gedoopt wilden worden. Marianela's moeder vroeg Yanina haar getuigenis te geven tijdens de doopdienst omdat Yanina de familie Salgado zoveel over de kerk

had verteld. 'Toen ik opstond om mijn getuigenis te geven, begon ik te huilen van blijdschap,' vertelt Yanina, 'iedereen in de kapel kon de Geest van de Heer voelen. Ik ben heel blij dat Marianela, Diego en hun moeder nu lid zijn van de kerk!' □

ROBERT T. BARRETT, DETAIL UIT SAVAN-BRENGT
HET WETBOEK NAAR JOSIA

JOSIA, EEN GELOVIG MAN UIT DE SCHRIFTEN

Vivian Paulsen

Josia was nog maar acht jaar toen hij koning van Juda werd. Zijn vader was een slechte koning geweest, maar Josia wilde het goede doen. Nadat hij een paar jaar koning was, gaf hij het bevel de tempel te herbouwen. Tijdens de bouw werd het wetboek (de Schriften) teruggevonden. De hogepriester stuurde het boek naar koning Josia die het heel goed doorlas. Josia schrok erg, want hij ontdekte dat hij en zijn volk helemaal niet volgens het evangelie hadden geleefd. Hij hilde toen hij merkte dat ze afgoden hadden aanbeden en beval de afgodsbeelden te vernietigen.

De Heer zag dat Josia gehoorzaam wilde zijn en wilde doen wat in de Schriften stond. Hij beloofde Josia dat

ook al zou Jeruzalem op een dag vanwege goddeloosheid vernietigd worden, dat niet zou gebeuren zolang hij koning was.

Koning Josia liet al de mensen naar de tempel komen. Hij stond vlak naast een zuil en las het wetboek voor. Toen vroeg hij het volk een verbond te sluiten dat het 'de Here zou volgen en van ganser harte en ganser ziele zijn geboden (. . .) zou houden en de woorden van dit verbond, die in dit boek geschreven waren, zou gestand doen' (2 Koningen 23:3). Alle mensen wilden het verbond sluiten. Josia heeft zijn hele leven zijn best gedaan om zich aan dat verbond te houden en hij leerde zijn volk dat het hetzelfde moest doen.

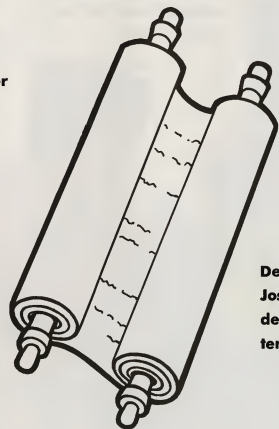
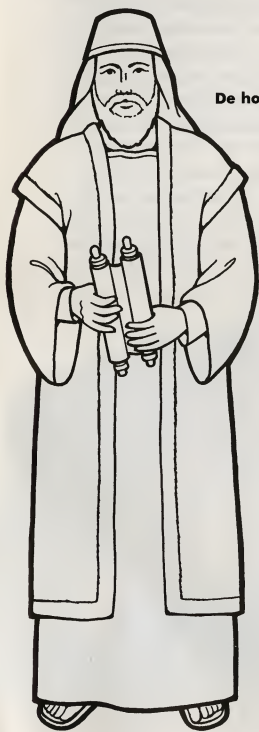
Ook al bleef zijn volk niet getrouw na zijn dood, Josia was zo'n goede man dat men van hem zei: 'Vóór hem is er geen koning geweest, die zich zo tot de Here keerde met zijn ganse hart, zijn ganse ziel en zijn ganse kracht, naar de gehele wet van Mozes; en na hem stond zijns gelijke niet op' (2 Koningen 23:25). □

De achtjarige Josia wordt koning

De tempel wordt herbouwd

De hogepriester

Het wetboek

De volwassen Josia staat bij de zuil van de tempel

Instructies

Plak de flanelbordfiguren op karton, kleur ze en knip ze uit. Gebruik ze om het verhaal van de goede koning Josia te vertellen. (Zie 2 Koningen 22-23.)

'BLIJF RUSTIG'

Job Abram Goldrup, verteld aan Ray Goldrup

(Gebaseerd op een ware gebeurtenis)

ILLUSTRATOR: DICK BROWN

Ik heet Job Abram Goldrup. Toen ik vier was en mijn oudere broer, Matt, zeseneenhalf, nam onze vader ons mee kamperen aan het Blue Lake in het noorden van Californië. Het was midden in een hete zomer. Ook al stond het water in de andere meren in de omgeving erg laag en was het er erg modderig, in het Blue Lake stond nog wel genoeg water.

Die avond sliepen we in slaapzakken op de grond en vader vertelde ons een verhaal. Ik kan me niet zo goed meer herinneren waar het over

ging, maar ik vond het fijn om naar zijn zachte stem te luisteren en met hem in de bossen aan het meer te zijn. Ik was opgewonden, voelde me veilig en geliefd. Het maanlicht werkaatste zilverachtig op het water en ik hoorde een uil roepen in de donkere bomen. De takken zwaaiden heen en weer in de droge wind. Ik keek een hele tijd naar de warme, heldere gloed van ons kampvuur, die net als vaders stem, de duisternis wat minder eng maakte.

De volgende ochtend maakte vader chocolademelk en hotdogs. In de melk zaten een paar kleine twijgjes. Hij had het cacao-poeder op de grond laten vallen en bij het opscheppen waren ze tussen de cacao gekomen. Maar dat maakte niet uit want vader zei dat het geen zin had om in de natuur te zijn als je er niet een klein beetje van

binnen kreeg. 'Bovendien', voegde hij eraan toe, 'is een beetje ruwvoer goed voor het lichaam'. We moesten lachen en dronken de chocolademelk op. Het was een vreemd ontbijt — met het ontbijt aten we ons avondeten op en met het avondeten ons ontbijt — dat maakte kamperen met vader juist zo leuk.

Na het ontbijt huurden we een roeiboot en gingen het meer op. We moesten oranje reddingsvesten dragen van vader. Dat was het enige wat niet zo leuk was, want het was al warm aan het worden en met een reddingsvest werd het nog warmer. Maar vader zei dat zoals de woorden van de profeten ons geestelijk in leven houden, een reddingsvest gemaakt is om ons lichamenlijk in leven te houden.

Ik trok een afkeurend gezicht en deed alsof ik het reddingsvest zo af wilde schudden.

'Je wilt het graag op je eigen manier doen, hè, Joby,' zei vader en schudde glimlachend zijn hoofd.

Ik begreep niet wat hij bedoelde. Ik trok weer een afkeurend gezicht en hield mijn hand in het koele water. Het water was heerlijk. En eerlijk gezegd was vaders advies ook niet slecht. Ook al begreep ik het soms niet, ik wist dat zijn adviezen betekenden dat hij van mijn broer en mij hield.

We draaiden eerst een paar rondjes voordat vader rechtuit roeide. Matt fluisterde dat vader ongeveer net zo goed kon roeien als koken.

Vader hoorde ons en moest lachen. 'Ik neem gewoon een wat langere weg, dan zien jullie meer van de omgeving' lachte hij.

Na een tijdje kwamen we bij een klein eilandje aan de andere kant van het meer. Ik voelde me net een ontdekkingsreiziger toen vader de roeiboot op het grindstrand trok. Er stonden overal bomen op het eiland. Een paar grote bomen waren al lang geleden in het water gevallen en er lagen boomstammen op het strand.

Er was maar een probleem: Het was erg heet! Ik trok mijn shirt en schoenen uit en waadde door het ondiepe water langs het strand. Dat bracht wat verkoeling. Onderwijl zocht ik naar steentjes en kleine vissen. 'Vader,' smeekte ik, 'mag ik mijn reddingsvest uittrekken?' Het is zo heet en het water is hier niet diep. Het komt nauwelijks tot aan mijn knieën'

Vader die een stukje verderop door het water waadde, krabde op zijn hoofd en dacht na. 'Oké, Joby,' zei hij uiteindelijk 'zolang je maar niet verder het meer in gaat'.

Dat beloofde ik. Matt hielp me mijn reddingsvest uit te trekken. Ik gooide het op het strand. Het was een heerlijk gevoel! Mijn broer en ik zochten verder naar steentjes en vissen. Matt draaide de steentjes om met een stok.

Een paar minuten later, draaide vader zich om en riep: 'Waar is Joby, Matt?'

Matt keek van de ene naar de andere kant en riep verbijsterd naar vader: 'Ik weet het niet — hij was net nog hier'.

Vader rende zo snel hij kon het strand op en riep in de richting van de dikke in elkaar gegroeide bomen. 'Joby!', riep hij opnieuw terwijl hij hoopte dat ik besloten had op onderzoek te gaan tussen de bomen.

Matt maakte zich ook bezorgd. 'Waar is ie, vader?'

Vader gaf geen antwoord. Hij rende door het ondiepe water naar Matt toe en zocht het water om hen heen af. Toen rende hij over het strand, eerst de ene kant op en toen de andere. Plotseling stopte hij, keek in het water bij een omgevalen boom en schreeuwde: 'Joby!' Hij dook onder water en trok me op!

Ik snakke naar adem.

'Gaat het, jongen?' vroeg vader met betraande ogen.

Ik knikte. 'Ik denk dat ik in een kuil ben gestapt. Het leek alsof een stem tegen me zei: "Rustig blijven; je vader komt je zo helpen". En dat deed ik. Ik keek net tussen de grote wortels van de boom door om te kijken waar je bleef.'

Vader begon hard te huilen. Hij omhelsde me alsof hij me nooit meer los wilde laten. En eventjes wilde ik dat ook niet. Toen begon ik ook te huilen.

Wat later zaten we met zijn drieën op een grote boomstronk op het strand en vader legde uit wat er was gebeurd. Hij zei dat ik in een grote kuil was gestapt die je van bovenaf niet kunt zien. Ik had wel

kunnen verdrinken. Dankzij de liefdevolle zorg van onze hemelse Vader die over me had gewaakt, was ik gered. Vader legde me uit dat de stem die ik had gevoeld de Heilige Geest was die me zei wat ik moest doen. Ik weet dat het waar is door het bijzondere gevoel dat ik had terwijl ik op vader wachtte. 'Als je in paniek was geraakt,' zei vader 'had je water ingeslikt en was je misschien verdronken'.

Ik zal dat uitstapje nooit vergeten — luisteren naar vaders verhaal, slapen bij het kampvuur, hotdogs, warme chocolademelk met twijgjes, door het koele water waden op een hete zomerdag. Maar bovenal zal ik mijn ervaring met de Heilige

Geest niet vergeten waardoor ik leerde dat Hij heel dicht bij ons is — net zo dichtbij, zou vader zeggen, als het amen aan het eind van een gebed. □

Zuster Hinckley ontvangt erbetoon voor humanitair werk

De hoogste onderscheiding van de Association of Mormon Counselors and Psychotherapists (AMCAP), de Distinguished Service to Humanity Award, is op 2 april uitgereikt aan zuster Marjorie P. Hinckley.

'Zij heeft dienstbetoon verricht in de vorm van voortdurende uitingen van bezorgdheid, belangstelling en steun voor al haar broeders en zusters in alle delen van de wereld en uit alle lagen van de bevolking', zei AMCAP-presidente Janet Scharman. Ze reikte de onderscheiding uit aan zuster Hinckley tijdens de jaarlijkse voorjaarsvergadering van de vereniging in het Joseph Smith Memorial Building in Salt Lake City. '[Zuster Hinckley] vindt het net zo makkelijk om haar hartelijkheid te schenken aan een arbeider in een wasserij of een bediende in een warenhuis, als aan een [hoge regeringsfunctionaris] tijdens een formeel banket.

'In een tijd waarin de rol van de vrouw steeds duidelijker wordt, geeft zuster Hinckley ons een voorbeeld hoe men een krachtige vrouw met een sterk karakter kan zijn, die haar best doet in haar taken, en die door invloed uit te oefenen op het

voort en dan is er gauw contact. Er gaat een wereld voor je open: wat zijn er veel mensen goed bezig! Vertrouwend op hun eigen geweten, zoeken zij naar juiste principes om hun leven inhoud te geven. En al het goede komt immers van God!

Met een folder (voorzien van een telefoonnummer) om thuis een en ander nog eens na te lezen, gaat men naar huis. Wanneer de tijd rijp is, zullen diegenen die naar Gods stem willen luisteren, meer willen weten. Aardige mensen daar in de RAI...

Namens de standbemannings: Ineke den Hollander, pr-raad van de ring, Haarlem. ■

kleine een enorme uitwerking kan hebben. Ze heeft geleerd om de vele eisen die het openbare leven aan haar stellen in evenwicht te brengen met haar roeping als echtgenote en moeder.

Toen zuster Hinckley, echtgenote van president Gordon B. Hinckley, de onderscheiding aannam, zei ze dat ze gehuwd is met een man die enorme prestaties levert. Ze zei dat ze zelf tevreden is met haar steun aan de erbewijzen die hij ontvangt, maar dat ze zich niet prettig voelt als men aandacht aan haar besteedt.

'Wij doen allen ons best', zei ze. 'Mijn best is misschien niet zoveel als uw best, maar het is mijn best. In feite weten we het zelf als we wel of als we niet ons best doen. Als we niet ons best doen, houden we daar een knagend gevoel van honger en frustratie aan over. Maar doen we ons opperste best, dan ervaren we gemoeidrust.'

Ze sprak over de gelegenheid die men in de kerkstructuur heeft om als persoon achter de behoeften van anderen te komen, en allerlei daden van dienstbetoon te verrichten. 'Hoe makkelijk is het eigenlijk niet om iets voor een ander te doen als we zijn behoefte zien', zei ze. Jezus heeft ons bij veel gelegenheden het voorbeeld gegeven. Mijn lievelingsvoorbeeld is de gelegenheid waarbij Hij volgens de Schriften een blinde aan de hand het dorp uit leidde [zie Marc. 8:22-26]. Slechts een kleine daad, maar een geweldig voorbeeld. God laat ons de gelegenheden herkennen die wij krijgen.

Na zuster Hinckley, sprak president Hinckley: 'Ik vind het geweldig dat u deze vereniging hebt', zei hij tegen de AMCAP-leden. Het is fantastische en geweldig dat u, uit de kerk, in dit vak samenwerkt en elkaar sterkt, steunt en aanmoedigt, vooral in een wereld waarin u voortdurend onder vuur ligt. De Heer zegene u in uw fijne organisatie.'

Hij moedigde hen aan om het goe-

Zuster Marjorie P. Hinckley ontvangt de onderscheiding Distinguished Service to Humanity uit handen van Janet Scharman, presidente van de Association of Mormon Counselors and Psychotherapists.

de werk voort te zetten: 'Zorg voor hen die in moeilijkheden en in nood zijn. Het zijn er zoveel. Ik las enkele jaren geleden in Los Angeles op een bord dat er meer mensen met mentale problemen in het ziekenhuis zijn dan mensen met lichamelijke problemen. Ik weet niet of dat waar is. (...) U weet echter wat u voor ze kunt doen; u geeft ze aanmoediging, hoop en interesse in hun leven. Moge u in al uw werk worden gezegend. Blijf bij elkaar, werk samen, en heb elkaar lief en respecteer en waardeer elkaar, dat is mijn gebed voor u allen.'

De Association of Mormon Counselors and Psychotherapists is een internationale organisatie van therapeuten, psychotherapeuten en aanverwante vakmensen die als overeenkomst hebben dat zij zich houden aan de beginselen en normen van de kerk. Het is echter een onafhankelijke organisatie die niet door de kerk gesteund wordt. Haar leden vertegenwoordigen dan ook niet de kerk noch haar leiders. De vereniging is opgericht in 1975 en houdt twee keer per jaar een tweedaags congres in Salt Lake City waar training, onderzoeksvindingen, innoverende behandelingen en presentaties van verschillende disciplines verzorgd worden.

Met dank voor dit artikel aan *Church News* (editie van 18 april 1998). ■

Ondanks de sneeuw wonen in Montana duizenden opgewekt de ceremonie van het steken van de eerste spade voor de Billings-tempel bij.

Eerste spade voor tempel in Billings (Montana)

Op 28 maart kwamen tijdens een voorjaarsneeuwstorm meer dan 4.800 mensen bijeen onder overhangende zandstenen rotsen om getui-

ge te zijn van het steken van de eerste spade voor de Billings-tempel. Het presidium van het gebied Noord-Amerika-Midden was aan-

wezig. Zowel president Hugh W. Pinnock van de Zeventig als zijn raadgevers, ouderling Kenneth Johnson en ouderling Lynn G. Robbins, beiden van de Zeventig, hielden een toespraak. Burgemeester Charles F. Tooley van Billings woonde de ceremonie bij, alsmede diverse leden van de gemeenteraad, ambtenaren en bestuurders van de stad, en vertegenwoordigers van andere plaatselijke kerken.

Ouderling Pinnock daagde de leden in het tempeldistrict (ongeveer 60.000 leden in Montana, het noorden van Wyoming, North Dakota en het westen van South Dakota) om drie taken uit te voeren vóór de inwijding van de tempel: Leef de geboden na en wees de beste bureu en zendingen die u maar kunt zijn. Maak een TempleReady-bestand zodat u hier over anderhalf jaar kunt komen om de essentiële verordeningen en verbonden te verrichten voor uw verwanten. Blijf de jeugd leren dat ze goed moeten leven, zodat ze [zich zullen kunnen laten dopen] voor de overledenen en zich kunnen voorbereiden op hun eigen eeuwig huwelijk. ■

Eerste spade voor tempel in Colonia Juárez

'Op dit heuveltje zal de tempel schitteren als een parel voor allen die hem zien', zei ouderling Eran A. Call van de Zeventig, president van het gebied Mexico-Noord, op 7 maart voor het steken van de eerste spade voor de tempel die gebouwd zal worden in Colonia Juárez in de provincie Chihuahua (Mexico).

Deze tempel wordt een van de eerste die voltooid zal worden in een serie nieuwe, kleinere tempels die president Gordon B. Hinckley heeft aangekondigd in oktober 1997. De eerste kleine tempel is al in aanbouw in Monticello (Utah), en er komt een andere in Anchorage (Alaska).

De bouwplaats voor de Colonia Juárez-tempel, met links het administratiegebouw van de academie van de ring Juárez, en op de achtergrond de huizen van Colonia Juárez.

Die drie tempels worden het voorbeeld voor de andere die nog komen gaan. Ouderling Call zei daarover: 'Laat deze tempel een veelvuldig nagevolgd voorbeeld worden.'

Colonia Juárez is een van de HLD-pionierskolonies die in de negentiende eeuw in het noorden van Mexico gesticht zijn. De bouwplaats voor de tempel, de helling van een heuvel meteen ten westen van La Academia Juárez, dat eigendom van de kerk is, is een geschenk van een

plaatselijk lid. John Whetten, directeur van de academie, merkte op: 'Ik had nooit gedacht dat de academie in de schaduw van een tempel zou komen te staan.'

De Colonia Juárez-tempel wordt de tweede tempel die wordt geopend in het Mexico. De Mexico-Stad-tempel is al open sinds 1983, en er is een tempel aangekondigd voor Monterrey (Nuevo León) in het noordoosten van Mexico. ■

Maria Ontiveros Jones

Priesterschapspectieven

Taken van de Aäronische priesterschap

Wilford Woodruff, de vierde president van de kerk, heeft getuigd dat de Aäronische priesterschap belangrijk is: 'Het maakt geen verschil uit of iemand priester is of apostel, als hij zijn roeping maar grootmaakt. Een priester heeft de sleutel tot de

bediening van engelen. Mijn hele leven heb ik nooit meer bescherming gehad dan toen ik het ambt van priester droeg. De Heer heeft mij door visioenen, openbaringen en door de Heilige Geest vele zaken onthuld die voor mij lagen (*The Dis-*

courses of Wilford Woodruff, vermeld door G. Homer Durham [1946], blz. 300).

Onder leiding van de bisschop vertegenwoordigen de dragers van het Aäronisch priesterschap de Heiland in het vervullen van stoffelijke en geestelijke taken.

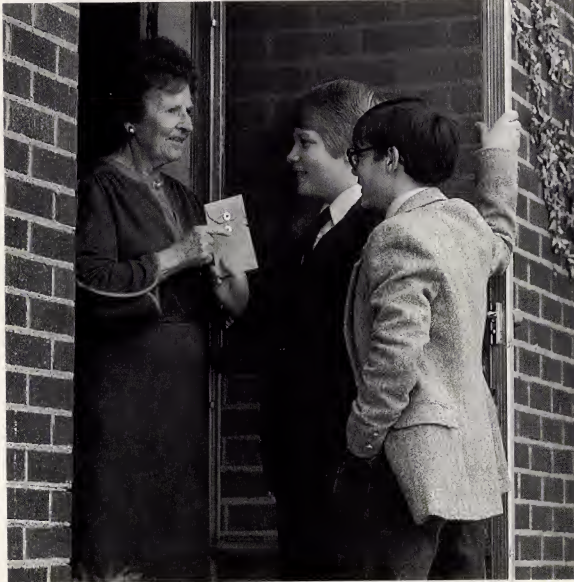
Een diaken deelt het avondmaal rond, zamelt de vastengaven in, verleent dienstbetoon aan leden die hulp nodig hebben, fungeert zowel tijdens de avondmaalsdienst als bij andere gelegenheden als boodschapper van de bisschop en assisteert bij de verzorging van het kerkgebouw. In sommige delen van de wereld dient hij ook de samenleving door middel van doordeweekse scoutingactiviteiten.

Een leraar behoudt alle taken van de diaken. Verder zet hij ook de avondmaalstafel klaar en zorgt ervoor dat er voldoende brood en water zijn. Hij gaat ook met een ervaren collega op huisonderwijs. In die roeping neemt hij actief deel aan het waken over en zorgen voor de leden aan wie hij is toegewezen. Hij maakt de afspraken, brengt evangelieboodschappen, spreekt gebeden uit en verleent dienstbetoon.

Een priester behoudt alle taken van de diaken en de leraar. Verder zegt hij het avondmaal, verricht dopen, en ordent, indien daartoe geroepen door de bisschop, andere priesters, leraren en diakenen.

Een bisschop of gemeentepresident is de president van de Aäronische priesterschap in zijn wijk of gemeente. Hij laat de Aäronisch-priesterschapsdraggers de waarde inzien van gezin, familie en priesterschapsquorum door hen aan te moedigen deel te nemen aan de quorumlessen, quorumactiviteiten, scouting (waar beschikbaar) en dienstbetoonactiviteiten. De raadgevers van de bisschop, de quorumadviseurs en andere jongemannenleiders staan de bisschop bij in die taken. ■

Van de Presidentie Bisschop en het algemeen presidium jongemannen

Gemeente Hilversum

Midden in het Gooi ligt Hilversum. Een dorp uitgegroeid tot een centrum van activiteiten op het gebied van radio, televisie, film en communicatie. In het centrum staat het zendingskantoor, vanwaaruit het zendingsgebied Amsterdam wordt bestuurd, dat Nederland en Vlaanderen omvat. Even buiten het centrum is de kerk, in een villa gelegen aan de Wernerlaan, een van de mooiste lanen van Hilversum.

In het begin was het kerkgebouw elders in Hilversum, maar nu is het al jarenlang aan de Wernerlaan. Hilversum is een warme gemeente; er is een goede onderlinge band. Verleden jaar zijn er grote veranderingen geweest, omdat er gemeenteleden in een andere ring zijn ingedeeld. Dat had tot gevolg dat de gemeente een stuk kleiner werd. Maar er zit groei in! We hebben het afgelopen jaar een aantal nieuwe leden kunnen begroeten. De zendingen zijn zeer actief om het evangelie samen met de leden te verbreiden. We kunnen dan

ook regelmatig onderzoekers welkom heten.

Het jeugdwerk is klein maar fijn. De leeftijden van de kinderen variëren van drie tot en met tien jaar. Regelmatig komen er in het jeugdwerk kinderen die geen lid van de kerk zijn. Ze vinden het leuk om 's zondags over het evangelie te horen en daarmee bezig te zijn. Benjamin, een van deze jeugdwerk kinderen, is onlangs gedoopt. De kinderen zijn geweldig. Ze hebben zulke fantastische talenten. Het is een zegen om met ze te werken. Zuster Hille is in het jeugdwerk een grote steun. Iedere zondag geeft ze de oudste meisjes les, ondanks haar drukke werkzaamheden. Het doel van het jeugdwerk is om de kinderen tot Christus te brengen, ze voor te bereiden op de doop, ze te laten ervaren wat hun talenten zijn en die te stimuleren, en ze vertrouwd te maken met de Schrifturen.

De ZHV in Hilversum is weliswaar niet groot in aantal, maar ze

vormt desalniettemin een hechte groep zusters. Ondanks verschillende persoonlijke omstandigheden, achtergronden en gezinssamenstellingen en ongeacht de duur van hun lidmaatschap – van elke maanden tot tientallen jaren – beleven ze het evangelie op een warme, enthousiaste manier met elkaar. Er is een liefdevolle, zusterlijke band. De onderlinge betrokkenheid is groot.

De nieuwe lesvorm, die vanaf januari is ingevoerd, is goed ontvangen en dankzij waardevolle leerkrachten kunnen de zusters de lessen goed volgen. Er is veel ruimte voor persoonlijke inbreng. De huiselijk-levenavonden worden zo veel mogelijk gevarieerd georganiseerd: aan de ene kant veel aandacht voor creativiteit, aan de andere kant onderwerpen met het doel elkaar beter te leren kennen, begrijpen en helpen. Het allerbelangrijkste doel in de ZHV in Hilversum is dat de zusters er voor elkaar zijn, in woord en in daad.

De gezamenlijke leden

De doelen van de gemeente Hilversum zijn: groei, open staan voor mensen die het evangelie zoeken, en dienstbaarheid aan hen die in nood verkeren. Dat uit zich in het verdiepen van het geestelijk leven, het organiseren van gezinsavonden en haardvuuravonden voor gemeentelieden en geïnteresseerden. Daarbij krijgen de leden veel steun van broeder Klunder, de zendingsleider, en van de zendingen. De leden voelen zich ook bevoorrecht door de aanwezigheid van een zendings-echtpaar, broeder en zuster Hille. Zij verrichten buiten het werk op het zendingskantoor heel veel werk in de gemeente. Een reden tot grote dankbaarheid. ■

L. Bottema en C.G.G. Jouvenaar

Het jeugdwerk

Talentedavond ring Apeldoorn

Ria de Wit en haar zoon Alexander hadden succes met hun duet 'Endless love'.

Zaterdag 28 maart was voor velen uit de ring Apeldoorn een gedenkwaardige avond. De jaarlijkse (muzikale) talentenavond vond weer plaats in het kerkgebouw van Apeldoorn. Er werd gezongen, gespeeld en gedanst dat het een lieve lust was, door (zeer) jong en oud. Het leuke van zo'n avond is, dat ieder zich zelf kan aanmelden en muziek naar eigen keuze ten gehore brengen. Op deze manier wordt het een zeer afwisselend programma in allerlei genres.

Van de vele deelnemers noem ik speciaal Guenevere Stomps (10 jaar), die na nog maar één jaar orgelless al heel verdienstelijk op het orgel speelde. Ook voor het eerst op zo'n avond te horen was zuster Miyuki

Ajiki, die tijdelijk in Arnhem woont. In pianomuziek van Chopin musiceerde ze op hoog niveau, maar ze bleek ook een uitstekend begeleidster in lichter repertoire.

Misschien komt op een dergelijke avond wel het duidelijkst naar voren

wat een geweldige ontwikkeling een mens kan doormaken. Bijvoorbeeld bij Alexander Kabel, die vorig jaar al 'aardig' piano speelde, maar nu zeker op weg is om goed spel te laten horen. De zangeressen, zangers en violist mag ik niet vergeten, maar het wordt te veel om iedereen apart te noemen.

Zeker is dat het publiek genoten heeft van hetgeen gebracht werd. Weet u overigens dat het aantal aanwezigen veel invloed heeft op het plezier waarmee gezongen en gespeeld wordt? De recreatiezaal was nu geheel gevuld – tot aan de schuifwand; zorg ervoor dat die volgend jaar open moet! Tot slot een welverdiend woord van dank aan Jan Ling, de organisator van deze avond, die met Frans Heijdemann ook de begeleiding van diverse solisten en duo's verzorgde. Het was weer genieten! ■

*Tekst: Sebelia Knudsen
Foto's: Guus Kabel*

De families De Wit en Van Veluwen zongen samen 'From a distance', begeleid door ouderling Woits.

Alexander en Sebastiaan Kabel in duet.

De pianiste Miyuki Ajiki speelde verrassend goed.

Jacques Benescia speelde twee vioolsolo's.

De zendelingenpagina's

Natascha Ruwaard

Het is inmiddels al een heel tijdje geleden dat ik vol goede moed het opleidingsinstituut voor zendelingen binnenstapte, hoewel ik niet wist wat me daar te wachten stond. Dat was in april 1997. De twaalf dagen die ik daar doorgebracht heb, waren geweldig! De Geest was altijd sterk aanwezig en er hing een leuke, gezellige sfeer.

Het begin van mijn zending in het zendingsgebied Birmingham was een beetje anders dan ik me had voorgesteld. Het weer voldeed aan alle verwachtingen: regenachtig en niet echt warm. Onze flat daarentegen liet erg veel te wensen over. We hadden er namelijk geen! Iets wat ik geleerd heb op mijn zending is dat als je op de Heer vertrouwd, je je nergens zorgen over hoeft te maken. Na zo'n twee weken bij verschillende mensen gelogeed te hebben kregen we een huis.

Na vijf maanden in Burton-upon-Trent en vier maanden in Bedford ben ik naar Nottingham overge-

plaatst. Ik heb in die tijd enorm veel geleerd en heel wat vrienden gemaakt. Natuurlijk zijn er af en toe dagen waarop je je minder positief en gelukkig voelt, maar over het algemeen heb ik plezier in het werk.

Ik weet dat ik nog een heleboel te leren heb. Daarom ben ik ook blij dat ik nog wat tijd heb onder de Engelsen. Grote cultuurverschillen zijn er eigenlijk niet. De meeste leden hier zijn erg vriendelijk en gastvrij tegen de zendelingen, hoewel de mentaliteit soms ietwat verschilt van gebied tot gebied. De reacties van de mensen die we op straat aanspreken variëren van heel bot, kortaf en soms zelfs agressief tot zeer vriendelijk en geïnteresseerd.

Het is fantastisch hoe het evangelie het leven van mensen kan veranderen. Te zien hoe iemand het begrijpt en accepteert en zijn best doet om de Heer gehoorzaam te zijn, geeft een gevoel dat niet te omschrijven is. Het is zo heerlijk om anderen te laten delen in wat mij zo gelukkig maakt!

Iets anders wat ik geleerd heb is dat de kracht van gebed enorm is. Onze hemelse Vader houdt zo onbegrijpelijk veel van ons en Hij weet wat het beste is. Soms krijgen we een antwoord dat we niet verwachten of zelfs niet willen horen, en het is dan moeilijk te accepteren. Maar wij kunnen niet zien, zoals Hij, wat voor effect bepaalde dingen op ons zullen hebben en wat het leven ons in de toekomst zal brengen. Geloof en vertrouwen in de Heer... het blijft mijn hele zending door terugkomen.

Ik twijfel er geen moment aan dat wat wij doen, het werk van Christus is. Hij heeft het voorbeeld gegeven. Ik ben zo blij dat ik met zijn naam duidelijk zichtbaar onder die van mij anderen het blijde nieuws mag vertellen: Hij leeft! Het Boek van Mormon getuigt ervan en Joseph Smith heeft Hem gezien. Over de kracht van gebed gesproken!

Ik ben heel dankbaar voor de gebeden van alle mensen thuis. Die werken echt. Alles is goed met mij. ■

Praten over het Boek van Mormon, met op de achtergrond zo'n typisch Engelse dubbeldekker.

Zuster Ruwaard (links) en haar collega voor het standbeeld van Robin Hood.

In het zendingsveld

■ DUITSLAND

Jos Reijnders

Deutschland-Mission Leipzig
Springerstrasse 16
D-04105 Leipzig

Elizabeth Bakker

Deutschland-Mission Düsseldorf
Mörsebroicher Weg 184 a
D-40470 Düsseldorf

■ ENGELAND

Henk Prins / Mark Stigter

England Leeds Mission
Technocentre, Station Road
Horsforth, Leeds, Yorkshire
LS18 5BJ, Engeland

Sander Uyleman / Daniel Woodman

England Manchester Mission
Trafalgar House, 110 Manchester Road
Altrincham, Cheshire, WA14 1NU
Engeland

Jared Verdonk / Marvin Bijkerk

England London South Mission
482-484 London Road
Mitcham, Surrey CR4 4ED,
Engeland

Ben Janssen / Arno Kruisman /

Walter van der Donk / Sven-Olaf Gout

England Bristol Mission
Southfield House, 2 Southfield Road
Westbury-on-Trym, Bristol
BS9 3BH Engeland

Natascha Ruwaard

England Birmingham Mission
185 Penns Lane
Sutton Coldfield, West Midlands
B76 1JU Engeland

■ GRIEKENLAND

Luit de Jonge / Hermen van Beek / Aart Schutte / Bas Hofstee/ Jan Prins

Zendingsgebied Athene
Eleftherotrias 9
Kifissia 14563
Athene, Griekenland

■ ZUID-AFRIKA

Jan en Jenke Peters

South African Johannesburg Mission
Private Bag X 7
Weltevreden Park 1715,
Zuid-Afrika

■ FRANKRIJK

Andrew Bracy / Carolyn Lefrandt

Mission française de Paris
23 rue du Onze Novembre
F-78110 Le Vesinet

■ NEDERLAND

Benjamin van Impelen /

Paul de Jong

Zendingsgebied Amsterdam
Noordse Bosje 16
1211 BG Hilversum

■ VERENIGDE STATEN

Dideriek Van Hijfte

Utah Salt Lake City Mission
7001 South 900 East, Suite 250
Midvale, Utah 84047-1746-018,
USA

Petra Broekzitter /

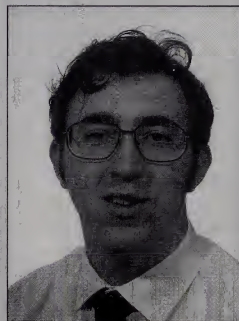
Merlinda Craet

Washington D.C. North Mission
904 Wind River Lane 103
No. Potomac, MD 20878,
USA

Debbie Reijnders

Washington Spokane Mission
P.O. Box 14808,
Spokane, WA 99214-0808,
USA

Nieuwe zendelingen

Naam: Dideriek Van Hijfte

Unit:
Sint Niklaas

Aanvang zending:
22 maart 1998

Zendingsgebied:
Salt Lake City

Opleidingsinstituut:
Provo

Ga je op zending?

Stuur ons dan je naam,
zendingsgebied, uit
welke wijk of gemeente
je komt, wanneer je
zending begint, naar
welk opleidingsinstituut
je gaat – en vooral:
een goede pasfoto!
Ons adres staat voorin
De Ster.

‘DIE GEEST DIE U AANSPOORT GOED TE DOEN’

Kort na de dood van de profeet Joseph Smith had president Brigham Young een droom waarin de profeet hem een opdracht gaf: ‘Zeg de mensen dat ze nederig en getrouw moeten zijn en ervoor moeten zorgen dat ze de Geest van de Heer houden, dan zal die hen ten goede leiden. Pas goed op en wend de stille, zachte stem niet af; hij zal u leren wat te doen en waarheen te gaan; het zal u de vruchten van het koninkrijk opleveren’ (*Leringen van kerkpresidenten: Brigham Young*, [1997], blz. 41).

We vinden dezelfde opdracht in de Schriften: ‘Stel uw vertrouwen in die Geest, Die u aanspoort goed te doen, ja, rechtvaardig te handelen, ootmoedig te wandelen, rechtvaardig te oordelen; dit is Mijn Geest. (...) Mijn Geest (...) [zal] uw verstand (...) verlichten en uw ziel met vreugde vervullen’ (Leer en Verbonden 11:12–13).

GOD ZAL ZIJN GEEST ZENDEN

Aan allen die zijn gedoopt is geboden dat ze de gave van de Heilige Geest moesten ontvangen. Of iemand de gave werkelijk ontvangt is echter, zoals Brigham Young uitlegde, afhankelijk van ‘Gods wijsheid en onze getrouwheid’ (*Leringen*, blz. 68).

Hoe moeten we dan leven om de invloed van de Heilige Geest te ondervinden? Ouderling James E. Faust van het Quorum der Twaalf gaf de volgende richtlijnen: ‘(1) door eerlijk en oprecht te trachten Gods geboden te onderhouden, (2) door

geestelijk te zijn afgestemd als ontvanger van een goddelijke boodschap, (3) door er in nederig, vurig gebed om te vragen en (4) door er met vast geloof naar te streven’ (zie *De Ster*, oktober 1980, blz. 20). God zal de Heilige Geest zenden zoals Hem het beste lijkt; aan ons is de uitdaging om de raad van ouderling Faust op te volgen en op de leiding van de Heer te vertrouwen.

RECHTVAARDIG HANDELEN, OOTMOEDIG WANDELEN, RECHTVAARDIG OORDELEN

Een tempelpresident heeft eens tegen een groep jonge mensen die de tempel bezocht, gezegd: ‘Na je eigen doop werd je gezegd dat je de Heilige Geest moest ontvangen; dat houdt in dat de Heilige Geest je zal leiden en zegenen als je de gedragsnormen naleeft. Als iemand je tegen zou werken of je schade zou toebrengen, kun je die tegenstand overwinnen door de invloed van de Heilige Geest.’

De president merkte al gauw een

jongevrouw op die zat te snikken. Ze legde uit dat haar moeder tegen haar activiteit in de kerk was en boos was dat ze naar de tempel was gegaan. ‘Ik heb de hele tijd sinds ik van huis ben gegaan, gevast om hier in de tempel een richtlijn en de kracht te krijgen om de tegenstand van mijn moeder te overwinnen. Ik stond op het punt om teleurgesteld weer weg te gaan. Maar nu hebt u mij, op het laatste moment, de sleutel gegeven. (...) Ik zal mijn moeder onder de invloed brengen van de macht van de Heilige Geest.’

Enkele weken later ontving de tempelpresident een brief. De jongevrouw legde uit dat haar moeder nog steeds boos was geweest toen ze thuis kwam. Ze schreef: ‘Bij andere gelegenheden heb ik teruggevochten, maar deze keer ben ik naar haar toe gelopen en heb mijn arm om haar schouder gelegd. (...) Ik heb haar verteld wat een prachtige ervaring ik in de tempel had gehad. En tot mijn verbazing begon mijn moeder te huilen en smeekte ze mij haar te vergeven’ (in *The Teachings of Harold B. Lee*, bezorgd door Clyde J. Williams [1996], blz. 96–97).

De Heilige Geest leidde deze jongevrouw ertoe ‘rechtvaardig te handelen, ootmoedig te wandelen, rechtvaardig te oordelen’. Ons leven kan op soortgelijke wijze worden gezegend wanneer we ‘[ons] vertrouwen in die Geest [stellen], Die [ons] aanspoort goed te doen’.

- Hoe kunnen we vuriger streven naar de Geest van de Heer?
- Hoe heeft de Geest van de Heer uw verstand verlicht? □

FOTOGRAFIE: WELDEN ANDERSEN; DOOR: MODELIJEN GEPRESEED

VRAAG EN ANTWOORD

HOE KAN IK MIJN THUIS GELUKKIGER EN GEESTELIJKER MAKEN?

Ik maak me zorgen over mijn ouderlijk gezin. Het is moeilijk om mijn broers zover te krijgen dat ze naar de kerk gaan, en mijn oudere zus is niet actief. Ze tonen weinig respect voor mijn ouders. Hoe kan ik mijn thuis gelukkiger en geestelijker maken?

De antwoorden gelden als leidraad en niet als officiële uitspraak over de leerstellingen van de kerk.

ONS ANTWOORD:

Een van de belangrijkste manieren waarop je kunt helpen is door er steeds aan te werken dat je handelt, volgens je geweten. Doe je best om de geboden te onderhouden en blijf in nauw contact met andere sterke leden in je wijk of gemeente. Zorg dat je altijd op het seminarie bent. Doe met kerkactiviteiten voor de jeugd mee, zelfs als je er alleen naartoe moet gaan. Ga op zondag naar de kerk en neem van het

avondmaal, en sla geen zondag over. Je broers en zus zullen je misschien over willen halen om iets met hen te doen, maar ze moeten beseffen dat de kerk belangrijk is in jouw leven. Geef een goed voorbeeld door de dingen te doen waarvan je weet dat ze goed zijn, zelfs wanneer het niet gemakkelijk is.

Vermijd bij de pogingen om het goede te kiezen dat je intolerant wordt of de indruk wekt dat je je beter voelt dan anderen. Zoek naar

goede eigenschappen bij je broers en zus en laat ze weten dat je werkelijk van ze houdt en ze waardeert. Geef je getuigenis wanneer je daar de gelegenheid voor krijgt, al is het alleen maar aan je ouders. Het zal voor hen een troost zijn te weten dat je een getuigenis hebt, terwijl zij ermee worstelen hoe ze anderen in hun gezin hun eigen getuigenis kunnen laten ontwikkelen.

Een belangrijke eigenschap die je moet ontwikkelen is geduld. Zelfs als je een goed voorbeeld bent, zullen de mensen waar je om geeft soms niet reageren, of ze zullen lange tijd niet bereid zijn om te veranderen. Het kan je hele leven duren — of langer.

Als iemand je vertelde dat je broers en zus terug zouden komen en alle zegeningen zouden gaan genieten die er in de kerk voor hen zijn, op voorwaarde dat je de komende tien jaar alles zou doen om het evangelie na te leven, ben je dan bereid om dat voor hen te doen? Natuurlijk wel. Laten we eens aannemen dat dat is wat je doet. Je geeft het goede voorbeeld, hebt liefde en respect, en leert de Heiland zo goed mogelijk kennen, zowel voor je eigen heil als ten behoeve van je ouderlijk gezin. Hoe lang het duurt tot alles wat je doet zijn uitwerking op je gezin heeft, is niet belangrijk. Vertrouw er maar op dat, als jij jouw deel doet, de Heer het zijne doet.

Het belangrijkste wat je in gedachte moet houden is dat je hier niet alleen voor staat. Je ouders, familieleden, de leden en leiders van de kerk en andere goede mensen zullen je helpen. Je zult ook hulp ontvangen van de belangrijkste van

alle bronnen — onze hemelse Vader en zijn Zoon, Jezus Christus.

ANTWOORDEN VAN LEZERS:

Tempelwerk doen in een geest van vasten en gebed kan bijdragen tot het geloof en de getrouwheid van onze huisgenoten. In de tempel naderen we dichterbij tot onze Vader in de hemel.

Mijn moeder en ik moesten eens veel opofferen om naar de tempel te gaan. In ons gezin werd veel voor ons gebeden, vooral door mijn jongere broer die al vijf jaar niet actief was in de kerk. Bij onze thuiskomst kwamen we erachter dat mijn broer, precies op het moment dat we in de tempel voor hem hadden gebeden, de voltijdzendingen had gevraagd om hem en zijn vriend op weg te helpen naar een beter leven. Na verloop van tijd kon hij zijn vriend dopen, en nu bereiden ze zich allebei voor om op zending te gaan.

*Celeste Mongi,
gemeente Los Olmos,
district Villa María
(Argentinië)*

Ik ben een van de dertien kinderen in een gezin van heiligen der laatste dagen dat soortgelijke problemen heeft gekend. Veertien jaar geleden kwamen we bij de kerk, en in de loop der jaren zijn enkele van mijn broers en zussen minder-actief geworden. Sommigen toonden geen of weinig respect voor onze ouders.

Ons ouderlijk gezin onderging een grote verandering toen mijn jongere

zusje na een ongeluk overleed. Toen beseften we dat we, als we als eeuwig gezin weer bij elkaar wilden zijn, ons leven moesten veranderen. Vijf van mijn minder-actieve broers en zussen begonnen weer naar de kerk te gaan, onze houding tegenover elkaar en onze ouders werd aanzienlijk beter, en het geruzie werd minder. We namen deel aan een voorbereidingsklas voor de tempel waar mijn zwager les gaf, en vijf maanden na het ongeluk van mijn zusje werden we als gezin voor tijd en eeuwigheid verzegeld.

Hopelijk zullen ze bij jou thuis niet zoiets drastisch als een sterfgeval nodig hebben om de verandering die je wenst plaats te laten vinden. Elk gezin kan in liefde toenemen als ieder gezinslid het zijne of het hare doet om te proberen van thuis een plek te maken om gelukkig te zijn. De Heer heeft de verantwoordelijkheid voor eenheid in het gezin even goed bij de kinderen als bij de ouders gelegd. Als we hartelijk, liefdevol, begrijpend en attent zijn wanneer we samen praten, bidden, zingen en werken, zullen de leden van het gezin dichterbij elkaar toe groeien. We moeten bereid zijn onze tijd op te offeren om het gezin te versterken, met elkaar te praten, te luisteren, onze gevoelens met liefde tot uitdrukking te brengen, oordelen te vermijden, onze mond te houden over vrouwelijke kwesties en geduld te oefenen.

*Ouderling José Lagemann,
wijk Parque Ouro Fino,
ring Sorocaba Trujillo
(Brazilië)*

Tijdens mijn zending heb ik geleerd de Schriften te lezen om precies die antwoorden te vinden die hen die de kerk onderzoeken, kunnen helpen. Dezelfde manier zal werken bij gezinsleden. Verder worden wij zelf, door dagelijks de Schriften te lezen, gelukkiger en meer geestelijk ingesteld, en iets van diezelfde geest geven we mee aan de mensen om ons heen.

*Ouderling Amador Brawlio
Torres Juárez,
zendinggebied Mexico-
Stad-Noord*

Mijn vader, een broer en een zuster zijn minder-actief, en soms ondersteunen ze ons, de actieve gezinsleden, niet. Ik vind troost in twee beloftes. In mijn patriarchale zegen is mij gezegd dat ik mijn huisgenoten door gebed en liefde kan versterken, en de algemene autoriteiten hebben gezegd dat regelmatig het Boek van Mormon lezen de liefde en eenheid bij ons thuis zal doen toenemen. (Zie *De Ster*, januari 1987, blz. 3.)

Ik getuig dat gebed, liefde en het lezen van het Boek van Mormon een verandering in goede bij ons thuis teweegbrengen.

*Valéria Cristina
de Souza Ferraz,
wijk Rio Doce 1,
ring Olinda Paulista
(Brazilië)*

We kunnen het gezin bij elkaar houden door gezinsgebed, het lezen van de Schriften, de gezinsavond en

gezinsraden. Vergroot de eenheid thuis door je ouders en broers en zussen liefde en vriendelijkheid te laten zien, door een geest van vergevingsgezindheid te tonen en door geduld met hen te hebben.

Verwacht niet dat de verhoudingen bij je thuis opeens volmaakt zullen zijn. Je maakt vooruitgang door je op kleine dingen te richten, door dagelijks de ene kleine stap na de andere te zetten. God zal jou en je huisgenoten zegenen wanneer je dat probeert.

*Veilomani Mapapalangi
Lapu 'aho,
Tongaanse wijk Nifai,
ring Auckland Tamaki
(Nieuw-Zeeland)*

Ik ben vijf jaar lid van de kerk. In het begin was ik het enige lid in mijn gezin; mijn vrouw was erg actief in een ander geloof. Nu zijn twee van mijn kinderen gedoopt, en krijgen mijn vrouw en een derde kind de zendelingenlessen. Ik geloof vast dat deze zegeningen zijn gekomen omdat ik heb gevast en gebeden en naar de tempel ben gegaan. Ik spoor je aan om hetzelfde te doen en om geduld te hebben. Je wens zal misschien in vervulling gaan wanneer je dat het minst verwacht.

*José Marcos García,
Spaanse wijk Newark,
ring Scotch Plains
(New Jersey)*

Help je huisgenoten om in harmonie met elkaar en met de Heer te zijn door gebed, schriftstudie

en gezinsactiviteiten, en misschien door artikelen uit *De Ster* te bespreken die veel voor je betekenen. Als ze dan nog steeds geen belangstelling tonen, wees dan niet ongeduldig. Bid iedere dag met een gevoel van liefde. Ik weet uit eigen ervaring dat onze hemelse Vader en onze Heiland over ons waken, zelfs als we niet proberen in contact met Hen te komen. Geef de hoop nooit op.

*Kazuko Oikawa,
gemeente Kitakami,
district Morioka (Japan)*

Als er ook maar iets is dat mij thuis heeft geholpen, is dat mijn geloof in de beginselen van gebed en vasten, beginselen die werkelijk het hart verzachten. Zorg dat je in je gebed ook spreekt over je verlangens voor je huisgenoten, en oefen groot geloof in Hem die machtig is om te behouden. Bedenk dat Hij je gebeden hoort en van je vasten weet. Je offer zal de zegen des hemels voortbrengen (zie 'Ere de man', lofzang 24).

*Roneline Martí,
wijk Guacara,
ring Valencia Los Sauces
(Venezuela)*

Het is erg droevig als een van je huisgenoten niet hetzelfde voor de kerk voelt als jij. Het is nog droeviger als iemand van wie je houdt, niet de zegeningen geniet die samenhangen met het eeuwig gezin.

Ik weet het, omdat ik die situatie op het ogenblik meemaak.

Ik heb geleerd dat we geduld moeten hebben met onze broers en zusters en, als het nodig is, moeten we hen de andere wang toekeren (zie Lucas 6:29) wanneer ze ons kwetsen. Help hen begrijpen dat het een zegening van onze hemelse Vader is om ouders te hebben, dat we van onze ouders moeten houden en zorgen dat ze trots op ons zijn.

Je zult geduld en liefde moeten ontwikkelen (zie: Romeinen 5:3-5; 1 Korintiërs 13:4-7), omdat er misschien maar langzaam vooruitgang wordt gemaakt.

*Florence Deloumeaux,
gemeente Guadeloupe,
zendingsgebied West-Indië*

Probeer raad te krijgen van je plaatselijke priesterschapsleiders. Zij zijn geroepen om je te helpen, met je te bidden en je leiding te geven. Bid altijd tot je hemelse Vader, Die van jou en elk lid van je gezin houdt.

*Lovie A. Arcangel,
gemeente Lal-Lo,
district Aparri (Filippijnen)*

In 1 Johannes 4:19 vinden we een van de geheimen voor geluk: 'Wij hebben lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad.'

Toon je broers en zussen liefde. Luister, zonder kritiek te hebben, naar hun standpunt. Werk binnen het kader van de keuzevrijheid die

God hun heeft gegeven. Bespreek je getuigenis met hen en nodig ze uit om samen met jou de Schriften te lezen. Bid in geloof tot je hemelse Vader om je te helpen.

Er is hoop. Er is een manier om je broers en zus te helpen, zodat ze terug mogen keren tot activiteit en in liefde verenigd worden, maar alleen als je het niet opgeeft. Je hebt het vermogen in je om grote en wonderbare en goede dingen te doen. Doe wat juist is, en de Heer zal je op geweldige wijze zegenen.

Lerma Mahilum,
gemeente Calatrava,
district San Carlos
(Filippijnen)

Volgens de aansporing van Paulus in 1 Timoteüs 4:12-13, moeten we in ieder opzicht een voorbeeld zijn van naleving van het evangelie. Soms is een daad van liefde, dienstbetoon of geduld meer waard dan duizenden mooie woorden over eenheid in het gezin.

Beatriz Elena Valero Tobón,
gemeente Almendros,
district Santa Marta
(Colombia)

Je kunt het geluk en de spiritualiteit thuis vergroten als je regelmatig met je ouders praat. Je kunt hen vragen over hun getuigenis van het evangelie en over hun geestelijke ervaringen te vertellen. Als je dat doet, laat je liefde en respect voor hen zien en dien je als voorbeeld voor je broers en zusters. Wees erop

voorbereid om antwoord te geven op vragen over de kerk en het herstelde evangelie.

Bid om de hulp die je nodig hebt en denk aan de belofte van de Heer: 'Als de mensen tot Mij komen, zal Ik hun hun zwakheid tonen. (. . .) Indien zij zich voor Mij vernederen, en geloof in Mij hebben, zal Ik zwakke dingen sterk voor hen doen worden' (Ether 12:27).

Clemente B. Dapiaoen,
gemeente Pila,
ring Santa Cruz (Filippijnen)

Ik maak op het ogenblik thuis ook een lastige beproeving mee. Ik weet dat ik mijn Heiland en mijn hemelse Vader nodig heb.

Laat je broers en zus beseffen dat het gezin het potentieel bezit om voor eeuwig te worden verenigd; daarom behoren ze in dit leven verenigd te zijn. Wees een oprechte vriend voor je ouders, broers en zussen in alles wat je doet of zegt of denkt. Probeer zo te leven als de Heer van je verlangt, dan zal Hij je helpen.

Claudia Tania Domínguez
Herrada,
wijk Tlalpán,
ring México-Stad Tlalpán

Sommige mensen, soms zelfs die van wie wij houden, wensen een andere weg te gaan dan die naar Jezus Christus voert. Uiteindelijk zijn ze, wanneer ze hun vergissing beseffen, dankbaar om het pad van

gerechtigheid weer te ontdekken. Zo is ook iemand die zich zonder water in de woestijn bevindt, bijzonder dankbaar als hij een levenbrengende bron ontdekt.

Bid altijd dat de Geest van God op je huisgenoten zal rusten en hen voort zal leiden op het juiste pad naar Jezus Christus, het 'levend water' dat de geestelijke dorst voor altijd lest (zie Johannes 4:10-14). Mettertijd zullen ze gaan beseffen dat ze niet zonder zijn invloed in hun leven kunnen leven.

Simon J. Däum,
wijk Fretburg,
ring Bern (Zwitserland)

Je kunt tot deze rubriek bijdragen door onderstaande vraag te beantwoorden. Stuur je antwoord — het moet uiterlijk 1 oktober 1998 binnen zijn — naar QUESTIONS AND ANSWERS, International Magazines, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, Utah 84150-3223, USA. Typ of schrijf je antwoord in je eigen taal. Schrijf je naam, adres, wijk/gemeente en ring/district. Voeg er, zo mogelijk, een foto van jezelf bij. Die wordt niet teruggestuurd. Er zullen een aantal van de ingezonden antwoorden worden gebruikt.

VRAAG: De Schriften waar- schuwen ons tegen roddelen. Maar wat moeten we doen als iemand tegen ons begint te roddelen, of roddel- praatjes over ons verspreidt? □

Pioniers op de mooie Bahama's

Janet Thomas

FOTO'S VAN DE AUTEUR, BEHALVE WAAR ANDERS VERMELD

Links: Edward Smith, president van de gemeente Nassau, neemt met zijn vrouw, Claudina, even rust buiten hun kerkgebouw. Boven: Leden van de gemeente Nassau komen bij elkaar op de trap van het kerkgebouw.

De Bahama's zijn een groep van 700 prachtige eilanden, waarvan 30 bewoond, maar net 95 kilometer vanaf de Zuidoostkust van de Verenigde Staten in de Atlantische Oceaan. Als het land een nationale kleur had, zou het roze zijn. Waarom roze? De regeringsgebouwen in Nassau, de hoofdstad op het eiland New Providence, heeft men bij voorkeur roze gepleisterd. Met hun witte randen, en geaccentueerd door het intense donkerroze en rood van de bloemen van de bougainvillea, steken de gebouwen aan de straten van Nassau glinsterend af tegen de diepblauwe achtergrond van lucht en oceaan.

Roze is ook de kleur van het binnenste van de huizen van

kroonslakken. De kroonslak, eens de hoofdschotel in het nationale dieet, is een groot schelpdier dat tegenwoordig meestal fijngemaakt en zachtgekookt in een soort vissoep wordt gegeten, of gefrituurd als beignets.

De bevolking van de Bahama's is merendeels van Engelse, Amerikaanse en Afrikaanse afkomst. De laatste jaren is daar een groot aantal Haïtianen bij gekomen. Engels is de officiële taal, maar de Haïtiaanse bevolking spreekt Haïtiaans creools.

Zendingen van de kerk kwamen voor het eerst in 1979 op de Bahama's aan. Helaas werd hun een visum geweigerd. Pas in 1985 konden er weer voltijdzendingen komen. Op 20 november 1997

Antoine en Leona Ferrier (rechts) werden respectievelijk de eerste Bahamianse gemeentepresident en ZHV-presidente. Clarence E. Newry jr. (onder) was, tijdens zijn studie in Utah, de eerste Bahamiaan die als lid van de kerk werd gedoopt.

wijdde ouderling Neal A. Maxwell de Bahama's toe voor de verkondiging van het evangelie. Op het ogenblik heeft de kerk twee gemeentes in dat land: de Engelstalige gemeente Nassau en de Frans- en Haïtiscoolstalige gemeente Soldier Road.

Als er bezoekers naar het aantrekkelijke kerkgebouw aan de Soldier Road op het eiland New Providence komen, bevinden ze zich daar temidden van levende pioniers. Jaarlijks bereikt de kerkgeschiedenis op de Bahama's nog nieuwe mijlpalen. En die eerste trouwe leden — de eerste Bahamiaan die werd gedoopt, de eerste Bahamianse gemeentepresident, de eerste Bahamiaan die op een voltijdzending ging, het eerste Bahamianse echtpaar dat in de tempel getrouwd is, het eerste Bahamianse gezin dat werd verzegeld — zijn hier allemaal elke zondag terwijl hun geloof in

Jezus Christus nog steeds toeneemt en ze verder gaan met de opbouw van Gods koninkrijk in hun prachtige land.

HIJ VOELDE ZICH NAAR UTAH GETROKKEN

Clarence E. Newry jr. was de eerste Bahamiaan die als lid van de kerk werd gedoopt. Hij kwam 19 jaar geleden bij de kerk toen hij als student in Utah woonde. Nu is hij hoofd van de afdeling techniek van een openbare school voor voortgezet onderwijs. Elke ochtend maakt hij al voor zonsopgang drie of meer ritten met zijn auto om de meeste van de tieners in de twee gemeentes op te halen en ze voor ochtendseminarie naar het kerkgebouw te brengen. Dan wacht hij tot het seminarie is afgelopen en brengt de leerlingen naar huis voordat hij naar zijn werk gaat. Als hij niet voor vervoer zorgde,

FOTOGRAFIE JULIA TOID

ring van de heiligen der laatste dagen meemaken, dus drong hij er bij zijn kamergenoot op aan dat hij opstond en hem meenam naar de kerk. Natuurlijk werd hij daar aan de zendingen voorgesteld.

'Ik vertelde de zendingen dat ik een aantal vragen had waarop ik graag hun antwoord wilde weten voordat we over hun godsdienst zouden praten', zegt broeder Newry. 'Waar kwam ik vandaan? Waarom zijn er geen profeten? Waar ga ik naar toe? Waar ging Christus naar toe na zijn dood?' De voltijdzendingen stonden al gauw breeduit te lachen. Toen ze antwoord gaven op zijn vragen, zei broeder Newry: 'Nu weet ik dat jullie kerk waar is.'

Toen broeder Newry terug ging naar de Bahama's, vond hij een heel kleine gemeente die was gevormd toen hij weg was. Die kleine gemeente vergaderde in woningen en gehuurde gebouwen totdat ze hun eigen kerkgebouw bouwden. In de loop der jaren bleef hij getrouw, en uiteindelijk ontving hij zijn begiftiging in de tempel. In die tijd vroeg zijn vriendin, Antoinette Russell, of ze met hem mee mocht gaan naar de kerk. Ze raakte onder de indruk van de vriendelijkheid van de leden en maakte, zonder het Clarence te vertellen, een afspraak met de zendingen. 'Ik wist dat we allebei iets bijzonders waren. Toen de zendingen mij vertelden waar we vandaan waren gekomen, wist ik dat het waar was. Ik kreeg een vredig gevoel.'

Antoinette en Clarence Newry trouwden in maart 1997 in de Orlando-tempel (Florida). Nog

verschillende Bahamaïense echtparen hebben hun huwelijk in de tempel laten verzegelen, maar het echtpaar Newry was het eerste dat hun huwelijk in de tempel liet sluiten.

DE EERSTE DIE OP ZENDING GING

Rond de tijd dat broeder Newry in Utah over het evangelie hoorde, kwamen Antoine en Leona Ferrier met het evangelie in aanraking door Alexander Paul, de consul-generaal van Haiti, die in Nassau was geplaatst. Broeder en zuster Ferrier zijn in 1978 lid van de kerk geworden en werden de eerste Bahamaïense gemeentepresident en ZHV-presidente. Ze zijn heel wat jaren in die roepingen werkzaam geweest.

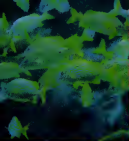
Broeder Paul zelf was als bekeerling tot de kerk gekomen. Toen hij in Nassau werkte als consul-generaal kreeg hij belangstelling voor de kerk, informeerde ernaar, vloog naar Utah en woonde daar de algemene conferentie bij. Hij was onder de indruk van wat hij had gehoord, en werd verwezen naar twee gezinnen van heiligen der laatste dagen die op de Bahama's woonden, de families McComb en Ballard. Deze gezinnen hielden kerkdiensten bij hen thuis. Alexander Paul en zijn gezin kregen les in het evangelie en werden gedoopt. Daarna was het, dat hij het echtpaar Ferrier uitnodigde het evangelie te onderzoeken.

De eerste voltijdzending die vanuit de Bahama's werd geroepen was Keith Dean. Hij kwam bij de kerk toen hij studeerde aan de Brigham Young University — Hawaïi. 'Ik was helemaal niet van

zouden de meeste leerlingen niet naar het seminarie kunnen gaan.

De specialiteit van broeder Newry is timmerwerk. Twintig jaar geleden werd hem een studiebeurs van de overheid aangeboden om ergens in de Verenigde Staten een technische academie te bezoeken. Hij herinnert zich: 'Ik keek de brochures door; toen heb ik gebeden en het Utah Technical College gekozen. De ambtenaren van de regering vroegen me waarom ik Utah koos. Ze vertelden me dat de mormonen niet van kleurlingen hielden. Maar ik was vastbesloten om de academie in Utah te bezoeken.'

Op Utah Technical College (tegenwoordig Utah Valley State College) ontmoette hij leden van de kerk die zijn vrienden werden. Hij ontdekte ook dat zijn kamergenoot een minder-actief lid was. Broeder Newry wilde graag een kerkvergade-

Boven: Marco Dauphin en Sidney Noel Jacques, twee jonge heiligen der laatste dagen en toekomstige leiders van de kerk op de Bahama's. Het jongevrouwenpresidium van de gemeente Nassau (rechts) bestaat uit Willamae Kemp, Claudina Smith en Antoinette Newry.

plan om bij de kerk te komen,' zei hij, 'en ik ontweek de zendingen de eerste twee maanden dat ik daar was.' Maar nadat hij de zendingenlessen had gehoord en een geestelijke bevestiging van de waarheid van het evangelie had verkregen, werd hij, op 5 december 1981, gedoopt. Drie jaar later ging ouderling Dean op zending in het zendingsgebied Fresno (Californië). Broeder Dean en zijn vrouw, Winnie, hebben nu drie kinderen, en hij is quorumpresident ouderlingen in de gemeente Nassau.

Nog een toegewijd lid is Talma (John) Bastian. Broeder Bastian, die in Haïti is geboren, werd door zijn vriend Antoine Ferrier in aanraking met het evangelie gebracht. Toen hij twee brochures van de kerk had gelezen, vroeg Talma zijn vriend meer informatie. Broeder Ferrier gaf hem een paar boeken van de kerk, waaronder

Een wonderbaar werk en een wonder van ouderling LeGrand Richards. Hij las de boeken gretig en was klaar toen de zendingen bij hem kwamen. Hij is nu quorumpresident ouderlingen in de gemeente Soldier Road.

DE WOLKEN GINGEN UITEEN

Een van de trouwe leden van de gemeente Nassau is Willamae Kemp, die 18 jaar geleden op uitnodiging van Antoine en Leona Ferrier de diensten in de gemeente begon te bezoeken. 'Leona vertelde me dat ze zich mij helemaal in deze kerk kon voorstellen', herinnert zuster Kemp zich. 'Ze zei dat ze dacht dat ik er goed in zou passen.'

Zuster Kemp zal die eerste vergadering nooit vergeten. De leerkracht sprak over de Godheid, een onderwerp waar zuster Kemp vragen over had gehad. Toen haar werd uitgelegd dat de leden van de kerk geloven dat

God de Vader, zijn Zoon Jezus Christus en de Heilige Geest drie afzonderlijke en verschillende Wezens met één doel zijn, 'was het alsof de wolken uiteen gingen', zegt Willamae. 'Sinds die dag tot nu toe heb ik geleerd.'

Een gedenkwaardige tijd in de geschiedenis van de gemeente was voor zuster Kemp de periode van 1986 tot 1988, toen de leden samen aan de bouw van een kerkgebouw werkten. 'We deden alles wat u maar kunt bedenken', legt ze uit. 'We hielden rommelmarkten, verkochten cakes en wasten auto's. Elke zaterdag deden we iets om geld bij elkaar te brengen. En we werkten op het bouwterrein om onkruid weg te halen. We maakten samen een geestelijke groei door en gingen elkaar meer liefhebben.'

Zuster Kemp, die op het ogenblik jongevrouwenpresidente is, zegt: 'De jonge mensen die de laatste tijd in de kerk zijn gekomen, zijn werkelijk

sterk. Ik kijk ernaar uit dat we de kerk door dit land verbreiden.'

EEN RECHERCHEUR ONDERZOEKT

De tegenwoordige gemeentepresident van Nassau, Edward Smith, weet nog precies hoe hij in de kerk geïnteresseerd raakte. Broeder Ferrier bood gratis lessen Haïtiaans-creools aan. Als hoofd van de recherche bij de politie wilde president Smith Haïtiaans-creools leren voor beter contact met de omvangrijke Haïtiaanse bevolking.

Uit waardering voor de taallessen besloot president Smith een kerkdienst te bezoeken. Op de een of andere manier vergiste hij zich echter in de aanvangstijd. Toen hij bij de kerk kwam, was er niemand. Bijna een uur lang liep hij om het gebouw heen, totdat iemand het opendeed en stoelen begon klaar te zetten.

'Men was hier vriendelijk en innemend', herinnert president Smith zich. 'Vanaf de eerste dag voelde ik me thuis.' Die eerste zondag bezocht hij de klas Evangeliebeginselen. Hij merkte op dat er bij de les, naast de Bijbel, nog een boek met Schriftuur werd gebruikt, het Boek van Mormon. Hij vroeg hoe hij zo'n boek kon krijgen. De zendingen gaven hem er graag een.

Toen hij de kerk verder onderzocht, bemerkte hij dat hij haar verdedigde tegen zijn medewerkers. 'Maar ik was er nog niet zeker van hoe ver mijn getuigenis ging', zegt hij. 'Ik besloot dat ik er werkelijk achter moest zien te komen.'

Een tijdlang bad president Smith, bezocht hij de kerk en bestudeerde

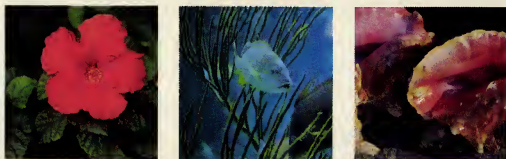
hij het evangelie. Hij herinnert zich: 'Op een dag zat ik in de Schriften te lezen. Tot op vandaag kan ik u niet meer zeggen wat ik heb zitten lezen. Ik had dat warme gevoel. Dit was de kerk waar ik naar had gezocht. Dit is de kerk waar ik wil zijn, wat er in mijn leven ook gebeurt.'

Na zijn doop nodigde president Smith een vriendin, Claudina, uit naar de kerk. Ze kreeg les van de zendingen en verkoos te worden gedoopt. Ze trouwden en werden vier jaar later het eerst Bahamaanse echtpaar waarvan het huwelijk in de tempel werd verzegeld.

De verhalen gaan maar door. De leden van de gemeente Nassau en van de Haïtiaans-creools- en de Franstalige gemeente Soldier Road hebben boeiende verhalen te vertellen over hoe het gekomen is dat hun het evangelie werd onderwezen en hoe ze hun getuigenis verkregen. De jonge mensen weten weerstand te beiden aan de druk die hun vrienden op hen uitoefenen door voor hun geloof op te komen (zie 'Een paradijs gevonden', blz. 36 van dit nummer). De kinderen nemen de lessen die ze thuis krijgen mee naar hun omgeving, waar hun invloed ten goede wordt opgemerkt. Het is onmogelijk om op de Bahama's actief lid van de kerk te zijn en anoniem te blijven.

De leden hier hebben een groot verlangen het werk op hun eilanden te zien groeien. Als ware pioniers hebben ze hun leven gewijd aan hun Heer en Heiland, Jezus Christus. Het licht van het evangelie op hun gezicht weerspiegelt al de schoonheid van de Bahama's. □

EEN PARADIJS GEVONDEN

Lisa M. Grover
FOTOGRAAF: JANET THOMAS

De meeste jongeren in de kerk hebben het druk met seminarie, school, kerkroepingen, gezinsactiviteiten, huiswerk, recreatie, betaald werk en vrijwilligerswerk. Als je zo maar ronddraaft, zou het dan niet leuk zijn om er eens tussenuit te gaan?

Stel je een tropisch eiland voor met warm, wit zand, een rustige branding en vriendelijk wuivende palmbomen op de achtergrond. Kun je de zonneschijn al haast op je gezicht voelen? Terwijl je in slaap valt onder de tropische zon denk je misschien zoets als: *ik zou op zo'n plek als deze kunnen wonen.*

Nu, sommige mensen doen dat. Nassau (op de Bahama's) is een paradijs dat sommige mensen thuis noemen. Het is er altijd mooi weer. Zeebanket is er vers en overvloedig. Dolfijnen dartelen rond in kristalhelder blauw water. Planten die op de meeste plaatsen zouden verwelken en doodgaan, schieten uit in grote bloemen in allerlei tinten roze, paars en oranje, die de lucht op aangename wijze met hun geur vervullen. Bijna altijd is ergens in de verte muziek te horen.

De jongeren op de Bahama's genieten van het heerlijke klimaat

en hun prachtige omgeving, maar ze zijn niet immuun voor de druk van het leven van alledag. Ze weten dat ware vrede niet van muziek of voedsel of zelfs zonneschijn afkomstig is. Je krijgt het door een leven te leiden dat op evangeliebeginselen is gebaseerd. Ze houden niet alleen van het evangelie, ze willen anderen er ook graag deelgenoot van maken.

Omdat het evangelie pas ongeveer twintig jaar op hun eiland is, zijn deze Bahamianse jongeren echte pioniers. Velen zijn de eerste en enige kerkleden in hun familie.

HET VERLANGEN VAN HAAR HART

Angela Vildor verhuisde enkele jaren geleden met haar gezin van Haïti naar de Bahama's. De verhuizing bracht heel wat veranderingen met zich mee, waaronder Engels leren — een echte uitdaging, omdat ze haar hele leven Haïtiaans-creools had gesproken. Op een middag vroeg een vriendin haar mee naar een gratis Engelse les die met steun van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen werd gegeven. Angela nam de uitnodiging meteen aan.

'Ik ontmoette de zendingen bij

de Engelse les', zegt ze. 'Ze gaven me een Boek van Mormon, en later praatten ze er met mij over. Ik vertelde hen dat ik, wanneer ik het Boek van Mormon las, een sterk gevoel kreeg; het was een heel nieuw gevoel. Ze legden uit dat, wat ik voelde, de Geest was.'

Al spoedig nadat Angela de zendingen had verteld wat ze voelde, kreeg ze de zendingenlessen en werd ze gedoopt. Een paar weken later werd Angela's jongere zusje, Annette, ook gedoopt. Samen doen ze hun best om meer over het evangelie te weten te komen en om er met de rest van hun familie en vrienden over te praten.

'Sommige van mijn vriendinnen zijn verward', zegt Annette. 'Als ze naar het Boek van Mormon kijken en 1 Nephi zien, zeggen ze: "O, dus dat is Genesis voor jullie?" Dan leg ik uit dat Genesis Genesis is en Nephi Nephi is, en dat ik in allebei geloof.'

Misvattingen over het Boek van Mormon zijn niet de enige problemen waar Angela en Annette voor staan, omdat de kerk nog zo klein is op de Bahama's, heersen er helaas veel verkeerde ideeën over het geloof en de godsdienstige gebruiken van de kerk. Vanwege de sociale druk die die

Annette en Angela Vildor (links) kwamen bij de kerk nadat Angela bij een Engelse les de zendingen had leren kennen. Na het lezen van het Boek van Mormon, zegt Annette, 'wist ik, diep in mijn binnenste, dat lid van de kerk worden het verlangen van mijn hart was.'

Gemeentepresident Edward Smith (geheel boven) en andere leiders werken er hard aan, de jeugd te ondersteunen in deze ochtendseminarieklas (boven).

missvattingen teweegbrachten, was Annette er zelfs niet zo zeker van of het wel zo'n goed idee van haar zus was om lid van de kerk te worden. Maar Angela haalde haar zus over om het Boek van Mormon te lezen en er zelf achter te komen.

'In het boek Mosiah wordt gesproken over te allen tijde en in alle plaatsen als getuige van God te staan. Dat vind ik mooi', zegt Annette. 'Dan spreekt het over verlangen, en ik wist diep in mijn binnenste dat lid van de kerk worden het verlangen van mijn hart was. Toen wist ik dat ik lid van de kerk moest worden.'

PLEZIER MET HET GEZIN

Net als Angela en Annette is Marco Dauphin enthousiast om het evangelie te verbreiden, door er met ieder die maar wil luisteren, over te praten. Marco is zo'n beetje als elke jongeman van zijn leeftijd, met een passie voor basketbal en een vlotte glimlach. Maar hij heeft ook iets dat een beetje anders is. Hij is een leider. Hij brengt zijn vrienden en familie in aanraking met zaken waarvan hij denkt dat ze goed en verheffend zijn. Hij weet hoe hij iedereen ergens bij kan betrekken en een ieder zich op zijn gemak kan laten voelen. Toen hij, enkele jaren geleden, voor het eerst de zendingen ontmoette, wist hij meteen dat ze iets bijzonders hadden — iets dat hij ook wou hebben.

'Ik herinner me dat ik van de zendingen over de wederkomst hoorde', zegt hij. 'Ik vond het geweldig.'

Al gauw was hij klaar voor de doop, en ook zijn jongere broer, Derek. Zijn jongere zus Sandra volgde spoedig. Zijn jongste zusje, Tina, was nog te jong maar is intussen ook gedoopt. Maar Marco's oudere zus, Rosenelle, was er nog niet zo zeker van of het wel een goed idee was om lid van de kerk te worden.

'Ik was sterk in mijn geloof dat de kerk niet waar was', zegt Rosenelle.

Maar op aandringen van Marco bleef Rosenelle regelmatig met de zendingen praten. Ze stemde er nooit in toe om te worden gedoopt, maar verwierp het idee ook nooit helemaal.

'Ik heb het nooit opgegeven', zegt Marco. 'Ik wist dat het zou gebeuren.'

En het gebeurde. Op een middag las Rosenelle in het Boek van Mormon over Alma de jonge. Al gauw zat ze over haar eigen leven na te denken, en over de richting waarin het ging. Die dag bad ze lang en begon ze gevoelens te krijgen die ze niet goed kon omschrijven.

'Marco vertelde mij dat het de Geest was', zegt Rosenelle. 'Ik wist dat hij gelijk had. Ik werd bekeerd en liet mij dopen. Ik heb er nooit spijt van gehad.'

De moeder van de broers en zusjes Dauphin is geen lid van de kerk, en vaak moet ze werken op maandagavond. Dus houden Marco en Rosenelle gezinsavond, compleet met een spelletje, liederen, gebeden en een les. Soms worden de voltijdzendingen uitgenodigd.

Het is een uitdaging om hun activiteiten in de kerk goed te plannen

naast wat er nog meer te doen is, maar de familie Dauphin zegt dat het de moeite waard is. 'Ons lidmaatschap van de kerk heeft ons veel steun gegeven', zegt Marco. 'Als de Geest bij ons thuis aanwezig is, voelen we ons dichter bij elkaar. We voelen ons gewoon beter.'

EEN 'WITTE' KERST

Toen de familie Rabasto, ongeveer vier jaar geleden, bij de kerk kwam, wijdde ze hun hele hart eraan toe. Nadat ze van de Filipijnen naar de Bahama's waren verhuisd, werd hun vader, Adolfo, in het gemeentepresidium geroepen. Ze houden regelmatig gezinsavond. Archie en Roselle, de twee gezinsleden die voortgezet onderwijs volgen, gaan elke dag naar het seminarie. Dagelijks lezen ze als gezin in de Schriften. Rinna, de oudste zus in het gezin, studeert aan de Brigham Young University.

Wat het gezin het mooiste vindt van het evangelie, is het kerstgeschenk dat ze vorig jaar kregen. In de kerstvakantie ging het gezin naar de tempel in Orlando (Florida) om te worden verzegeld.

'Ik vond het zo spannend om in de tempel te zijn', zegt Archie. 'Ik herinner me dat mijn zusjes huilden, en ik voelde me rustig en gelukkig.'

In Orlando nam het gezin afscheid van Rinna, omdat ze van huis ging om te studeren. Ze missen haar natuurlijk, maar ze zeggen dat ze zich er gerust op voelen dat ze zo ver weg in Utah is, omdat ze weten dat ze altijd een gezin zullen blijven, ongeacht waar ze heen gaan.

'Iedereen in de tempel vertelde ons maar steeds hoe prachtig we eruit zagen in onze witte kleding en met ons gitzwarte haar', zegt Roselle. 'We voelden ons ook heel fijn. Je kon de air-conditioning in de tempel wel voelen, maar in mijn hart voelde ik warmte. De gevoelens die ik daar had waren niet te beschrijven.'

STERK GETUIGENIS

De jongeren op de Bahama's zijn klein in aantal maar groot in kracht en toewijding. Allemaal hebben ze verhalen te vertellen over hoe het evangelie hun leven heeft veranderd. Zo heb je Nancy Bowe, een liefstallig rozenmeisje dat presidente van het seminarie is. Zo heb je Kelford Gean, die zijn moeder er iedere avond aan herinnert dat ze samen met hem de Schriften moet bestuderen. Zo heb je D.D. Wilson, die de Schriften en haar dagboek meenam op een schoolreis naar Florida, omdat ze het lezen en schrijven daarin geen dag wilde missen.

Het evangelie naleven op de Bahama's kan moeilijk zijn, omdat de leden met zo weinig zijn en zo ver van elkaar af wonen, maar de jongeren schijnen de uitdagingen aan te kunnen met de hulp van hun leiders en hun vrienden. Ze hopen dat hun eiland op een dag vol grote, actieve wijken zal zijn in plaats van de twee kleine gemeentes die ze nu hebben. Als de geschiedenis van de kerk op de Bahama's nog eens wordt beschreven, is het zeer waarschijnlijk dat hun namen allemaal zullen worden genoemd als die van pioniers die het

fundament hebben gelegd waarop anderen weer konden bouwen. Nu zijn ze gelukkig waar ze zijn, en hebben ze grote liefde voor elkaar en voor het evangelie.

En terwijl ze wel van hun prachtige land houden, weten ze dat niet waar je woont, maar hoe je leeft vrede en geluk brengt. Ze weten dat het, met het evangelie in hun leven, overal een paradijs kan zijn. □

Zoals de jongevrouwen in alle gebieden van de kerk, houden de jongevrouwen op de Bahama's van hun leidsters, zoals Willamae Kemp (boven), D.D. Wilson en haar moeder, Ella Walkine (onder) zijn goede vriendinnen.

T R I O M F

SCENE LIJT DE KERKFILM TO THIS END WAS I BORN. LINKS: BERTEL THORVALDSEN, DETAIL VAN DE CHRISTUS

Naam bij de redactie bekend

Ik ben met zoveel gezegend. Maar één zegening scheen me altijd te ontgaan — een gevoel van eigenwaarde. Ik weet dat het niet hielp dat ik mezelf voortdurend met anderen vergeleek. Vaak stelde ik mijn grootste zwakheid tegenover het sterkste punt van iemand anders. Ik moest het opnemen tegen de hele wereldbevolking, en ik won niet.

Op een dag had ik op school een bijzonder zware strijd te leveren. Mijn tegenstanders waren klasgenoten van wie ik dacht dat ze met glans slaagden in dingen waarin ik akelig tekortschoot. Gefrustreerd en terneergeslagen liep ik bij hen vandaan en ging in een stille schoolgang zitten. Ik deed wat ik kon om me te verzetten tegen de tranen die over mijn gezicht liepen.

Uiteindelijk haalde ik mijn Boek van Mormon tevoorschijn en begon te lezen. Ik kwam bij een schriftuurplaats in 1 Nephi 19:9: 'En de wereld zal Hem wegens haar ongerechtigheid als niets achten. Daarom

geselen zij Hem en Hij verdraagt het, en slaan zij Hem en Hij verdraagt het; ja, zij bespuwen Hem en Hij verdraagt het wegens Zijn goedertierenheid en lankmoedigheid jegens de mensenkinderen.'

De Heilige Geest vervulde mijn hele wezen met begrip. Nog nooit had een schriftuurplaats meer voor mij betekend dan die op dat moment. Er kwamen nog meer tranen uit mijn ogen.

De wereld bekeek Jezus Christus zelf met vijandigheid en boosaardigheid. Toch triomfeerde Hij. Hij wist wie Hij was en wat Hij had te doen. Hij liet het beeld dat Hij van zichzelf had niet beïnvloeden door de verwerping door de wereld, Hij liet er zijn relatie met de Vader niet door vernietigen en het weerhield Hem er niet van, dat te doen waarvan Hij wist dat het goed was. Ik verliet die afgelegen gang, vastberaden om succes te hebben, ongeacht hoe de wereld op mij reageert — of hoe ik denk dat de wereld op me reageert. □

VERSTERK JE GEVOEL VAN EIGENWAARDE

Je weet dat je een kind van God bent en dat je in zijn ogen zeer waardevol bent. Maar zelfs als je dat weet, kan het wel eens moeilijk zijn om je goed te voelen over jezelf. Probeer eens een paar van de onderstaande suggesties. Je hebt niets te verliezen, behalve slechte gevoelens.

STEL DOELEN

Het leven is spannender als je naar een doel toe werkt. Houd de volgende beginselen in gedachte wanneer je doelen stelt:

- Houd je doelen realistisch — stel ze niet zo hoog dat ze niet te bereiken zijn. Stel ook wat kleine doelen. Hoe meer je er bereikt, des beter ga je je voelen.

- Schrijf elk van je doelen op. Bedenk dat een niet opgeschreven doel slechts een wens is.

- Praat met een vriend of vriendin over je doelen en moedig die persoon aan om ook enige doelen te stellen. Op die manier kun je elkaar motiveren en elkaar prijzen.

- Wees toegewijd aan je doelen. Doe wat je moet doen om ze te bereiken, en raak niet ontmoedigd als het een uitdaging is om ze te bereiken.

- Neem het niet tegen anderen op. Neem het tegen jezelf op. Stel geen doelen die van de prestaties van een ander afhangen. Besluit dat je een bepaald niveau van persoon-

lijke uitnemendheid wilt bereiken, ongeacht wat anderen bereiken.

- Bespreek je doelen met je hemelse Vader. Praat met Hem in gebed. Vraag hulp om je doelen te bereiken — of om te begrijpen waarom het je niet is gelukt. Hij zal je helpen je goed te voelen over de positieve dingen die je bereikt.

VARIEER JE WERKWIJZE

Verveling, eentonigheid, routine — ze kunnen ons leven soms saai en ontmoedigend maken. Waarom dan niet eens loskomen van de oude gewoontes en iets nieuws ervaren?

- Probeer iets anders. Ga naar een plek in je woonplaats waar je nog nooit bent geweest. Luister naar een andere radiozender. Lees eens een ander soort boek. Doe iets met een nieuwe vriend of vriendin.

- Probeer iets productiefs. Plant iets. Leer iets koken. Bouw iets. Schrijf iemand een brief.

- Probeer iets nieuws te leren. Neem een onderwerp dat je interesseert en begin daar informatie over te verzamelen. Lees boeken en tijdschriften over dat onderwerp.

Praat met mensen die er mee te maken hebben.

- Probeer diensten te verlenen. Je kunt je niet voorstellen hoeveel behoeften er in je gemeenschap bestaan. Zoek uit wat er moet worden gedaan en help daarbij als vrijwilliger. Of ga naar je bisschop of gemeentepresident en vraag welke behoeften er bestaan in je wijk of gemeente.

KIJK VERDER DAN JEZELF

Zijn er kleine onvolmaaktheden die je hinderen? Als je haar er niet precies goed uitziet, is je hele dag dan kapot? De kleine dingen van jezelf waar jij een hekel aan hebt, worden waarschijnlijk door de mensen in je omgeving niet eens opgemerkt. Probeer het volgende om ze te vergeten:

- Verschuif je aandacht naar anderen. Kijk naar de goede kanten van de mensen om je heen, in plaats van stil te staan bij je eigen zwakheden. Wijs hun op die goede kanten.

- Luister naar anderen. Luister om te begrijpen, niet alleen om een antwoord te bedenken.

- Bedenk: de mensen om je heen zijn waarschijnlijk net zo onzeker als jij bent; ze zijn zich allemaal pijnlijk hun zwakheden bewust. Denk dan ook geen seconde dat die van jou erger moeten zijn dan die van iemand anders. □

EEN VERKEERDE EERSTE INDRIJK

Omar Abraham Ahomed Chávez

FOTOGRAAF: STEVE BUNDERSON.

FOTO-ILLUSTRATOR: GARY HENRIE, GEPOSEERD DOOR MODIFLEN

Tot ik een avondmaalsdienst bijwoonde in de wijk San Miguel, in de ring Lima Maranga (Perú), was alles wat ik van de kerk wist van mijn vader afkomstig. Hij was jarenlang lid geweest maar ging niet naar de kerk.

Jammer genoeg was mijn eerste indruk bij die dienst niet erg gunstig. Ik verwachtte veel Amerikanen te zien, maar er waren er geen. De man die de dienst leidde was niet bijzonder opvallend of indrukwekkend — hij was aan de zware kant en had niet veel haar.

Tegen het einde van de dienst begreep ik dat ik me had vergist. Deze man gaf de slottoespraak, en hij sprak met gezag over de verantwoordelijkheid van ouders om hun kinderen te onderwijzen. Toen hij klaar was, had ik een brandend gevoel in mijn borst dat moeilijk te beschrijven was. Spoedig kwam ik erachter dat deze man de bisschop was.

Uiteindelijk werd ik gedoopt, en de bisschop en ik werden goede vrienden. Op een dag vroeg hij me om uit te zoeken of mijn vader met hem zou willen praten. Ik probeerde een antwoord op zijn verzoek te vermijden, maar hij hield vol totdat ik deed wat hij had gevraagd. Het verraste mij dat mijn vader blij zou zijn met een bezoek van de bisschop.

De bisschop kwam al gauw bij ons thuis en sprak met mijn vader. Ik bleef boven, met heel mijn hart biddend dat alles goed zou gaan. Na hun gesprek

riepen ze me naar beneden, en ik zag de bisschop en mijn vader hartelijk afscheid nemen.

De volgende zondag ging mijn vader voor het eerst in meer dan twintig jaar weer naar de kerk. Twee maanden later werd hij geroepen als eerste raadgever van de bisschop.

Mijn eerste indruk had niet onjuister kunnen zijn. Het dienstbetoon van onze bisschop heeft mij en mijn gezin overvloedig gezegend. Ik weet dat onze kerkleiders door God zijn geroepen en worden geïnspireerd in de raad die ze ons geven. □

Kom en

Ouderling Jeffrey R. Holland

van het Quorum der Twaalf Apostelen

Toen twee van Jezus' discipelen Hem de eerste keer hoorden spreken, waren ze zo geraakt dat ze Hem volgden zodra Hij de schare verliet. Jezus merkte dat Hij gevolgd werd, draaide zich om en vroeg: 'Wat zoekt gij?' De discipelen antwoordden: 'Waar houdt Gij verblijf?' en Hij antwoordde:

'Komt en gij zult het zien' (Johannes 1:39-40).

Het lijkt mij dat de essentie van ons leven terug te vinden is in deze openingsscène uit de aardse zending van de Heiland. Zijn vraag: 'Wat zoekt gij?' geldt voor ons allemaal. Ook zijn antwoord op de vraag hoe we kunnen bereiken waarnaar we streven is op ons allen van toepassing. Wie we ook zijn en wat onze problemen ook zijn, zijn antwoord is altijd hetzelfde: 'Komt tot Mij' (Matteüs 11:28). Kom kijken wat Ik doe en hoe Ik mijn tijd besteed. Leer van Mij, volg Mij en als je dat doet, zal ik je gebeden beantwoorden en je ziel rust geven.

Ik kan u geen andere manier noemen waarop u uw lasten kunt dragen en 'dat geluk, dat voor de heiligen is bereid' (2 Nephi 9:43), zoals het Jakob het noemt, kunt ontvangen. Dat is de reden waarom we heilige beloften sluiten gebaseerd op het zoenoffer van Christus, dat is de reden waarom we zijn naam op ons nemen. We proberen op alle mogelijke manieren, zowel figuurlijk als letterlijk, zijn naam op ons te nemen.

Ik wil heel graag dat u meer persoonlijke ervaringen met het leven en de leringen van de Heiland zult hebben. Misschien komen we soms op een te onpersoonlijke manier tot de Heiland doordat we teveel bezig zijn met de structuur of de methoden of andere elementen van de

kerkelijke organisatie. Natuurlijk is dat belangrijk, maar niet zonder onze aandacht te richten op belangrijker zaken van het koninkrijk. Het allerbelangrijkste is onze persoonlijke geestelijke relatie met de Godheid, waartoe ook de Heiland behoort wiens koninkrijk dit is.

De profeet Joseph Smith heeft ons geleerd dat het noodzakelijk is dat we 'bekend zijn' met de goddelijke eigenschappen van de Vader en de Zoon om geloof in Hen te kunnen oefenen. Hij benadrukte vooral dat tenzij we geloven dat Christus 'genadig en barmhartig, lankmoedig en rijk aan goedertierenheid is en niet snel toornig wordt' we nooit het geloof zullen bezitten dat nodig is om aanspraak te kunnen maken op de zegeningen van de hemel. Als we niet kunnen rekenen op 'de uitmuntendheid van zijn (. . .) karakter' en zijn bereidheid en vermogen 'ongerechtigheden, overtredingen en zonden te vergeven', dan zouden we, zo schreef hij 'ons voortdurend zorgen maken over onze zaligheid'. Maar de profeet zei dat de wetenschap dat de Vader en de Zoon altijd 'rijk aan goedertierenheid' zijn, 'de twijfel wegneemt en [ons] geloof uitermate sterk maakt' (*Lectures on Faith* [1985], blz. 41-42).

LEIG UW LASTEN NEER

Ik weet natuurlijk niet wat u dwarszit, maar het zou me niets verbazen als er iemand ergens gekweld wordt door zonde of de verleiding om zonde te begaan. Tot diegene wil ik zeggen: kom tot Christus en leg uw lasten neer. Laat Hem uw lasten dragen. Laat Hem uw ziel vrede geven. Er is niets op de wereld wat zwaarder drukt dan zonde. Het is de zwaarste last die een mens kan dragen.

zie

FOTOGRAF: MATT BEER, TEGENWOERDIGENDE: BLAZZIDE, ROBERT T. BARRETT,
CHRISTUS ROEPT PETRUS EN ANDREAS

TEDD HENNINGER, CHRISTUS STIJT DE STORM

Tegen iedereen die worstelt met de last van zonde, zeggen we, net als de profeet Joseph Smith, dat God 'vergevensgezind' is (*Lectures*, blz. 42). U kunt veranderen. U kunt geholpen worden. U kunt gezond worden — wat het probleem ook is. Het enige wat Hij van u vraagt is dat u uit de duisternis treedt en het licht binnentapt, zijn licht, met zachtaardigheid en nederigheid van hart. Dat is de kern van het evangelie. Dat is de essentie van onze boodschap. Jesaja zei dat Christus 'onze zieken (. . .) op zich [heeft] genomen, en onze smarten gedragen' en 'door zijn striemen (. . .) ons genezing [is] geworden' — als we het maar willen (Jesaja 53:4-5; Mosiah 14:4-5).

Iedereen die de moed zoekt om zich te bekeren en te veranderen, wil ik eraan herinneren dat de kerk geen klooster is waar we volmaakte mensen in afzonderen. Het is eerder een ziekenhuis gebouwd voor diegenen die beter willen worden. Doe wat u moet doen om genezen te kunnen worden. Voor sommigen betekent dat misschien alleen dat zij meer geloof moeten hebben. Voor anderen misschien dat zij zich moeten bekeren: Nu meteen. Vandaag. En voor weer anderen die misschien de kerk aan het onderzoeken zijn dat zij zich moeten laten dopen en tot de gemeenschap van Christus komen. En praktisch voor ons allemaal dat we meer gehoor moeten geven aan de influisteringen en beloften van de Heilige Geest en 'in Christus voorwaarts streven, met onverzakte hoop, en met liefde voor God en alle mensen (. . .)

'Dit is de weg', zei Nephi, 'en er is geen andere weg (. . .) waardoor de mens in het koninkrijk Gods zalig kan worden' (2 Nephi 31:20-21).

Ik wil zo vrij zijn om te beweren dat het onmogelijk is voor iemand die God echt kent om te twifelen aan zijn bereidheid ons met open armen te ontvangen en een goddelijke omhelzing te geven als wij maar 'tot Hem [willen] komen'. Er zullen zeker voldoende mogelijkheden van buitenaf op ons af komen. Desalniettemin zal de ziel die tot Christus komt in een persoonlijk fort leven, een waar paleis van volmaakte vrede.

Jezus heeft de Nephieten, die in een wereld leefden die zeker zo moeilijk was als de onze, geleerd: 'Want de

bergen zullen wijken, en de heuvelen worden verwijderd, maar Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken, noch zal het verbond met Mijn volk wijken' (3 Nephi 22:10). Ik vind dat een mooie tekst. De bergen en heuvelen zullen wijken. Het meest onwaarschijnlijke kan gebeuren, maar zijn goedertierenheid en vrede zullen niet van ons wijken. Hij heeft ons immers 'in [zijn] handpalmen gegraveerd' (1 Nephi 21:16). Als we denken aan de immense prijs die Christus aan het kruis heeft betaald, is het begrijpelijk dat Hij ons nu niet de rug toe zal keren.

VREDE VOOR ONZE ZIEL

De Heer heeft waarschijnlijk voldoende van zulke troostende woorden gesproken voor een heel universum, en toch zien we overal om ons heen ongelukkige heiligen der laatste dagen, bezorgde heiligen en sombere heiligen. Het lijkt alsof ze geen van deze ontelbare troostende woorden in hun hart hebben laten doordringen.

Denk bijvoorbeeld eens aan de zegen die de Heiland zijn discipelen gaf vlak voor zijn pijn en lijden in Getsemane en op Golgota. Diezelfde nacht waarin het grootste lijden dat de wereld ooit heeft gekend, plaatsvond, zei Hij: 'Vrede laat Ik u (. . .). Uw hart worde niet ontroerd of versaagd' (Johannes 14:27).

Dit is misschien wel één van de geboden van de Heiland dat door de meeste heiligen, zelfs door hen die in andere opzichten zo getrouw zijn, niet wordt gehoorzaamd; en ik vraag me af of onze weerstand tegen deze uitnodiging het genadige hart van de Heer niet veel pijn doet. Ik kan u als ouder het volgende zeggen. Ik zou heel bezorgd zijn als een van mijn kinderen ernstige problemen had of ongelukkig of ongehoorzaam was, maar toch zou het me meer pijn doen als mijn kind op een bepaald moment niet op mij durfde te vertrouwen voor hulp of het gevoel zou hebben dat het mij niet kon schelen wat belangrijk voor hem of haar is en mij daarin niet kon vertrouwen. In diezelfde geest ben ik ervan overtuigd dat niemand kan begrijpen hoe intens pijn het zijn liefhebbende hart doet als de Heiland merkt dat zijn volk zich niet veilig voelt bij Hem of geen vertrouwen heeft in zijn geboden.

Simpelweg omdat God God is en omdat Christus Christus is, kunnen ze niets anders doen dan voor ons zorgen en ons helpen als we tot Hen komen en met nederigheid en lankmoedigheid des harten hun troon der genade benaderen. Ze kunnen niets anders dan ons zegenen. Dat is hun aard. Er is geen val of valkuil voor de man of vrouw die het pad bewandelt dat Christus heeft bewandeld. Als Hij zegt: 'Kom hier, volg Mij' (Lucas 18:22), bedoelt Hij dat Hij weet waar het drijfzand is en waar de doornen zich bevinden en wat de beste manier is om de glibberige helling onder de top van onze privé-bergen te beklimmen. Hij weet het allemaal en Hij kent de weg. Hij is de weg.

ELKAAR GENEZEN

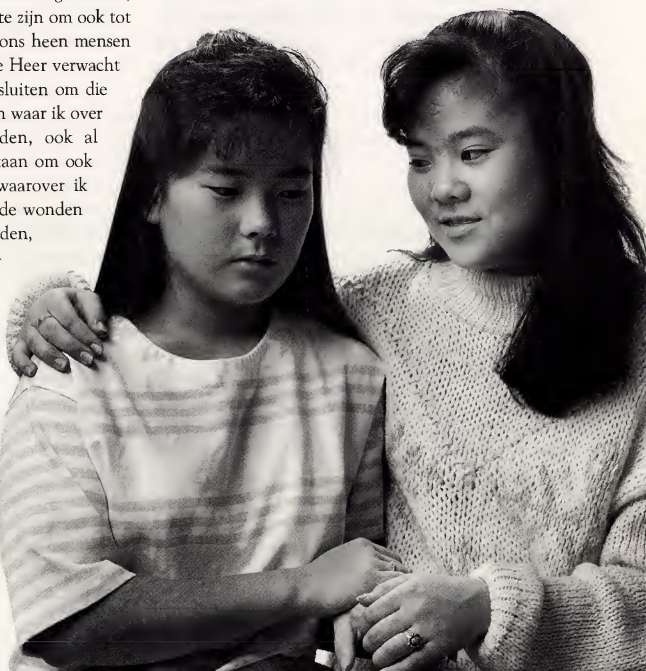
Wanneer we eenmaal tot Christus komen en het wonder van zijn verbond van vrede hebben gevonden, zijn we verplicht anderen behulpzaam te zijn om ook tot Christus te komen. Er zijn overal om ons heen mensen die verwond zijn door de wereld, en de Heer verwacht van ons dat we ons bij zijn werk aansluiten om die wonden te genezen. De meeste wonden waar ik over spreek, zijn geen lichamelijke wonden, ook al moeten we zodra het nodig is klaar staan om ook daarbij te helpen. Nee, de wonden waarover ik spreek, zijn die verscheurende, stekende wonden van de ziel die genezen mochten worden, maar heel persoonlijk kunnen zijn — een last heel diep binnenin, pijn die niet altijd duidelijk is voor de rest van de wereld.

Met het voorbeeld van de Heiland zelf en zijn oproep aan de apostelen in gedachten en met het besef dat wij de behoefte hebben voortdurend vrede en troost in ons hart te voelen, vraag ik u een genezer te zijn, een hulp. Sluit u aan bij het werk van Christus om lasten te verlichten, om verbetering aan te brengen.

Vaak staan we, onbewust, niet open voor de moeilijkheden van de mensen om ons heen. We hebben allemaal problemen, en uiteindelijk zijn we allemaal verantwoordelijk voor ons eigen geluk. Er is niemand die zelf geen moeilijkheden heeft en zo gezegend is met tijd en geld dat hij alleen maar voor de lijdenden kan zorgen. Desalniettemin kunnen we, als we naar het voorbeeld van de Heiland kijken, waarschijnlijk een manier vinden om iets meer te doen dan we al doen.

Ik wilde dat ik kon teruggaan naar mijn jeugd en een

Wees een genezer, een hulp. Sluit u aan bij het werk van Christus om lasten te verlichten en verbetering aan te brengen.

nieuwe kans zou krijgen om diegenen te helpen die destijds niet de liefdevolle aandacht van mij kregen die ze nodig hadden. We zijn zo kwetsbaar in onze jeugd. We willen erbij horen, het gevoel hebben dat we belangrijk zijn. In 1979 bijvoorbeeld hielden we in St. George (Utah) na twintig jaar een klassereünie van de Dixie High School. We probeerden de huidige adressen van alle leerlingen te vinden en iedereen naar de reünie te krijgen. Ik herinner me dat we tijdens alle gezelligheid van de voorbereidingen een uitermate pijnlijke brief kregen van een intelligente — maar in haar jeugd niet zo populaire — jonge vrouw, die schreef: 'Ik wil iedereen feliciteren dat we de 20-jarige reünie hebben weten te halen. Ik hoop dat iedereen een fijne tijd heeft, maar houd maar geen plaatsje vrij voor mij. Eigenlijk heb ik het grootste deel van die twintig jaar geprobeerd de pijnlijke momenten van mijn schooltijd te vergeten. Nu ik bijna over die gevoelens van eenzaamheid en beschadigde eigenwaarde heen ben, kan ik mezelf er niet toe zetten mijn oude klasgenoten weer te zien en het risico te lopen dat alles weer boven komt. Ik wens jullie een fijne tijd en hoop dat jullie het mij vergeven. Het is mijn probleem en niet dat van jullie. Misschien kom ik bij de 30-jarige reünie.'

In één opzicht had ze absoluut geen gelijk — het was *wel* ons probleem en dat wisten we. Ik moest huilen om haar en andere jeugdvrienden net als haar. We zijn gewoon niet die vertegenwoordigers en discipelen van de Heiland geweest die Hij van een groep jonge mensen verwachtte. Ik kan het niet helpen maar ik vraag me af wat ik had kunnen doen om diegenen die niet tot de groep behoorden, erbij te krijgen. Was een vriendelijk woord, een luisterend oor, een praatje of wat tijd met die ander doorbrengen niet genoeg geweest om diegenen die in sociaal opzicht aan de rand stonden, en soms zelfs al nauwelijks meer konden staan, erbij te betrekken?

Ik wil een beroep doen op ons allemaal om verder te gaan dan wat we zelf plezierig vinden, om meer te doen dan wat prettig is, om onze hand uit te strekken naar diegenen die niet altijd zo makkelijk te bereiken zijn.

CHRISTUS WAAKT OVER ONS

We hoeven ons geen zorgen te maken dat Christus' hulpbiedende vermogen afneemt — of zijn vermogen om ons de kracht te geven anderen te helpen. Zijn genade is voldoende. Dat is de geestelijke, eeuwige les van het wonder dat Jezus verrichtte toen hij de vijftienduizend te eten gaf van vijf broden en twee vissen. Er is ook een les te leren uit de ervaring die de discipelen hadden na dit voorval. Nadat Jezus de menigte had gevoed, stuurde Hij haar weg en ging met zijn discipelen met een vissersboot naar de andere zijde van het meer van Galilea. Vervolgens ging hij 'de berg op om in eenzaamheid te bidden' (Matteüs 14:23). Het was een stormachtige avond. De wind was sterk en de mannen roeiden tot het tussen drie en zes uur 's ochtends was. Tegen die tijd hadden ze nog maar een paar kilometer afgelegd en het schip werd door een zware storm overvallen.

Maar zoals altijd waakte Christus over hen. Toen Hij hun moeilijkheden zag, nam Hij de kortste weg naar de boot, over de golven om hen te helpen. In dat moment van groot gevaar keken de discipelen op en zagen hoe dat wonder in de duisternis op hen afkwam over de golven van de zee. Ze riepen het uit van angst en dachten dat het een spook was. Toen hoorden ze door de storm en de duisternis heen de geruststellende stem van de Meester: 'Ik ben het, weest niet bevreesd!' (Matteüs 14:27.)

Dit verhaal herinnert ons eraan dat de eerste stap, namelijk tot Christus komen — of dat Hij tot ons komt — ons kan beangstigen. Dat is niet de bedoeling, maar soms gebeurt het toch. De grootste ironie van het evangelie is dat de grootste bron van hulp en veiligheid die we hebben juist datgene is waarvoor we, in onze sterfelijke kortzichtigheid, vluchten.

Jezus Christus is de Zoon van de levende God. Hij wil graag dat we tot Hem komen, Hem volgen en ons door Hem laten troosten. Vervolgens wil Hij dat we anderen troosten. Zelfs als ons stappen naar Hem toe aarzelend zijn — wat helemaal niet nodig is — zijn zijn stappen naar ons toe nooit aarzelend. Mogen we genoeg geloof hebben om de goedertierenheid van God en de genade van zijn eniggeboren Zoon te aanvaarden. □

Harold Copping, David speelt voor Saul.

Met dank aan de Providence Lithograph Company.

'En telkens als de demon Saul lastig viel, nam David de citer en speelde hij erop; dan kalmeerde Saul en voelde hij zich beter en de boze geest week van hem' (Willibrord-vertaling, 1 Samuël 16:23).

En ziet, ik vertel u deze dingen, opdat gij wijsheid moogt leren, en moogt weten, dat, wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, gij louter in de dienst van uw God zijt' (Mosiah 2:17). Veel heiligen der laatste dagen over de hele wereld hebben de vreugde ontdekt die samenhangt met het dienen van anderen. Zie 'Een zaterdag vol dienstbetoon', blz. 10, en 'In de dienst van uw naasten', blz. 14.

